

САНДРА БРАУН ЦЕНАТА НА РАЯ

Превод от английски: Красимира Абаджиева, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Блеър занесе последния кашон на площадката над последните три стъпала. Промуши се покрай вратата и го остави върху другите два кашона точно до прага. Ръцете ѝ трепереха от тежестта. Краката я боляха.

Слава богу, това е последният, каза си тя с доволна въздишка. Облегна уморени ръце на кашона и пое дъх. Когато се изправи, усети болка в кръста и изохка. Не беше останало място, което да не я боли!

Погледна часовника си и неприязнено сви устни. Преди повече от два часа се беше обадила в Християнския младежки съюз, за да поръча масажист. Не се беше местила повече от осем години и беше забравила колко изтощителна е смяната на къща. Но масажът щеше да я отпусне. Телефонът ѝ не беше инсталиран и тя се беше обадила от автомат, за да поръча масажист. От Съюза я увериха, че няма да чака повече от час.

— Много са точни, няма що — промърмори тя и дръпна назад шарения шал от дългата си черна коса, който се плъзна като топче коприна. Ако всичко в този забутан провинциален град вървеше с такова темпо, нервите ѝ нямаше да издържат повече от седмица.

Огледа тристайния апартамент, в който щеше да живее през следващите шест месеца. Не изглеждаше много уютен с разхвърляните по дървения под кашони и вързопи, но въображението ѝ подсказваше, че апартаментът може да се превърне в приятно място за живеене. Пам я беше уверила, че по-спокойно място от това не може да се намери, стига „да не иска да живее в стерилните жилищни комплекси“.

Щом пристигна в малкото градче на атлантическото крайбрежие на Лонг Айланд, където живееше приятелката ѝ Пам Делгейдо, Блеър разбра, че ще се чувства много по-добре в този апартамент зад стара викторианска къща на тиха и сенчеста улица, отколкото в някоя кутийка в жилищен комплекс.

Заобиколи лабиринта от кашони, за да стигне до кухничката в дъното на огромната стая, която служеше и за хол, и за спалня. Зарадва

се на стария, двайсетинагодишен хладилник, защото в камерата му имаше кофичка с кубчета лед. Сложи няколко в една висока чаша и си наля диетична газирана вода от кутийката. В този миг някой почука на вратата.

— Улучи момента... — промърмори Блеър, пийна глътка от все още топлата вода и си проправи път покрай кашоните към вратата, отвори я и заяви: — Крайно време беше.

— Моля? — каза мъжът на прага.

Блеър стигаше до широките му гърди и затова вдигна зелените си очи, за да срещне най-интересните очи, които някога бе виждала. Лазурносини, с гъсти извити мигли, тъмни в основата и златисти в краищата. Светлите върху загорялата кожа на лицето бръчки се виеха като тънка паяжина от ъгълчетата на очите му към слепоочията. Веждите бяха като изписани, но гъсти и надвиснали. Той също я изучаваше с поглед.

За да избегне неудобството, тя сведе очи, но разбра, че едва ли е постъпила правилно, защото погледът ѝ се спря на златистокафявите мустаци — същият цвят като цвета на веждите. Устните бяха изящно очертани и чувствени, а брадичката — волева, раздвоена. Блеър отново вдигна очи. Носът му беше правилен, а страните леко вдлъбнати под скулите. Очите му я гледаха все така настоятелно.

За пръв път виждаше мъж с толкова красиви черти. За малко не заекна, когато попита:

— Не ви ли обясниха пътя?

Той поклати глава. Косата му беше гъста и вълниста, леко посребрена над слепоочията.

— Не.

— Ето защо закъсняхте с цял час. В този град изобщо няма табелки на улиците. Заповядайте — покани го Блеър. — Сега имам повече нужда от вас, отколкото когато се обадох.

Той влезе и тя затвори вратата, за да запази температурата в апартамента, който се охлаждаше благодарение на климатичната инсталация на един от прозорците. Масажистът не носеше чанта, явно разчиташе само на тялото си, чиято атлетичност би смутила и най-якия футболен нападател.

Облечен в тъмносиня фланелка и бели шорти, той изглеждаше страхотно. Блеър забеляза, че освен лицето, загоряло бе и цялото му

тяло. Краката му бяха дълги и източени, а мускулите им потрепваха при всяка стъпка покрай кашоните в стаята. Блеър си обясни интереса към тялото му като чисто професионален. Тя бе добре запозната с мускулите на човешкото тяло, за какво служат и как трябва да ги пазим.

— Не носите ли сгъваема маса? — попита тя.

Той спря и се обърна.

— Не.

Блеър въздъхна.

— И по-добре. Не знам къде бихме я сложили. Вече застлах кухненската маса. Там става ли? — Той погледна масата. — Леглото още не съм оправила, пък и не ми се търси чаршаф, някъде в кашоните са. Имам голяма нужда от масаж. Нали нямате против да легна на кухненската маса?

Очите му леко се присвиха в ъгълчетата, но той отвърна без дори и сянка на усмивка:

— Ни най-малко.

Лаконичните му отговори я дразнеха. Чувстваше се като някаква глупава бърборана, докато той я гледаше отгоре — сдържан и мълчалив. Дори не й се извини за закъснението. Не беше от мъжете, които лесно се извиняват. Гледаше я с неприкрито любопитство. Блеър имаше чувството, че зад сдържаността му се таи едва потискано желание да прихне. Тя не можеше да си обясни защо, но беше почти сигурна, че е така.

Погледът му се плъзна по дребното ѝ тяло. За Блеър стеснителността бе непознато чувство, но ето че изведнъж попадна в неин плен. Очите му обходиха цялото ѝ тяло, а погледът му я изгаряше. В облеклото ѝ нямаше нищо привлекателно, но мълчаливото възхищение на масажиста бе осезаемо — сякаш памучните ѝ шорти и късо бюстие бяха най-изкусителните дрехи на света.

Ако беше подхвърлил някоя закачка като онези, които чуваше всеки ден по улиците на Ню Йорк, тя щеше веднага да го сложи на място. Ако пък ѝ бе направил комплимент за стегнатата мускулатура, дължината и формата на краката и стройната фигура, тогава щеше да му благодари и толкова. С подобни коментари Блеър можеше да се справи. Но очевидният възторг в очите му я постави в истинско затруднение.

— Ще започваме ли? — Тъглчетата на устните му се повдигнаха в лека усмивка.

Полазиха я тръпки — гласът му сякаш погали ушите ѝ, толкова приятен бе тембърът му. Но това беше съвсем естествено, след като идваше от тези широки гърди.

— Да се съблека ли?

Той вдигна вежда.

— Ами да.

— Ще бъда готова след минутка.

Блеър отиде в банята за стария чаршаф, който бе извадила от кашоните. Пръстите ѝ бързо разкопчаха копчетата на шортите. Какво ѝ ставаше? Защо беше толкова нервна? Колко пъти беше поръчвала масажист в апартамента си в Манхатън! И никога не се беше притеснявала така. Но ако този мъж я вълнуваше толкова много, може би не трябваше да се подлага на масажа...

Внезапната болка в крака обаче я накара да осъзнае, че би било глупаво да се откаже от тази възможност. Преуморените ѝ мускули се нуждаеха от масаж, пък и докторът ѝ беше препоръчал такава терапия. Защо се колебаеше? Вече приближаваше трийсетте и досега не бе проявявала подобна слабост. Тя уви голото си тяло с чаршафа, смело отвори вратата и като мина съвсем спокойно покрай масажиста, попита:

— Доколкото виждам, не носите лосион.

— Не.

— Това е добре, защото понякога лосионите миришат на лекарства. Използвайте ето този. — Блеър му подаде шишето с любимия си лосион, което бе донесла от банята. — Ето и няколко хавлиени кърпи, когато... когато ви потрябват... — смутено добави тя.

Но защо я гледаше така, сякаш искаше да я погълне! Тя бе споделяла миниатюрни гримьорни с мъже и жени, които се преобличаха светкавично в костюмите си за сцената. Понякога ѝ се бе налагало дори да се преоблече набързо зад кулисите. Защо сега се стесняваше като момиче от голотата си под чаршафа?

С надеждата да отклони всепоглъщащия поглед от голите си рамене, тя попита мъжа:

— Когато дойдохте, пиех газирана вода. Искате ли?

— Не. Благодаря. Може би, след като свършим.

Блеър застана до четириъгълната маса, която тъкмо щеше да я побере. Беше я застлала със старата дебела покривка, която бе намерила в един от двата гардероба на апартамента.

— Изглежда подходяща.

— Масата ли?

— Не, покривката.

— Не е моя — погледна Блеър избелелия плат. — Намерих я в гардероба.

— Днес ли се нанасяте?

— Да.

Тя се обърна с гръб, легна по корем на масата и се изтегна. Твърдата маса се усещаше въпреки покривката. Блеър се надигна и отметна чаршафа до кръста си, после отново легна със скръстени под главата ръце.

— Апартаментът харесва ли ви?

— Да, за временно ползване. Ще остана най-много шест месеца.

— Не сте оттук, така ли?

— Не.

Тя затаи дъх, защото масажистът отметна долната страна на чаршафа и покри ханша ѝ с хавлиена кърпа.

— А откъде сте?

— От Минесота.

Още не смееше да поеме дъх, тъй като изведнъж се оказа съвсем гола, с изключение на малката хавлиена кърпа — нещо като тясна лепенка, праметната върху част от ханша, докато синият му поглед изгаряше голата ѝ кожа.

Изминаха няколко дълги мига. Той не продумваше. Нито дишаше. Нито помръдваше. Блеър не издържа и се обърна.

— Нещо не е наред ли?

Той се покашля.

— О, не. Раздвижвам пръстите си.

— Аха.

Мъжът сложи лосион на дланите си и го разтри. Блеър почувства пръстите му на раменете си. Те масажираха бавно и втриваха лосиона. Постепенно натискът им се засили и тя усети магическото им въздействие, разтопяващо напрежението в мускулите.

— Отдавна ли работите за Съюза?

— За Съюза ли?

— Да. Отдавна ли сте там?

— Не. Всъщност аз не работя за тях. Аз съм... на свободна практика.

— Имате ли достатъчно клиенти в толкова малко градче?

— Много. Колкото и да ви е чудно.

Ръцете му масажираха раменете ѝ, мускулите постепенно се отпуснаха.

— Ръцете ви не са като на повечето масажисти. Имате мазоли.

— Съжалявам.

— Не че се оплаквам. Просто забелязах.

— Вдигам тежести. Мазолите ми са от тях.

— Значи се занимавате с различни видове фитнес.

— Да, така е.

— Личи си, имате много спортен вид.

— Вие също.

Масажистът плъзна пръсти от раменете към мишниците ѝ, където кожата беше нежна и чувствителна. Палците му опираха в улея на гръбнака ѝ — дланта му бе широка и силна. Само един лек натиск и ребрата ѝ сигурно щяха да изпукат. Блеър си отдъхна, когато пръстите му се отлепиха от чувствителното място под мишниците и бавно се плъзнаха надолу.

— Балерина съм. Трябва да съм във форма.

— Къде танцуваш?

— В музикални комедии. Всеки ден танцувам с часове.

— И в какви постановки си участвала?

Тя се засмя.

— Ами май във всички — и на Бродуей, и на други сцени. Понякога обикаляме с месеци и изнасяме представления.

— Значи танцуваш отдавна.

— Да. Откакто завърших гимназия. За голямо учудване на родителите си, вместо да продължа образованието си, аз заминах за Ню Йорк.

— А те искаха да следваш, така ли?

— И още как. Макар да успях да завърша, като учех вечерно, те продължаваха да смятат, че ще проваля живота си. Години наред им казвах, че ще замина за Ню Йорк, за да уча и за да танцувам, а те

мислеха, че не говоря сериозно, и че ще променя решението си, като срещна някое добро момче и заменя безнадеждните си мечти с брак.

— Но ти не го направи.

— Не.

— Сега сигурно се гордеят с теб.

— Да, в известен смисъл. — Винаги се натъжаваше при спомена за тревогите, които бе създавала на родителите си. Години наред бе очаквала одобрението им за всяка своя стъпка. Те така и не разбираха непреодолимото ѝ желание да танцува. — Знам, че няма да са доволни, докато не се омъжа и не им родя няколко внучета.

Палците му масажираха всеки прешлен с кръгови, успокоителни движения. Когато се срещнаха в основата на гръбнака, дланите му се отпуснаха на хавлиената кърпа върху ханша ѝ. Пръстите му продължиха да масажират и отпускат мускулите под кърпата, а Блеър изпитваше истинско физическо блаженство от допира им.

— Само ти ли не си омъжена?

— Само аз — промърмори тя, отпуснала глава на ръцете си. — Имам двама братя и една сестра, които ги дариха с толкова много внучета, че едва се справят с подаръците за рождените дни.

Той се засмя. Смахът му беше много приятен — успокояващ като движенията на ръцете му, които масажираха мускулите на ханша и приглаждаха кожата.

— Такива са всички родители. Не са щастливи, докато не се уверят, че децата им са успели във всяко едно отношение.

— Може би новото поколение родители не са точно такива. Приятелката ми Пам има пет деца, но се отнася към всяко едно като към отделен индивид. Вероятно я познаваш. Живее в Тайдландс. Пам Делгейдо.

— Познавам семейството. Мъжът ѝ е полицай, нали?

— Да. — Блеър се засмя, без да забелязва, че ръцете му отново лежат под мишниците ѝ. — Пам много се промени през последните десет години. Отказа се от танцуването, за да се омъжи за Джо и да живее в покрайнините на града. Още не мога да повярвам, че приятелката ми, която изтърпя толкова много диети и изтощителни репетиции заедно с мен, е щастлива майка на пет деца!

— Не одобряваш ли този начин на живот?

Блеър сви рамене.

— Не съм аз тази, която трябва да прецени, нали? Но не разбирам как може да се откажеш от професията на балерина, ако разбира се не ти се налага.

Пръстите му масажираха ребрата под мишниците ѝ, а връхчетата им докосваха гърдите ѝ. Блеър усети тръпки от глава до пети. Той отлепи ръце, за да ги намаже с лосион и продължи да масажира прасците ѝ.

— Щом си отдадена на професията си, какво правиш тук? Живяла си толкова време в града, а сега се местиш далеч, на Лонг Айланд.

Ритмичните движения на пръстите му я отпуснаха още повече. Блеър се стараше да не мисли за леките докосвания на пръстите му в основата на гърдите ѝ. Сърцето ѝ се беше разтупкало, а кръвта ѝ тутакси нахлу в главата. Сега ръцете му я разтриваха съвсем сдържано и професионално и тя реши, че онова докосване е било или случайно, или пък кой знае защо реакцията ѝ е била свръхчувствителна.

Блеър беше свикнала с мъжките ръце. Балетът предполагаше близост, лишена от каквото ѝ да е чувство за неудобство или свян. Но макар да бе докосвана и много по-интимно от своите колеги, тя не си спомняше допирът им да е стягал гърлото ѝ или стомахът ѝ да се е свивал от подобни блажени тръпки.

— Не разбрах защо си дошла тук.

Той се наведе над ухото ѝ и гласът му я сепна от летаргичния унес. Дъхът му погали косите ѝ, а тя бе доволна, че думите му я откъснаха от смущаващите мисли. Блеър се размърда неспокойно, усетила дланите му на бедрата си.

— Ами... наложи се да спра да танцувам за известно време, по лекарско предписание.

Ръцете му спряха да масажират бедрата.

— Защо?

— Най-вече заради колената. Имам разтегнати сухожилия. Трябва да почивам, за да се възстановя.

— След колко време ще можеш пак да танцуваш?

— След шест месеца.

Отново я прониза болката, която изпита, когато лекарят ѝ съобщи заключението си. Той беше третият лекар, с когото се бе консултирала, след като отхвърли диагнозите на първите двама. Тях бе приела като

шарлатани, които се интересуват повече от чековата ѝ книжка, отколкото от здравето ѝ.

— Значи състоянието ти е сериозно.

— Не, не е — рязко рече тя и притвори очи, сякаш за да отпъди неприятните факти, които трябваше да приеме. — Не е — повтори Блеър по-спокойно, но със същата убеденост в гласа. — Такива неща се случват с професионалните балерини — разтегнати мускули, сухожилия, изкълчвания. Няколко месеца почивка и ще бъда напълно здрава.

— Сега изобщо ли не танцуваш?

— Правя сама някои упражнения, за да поддържам форма. Без да се преуморявам.

Двамата замълчаха. Блеър се опитваше да не мисли първо за това, че се налагаше да се откаже от кариерата си за шест месеца, и второ — за възбудата, която изпитваше от докосването на мазолестите му пръсти по някои ерогенни точки на бедрата.

— Сама ли донесе всички тези кашони? — наруши мълчанието той.

— Да. Пам ми услужи с пикапа си. Сутринта ги натоварих и без ничия помощ ги пренесох от колата в къщата.

— За колената ти е вредно да носиш толкова тежко.

— Нищо им няма.

Всъщност колената я заболяха, когато мъкнеше последния кашон, но тя никога нямаше да го признае. Блеър съзнаваше, че не постъпва разумно. Това, че не обръщаше внимание на травмите си, нямаше да ѝ помогне да се почувства по-добре. Не можеше да допусне, че има някаква вероятност да се наложи да се откаже завинаги от балета. Все едно да се откажеше да диша и да живее.

— Защо не помоли някой да ти помогне?

— Пам беше решила да ходи с децата на плаж, не исках да им развалям деня. Смяташе да дойдат по-късно с Джо и да ми помогнат, но защо да ги разкарвам и притеснявам. Апартаментът е на съседа отсреща и Пам каза, че мога да го помоля да ми помогне, ала него май го няма. Ключът беше у Пам. Взех го и се нанесох.

— Значи не се познаваш с хазяина?

— Не. Той е приятел на Пам и тя уреди да ми даде апартамента под наем. Мисля, че е дърводелец.

— Сигурно щеше да помогне на крехка дама като теб да пренесе всичките тези кашони.

— Сигурно. Но не искам да съм задължена на съседите си.

— Държиш на независимостта си.

— Точно така. И то много.

Той примъкна един стол до масата. Блеър погледна през рамо и го видя да сяда до краката ѝ. Олекна ѝ, защото това означаваше, че повече няма да докосва бедрата ѝ.

Масажистът взе стъпалото ѝ в ръце и бавно го разтри.

— Защо се отнасяш така към стъпалата си?

Тя се засмя.

— Грозни са, нали? Криви пръсти, мехури, задебели в мазоли, и още мазоли... Така е, стъпалата на балерините след години работа изглеждат като копита.

Той намаза издатините и мазолите с лосион. Ако ѝ предстоеше да танцува, тя нямаше да му позволи да ги масажира. Тези твърди места по стъпалата всъщност ги предпазваха от натъртвания и удари. Но сега се отпусна и се остави на ръцете му. Той разтри всеки един пръст поотделно.

После раздвижи кръгообразно глезените ѝ.

— Отпусни се — рече той, защото тя понечи да завърти глезените си сама. — Това е моя работа.

След глезените внимателно раздвижи и коленете ѝ. Тя установи, че напълно се е отпуснала и че не чувства никаква схванатост в мускулите и ставите, а това не ѝ се беше случвало от седмици.

Обзе я приятна нега, напрежението в тялото ѝ изчезна, а очите ѝ сякаш сами се затваряха. Искаше ѝ се масажът никога да не спре. След като си бе тръгнала от луксозния кабинет на доктора, куцукайки разплакана към дома, Блеър бе решила, че сигурно никога вече няма да почувства тялото си толкова отпуснато и блажено, както го чувстваше сега.

— Вече можеш да се обърнеш — нареди той и без да се замисли, Блеър се обърна с едно движение, все така притворила очи. Той ахна едва чуто и метна хладните кърпи върху гърдите ѝ корема ѝ. Този звук на изненада може би трябваше да я смути, но тя все още не беше излязла от блажения унес, за да реагира.

Масажистът застана зад главата ѝ и Блеър усети мириса на лосион. Когато се наведе да остави шишето, тя усети допира на бедрата му до главата си. Той сложи ръце на раменете ѝ и започна бавно да разтрива ръцете над лактите. Дъхът му галеше лицето ѝ.

Пръстите му се плъзгаха под раменете ѝ, а палците — по ключиците. Докосваше я леко, твърде леко, за да има някакъв терапевтичен ефект, но Блеър не желаше да му го каже. Беше ѝ толкова приятно да чувства вълшебните му ръце. Кое ли беше следващото място, на което щяха да се спрат?

Любопитството ѝ скоро бе задоволено. Пръстите му започнаха да масажират горната част на гърдите ѝ. Кожата ѝ трептеше под техния допир. Блеър усети как възбудата пълзи по връхчетата им. Как искаше ръцете му да ги погалят и да ги притисне под своите ръце към изгарящите от желание гърди. Макар с неохота пръстите му се отдалечиха, и за свое учудване тя въздъхна сподавено и разочаровано.

Той вдигна отпуснатата ѝ ръка и я облегна на гърдите си. Съвсем леко прокара пръсти по мускулите в посока от мишницата към дланта ѝ, която висеше отпусната като повехнало цвете до широките му гърди, точно до милувката на дъха му.

Как ли би реагирал, ако погалеше вдлъбнатината на брадичката или мустаците му? Всъщност не ѝ достигаше смелост, за да го стори, но дори да събереше кураж, то силите ѝ не достигаха да протегне ръка. Самата мисъл я изпълни със сладостно чувство, сякаш във вените ѝ потече гъст омаен нектар.

Постепенно пръстите му стигнаха до китката ѝ. Палецът му очерта няколко кръгообразни движения върху дланта. Той разклати китката и тя се отпусна. Последва масаж на всеки пръст поотделно — от основата до върха, със специално притискане на възглавничките между ставите. В движенията на разтриващите му пръсти имаше нещо еротично и твърде възбуждащо.

Блеър положи усилия да отвори очи и срещна синия му поглед. Той вдигна другата ѝ ръка и облегна и нея на гърдите си. Подпря двете ѝ ръце с лакти и попита с глас на хипнотизатор, който приспива пациента си:

— Дали не съм те гледал в някой спектакъл?

Ръцете му разтриваха слепоочията ѝ.

Блеър беше доволна, че е все в състояние да отговоря ясно и каза:

— Не знам.

— Разкажи ми за някои представления. Може и да съм те гледал.

Блеър отново се унесе и затвори очи, докато той нежно потупваше шията ѝ.

— Ами например показвах ме... в една реклама за портокалов сок по телевизията — промълви тя.

— Така ли? — Той притискаше ритмично слепоочията, леко поклащайки главата ѝ ту на една, ту на друга страна, така че тя усещаше допира на твърдите му бедра в тила си.

— Един голям сребърен балон се търкулва срещу мен и аз скачам над него...

— Май съм виждал тази реклама.

— Не би ме познал, защото съм с лъскава сребриста перука и огромни жълти очила във формата на маргаритка.

Пръстите му се движеха от центъра на челото към слепоочията.

— Не мога да си представя как изглеждаш със сребриста перука. Не мога да си те представя с друга, освен с лъскава черна коса. Значи жълти очила във форма на маргаритки? Нищо не може да скрие тези зелени и бездънни като морето очи. — Блеър тутакси го погледна. Показалецът му се плъзна по гладката ѝ повдигната вежда.

Блеър съзнаваше, че не бива да позволява да ѝ говори така. Та те едва се познаваха. И все пак не намираше сили да спре като че ли вече неизбежното. Той се наведе и притисна ръцете ѝ до гърдите си. Искрящите му сини очи приковаха погледа и сякаш парализираха мислите ѝ.

— Представям си те само такава, каквато те виждам сега. Не мога да си представя да изглеждаш другояче.

Неочаквано устните му докоснаха бузата ѝ. После се наведоха над нейните устни. Тя вдъхна омайващия букет на дъха му. Миг преди да я целуне, някой почука на вратата.

Тя потисна тихия си стон, а той въздъхна, изправи се и внимателно пусна ръцете ѝ. Блеър седна и бързо се уви с чаршафа. Усети, че страните ѝ пламтят, а масажистът се запъти към вратата.

— Здравейте — чу се млад мъжки глас. — Извинявайте, че закъснях, но е станала някаква грешка с адреса.

Високият рус мъж не отговори. Младежът беше с бели панталони и бяла фланелка с червен надпис на джобчето: „Християнски младежки съюз“.

— Аз съм масажистът.

ГЛАВА ВТОРА

Думите на младежа подействаха на Блеър като удар с бейзболна бухалка. Тя седна на ръба на масата с разпилени по раменете гъсти черни коси, притиснала към тялото си усукания чаршаф. Румените ѝ само до преди миг страни изведнъж побледняха.

— Вече нямаме нужда от вас — не принудено каза русият мъж.

Младежът погледна смутената Блеър зад широките рамене на мъжа и веднага схвана ситуацията. В очите му проблесна пламъче.

— О, да, разбирам — съзаклятнически подхвърли той.

— Прихванете си каквото ви се полага.

— Благодаря ви. — Момчето намигна на русия мъж, взе служебната си чанта и тръгна.

Русият мъж затвори вратата. Блеър беше вече слязла от масата. Превъзмогнала изумлението си, тя чувстваше, че ще се пръсне от гняв.

— Но кой си ти, дявол да те вземе! Как смееш да се представяш за такъв, какъвто не си! Изчезвай веднага, защото ще извикам полиция.

— Как? Нямах телефон — заяви той. Широката му усмивка разкри блестящи красиви бели зъби. — Но от телефонната станция се обадиха и казаха, че вдругиден ще изпратят техник.

— Но ти...

— Аз съм Шон Гарет. Хазяинът. Дърводелецът и съседът, когото не искаш да молиш за услуги. — Той обходи с поглед набързо увитото ѝ с чаршафа тяло. — Дължиш ми само един хубав масаж.

— Ти ме излъга! — извика Блеър и зелените ѝ очи ядосано заискриха.

— Не съм. Не съм твърдял, че съм масажист, нали? Ти не ми даде възможност да се представя... — Мъжът тръгна към нея и тя инстинктивно направи крачка назад. Беше толкова едър, сякаш изпълваше стаята, която ѝ се бе сторила така голяма. — Всъщност в началото доста се почудих какво точно се очаква от мен — усмихна се той под златистите мустаци.

— Как може...

— Нали каза, че имаш нужда от мен и че леглото не е още оправено, така че можем да използваме кухненската маса. После предложи да се съблечеш. Какво би си помислил един мъж при тези думи?

Докато говореше, той продължаваше да се приближава към Блеър. Тя отстъпи до кухненския плот. Мъжът приседна на ъгъла на масата и така за Блеър не остана място, откъдето да се измъкне. Чувстваше се като в капан, но не се предаваше и затова, без да обръща внимание на странното си облекло, тя вирна брадичка и изпъна рамене, за да изглежда колкото се може по-висока.

— Много добре знаеш, че те взех за друг. В такъв случай приличието изисква да кажеш кой си! Не смятам, че бих могла да живея тук с такъв хазяин. Щом напуснеш апартамента — наблегна тя на думите си, — веднага ще се изнеса.

Очакваше всякаква реакция, но не и спонтанен, силен смях. Мъжът отметна назад русата си коса — той като че ли наистина се забавляваше.

— Значи това божествено тяло и тези невинни очи са чиста измама. Защото зад тях се крие една тигрица. Харесваш ми, Блеър Симпсън.

— Аз пък не те харесвам — повиши тон тя. — Ти си лъжец и натрапник. Веднага се махай оттук!

— Не съм те излъгал — заяви мъжът с вбесяващо спокоен тон, а Блеър едва ли не трепереше от гняв.

— Така ли!

— Казах ти, че не работя за Съюза. А че съм на свободна практика, което е истина. Имам фирма. Попита ме имам ли достатъчно клиенти, а аз потвърдих. Наистина имам много клиенти. Купувам стари къщи, ремонтирам ги основно и ги продавам на богатшите, които искат да си купят вила близо до брега. Видя ли, с нищо не съм те излъгал.

— Да, но ме подведе.

Той сви рамене, а ъгълчетата на устните му се извиха в закачлива усмивка.

— Както вече казах — какво може да си помисли един мъж при подобни обстоятелства? Красива жена му предлага да се съблече и да

легне на кухненската маса... Кой истински мъж би отказал и би си тръгнал?

Като си мислеше, че ще го шокира, Блеър вирна глава и каза:

— Аз познавам такъв мъж.

Русият обаче невъзмутимо вдигна рамене.

— Всеки си има стил на живот. А аз добре познавам сексуалните си предпочитания. Една красива жена, увита само с чаршаф, легнала и неприкрито жадуваща да я докосна — как бих могъл да откажа...

— Жадуваща! От къде на къде! Единствената причина, заради която ти позволих да ме докосваш, бе убеждението ми, че си професионален масажист. Ако знаех...

— Не ми казвай, че не ти беше приятно! Ти почти мъркаше от удоволствие. Дори не забеляза, че когато се обърна, ми даде възможност да те видя напълно гола. — Мъжът произнесе много тихо последните думи, стана от масата и се приближи до нея. — Отзад приличаш на момиченце. Но отпред, Блеър Симпсън, въпреки младежката си фигура, ти си една зряла и привлекателна жена.

Дланите му обгърнаха брадичката ѝ. Тя не можа да се предпази от тази ласка, защото придържаше чаршафа.

— Не — промълви тя и напразно се опита да извърти глава. Дъхът му бе толкова близо.

— Чуй сега какво ще ти кажа. Да знаеш, че здравата ще те натупам, ако още веднъж отвориш вратата на непознат мъж и го пуснеш вътре. Не си ли даваш сметка какво може да те сполети? — Мустакът му докосна устните ѝ. — Има какви ли не извратени типове. Можеше да пуснеш вкъщи някой такъв и тогава?

Устните му притиснаха нейните устни и малкото ѝ останала съпротива сякаш мигновено изчезна като последните изнизващи се зрънца в пясъчен часовник. Ръцете му прегърнаха главата ѝ така нежно, както масажираха тялото ѝ. Палците му хипнотизиращо галеха слепоочията ѝ. Блеър усети как тялото ѝ се прилепва към неговото като магнит.

Целуна я лекичко, но няколко пъти. После отстъпи назад. Тя го виждаше като в мъгла, замаяна от прегръдката и от бързото му отдръпване. Когато най-сетне се овладя, макар и все още тръпнеща от желание, първото нещо, което забеляза, бе победоносната му усмивка. Моментната ѝ слабост бе тутакси изместена от несдържан гняв.

Тя го отблъсна с една ръка, рискувайки да изпусне чаршафа.

— Изчезвай! — викна Блеър. — Ти си единственият извратен тип в живота ми, когото имах нещастieto да срещна.

— Тръгвам си — обърна се той и заобикаляйки кашоните, стигна до вратата. — Но в осем те чакам на вечеря. Почукай на задната врата.

— Вечеря ли! Искаш да кажеш, че след всичко това ще вечерям с теб?

— Не виждам причина да не вечеряш с мен. Вече се познаваме доста добре. — Усмивката му бе повече от красноречива.

— Довиждане, господин Гарет. Ще се видим другия месец, на първи, за да си получиш наема.

— Ако не си в осем у дома, ще дойда да те взема. — Преди да получи отговор, той добави: — Пам ми разказа за травмата на колената ти. Съжалявам, че известно време няма да можеш да танцуваш.

Шон Гарет излезе, а погледът на Блеър бе прикован към дървената врата, която той затвори тихо.

* * *

— Искаш да кажеш, че си лежала гола, а Шон Гарет те е ма-са-жи-рал!

Блеър гледаше умислено, а Пам дъвчеше с удоволствие поредната шоколадова бисквита, ококорила учудени очи.

— Да. Ужас!

Пам се засмя и за малко не се задави.

— Хайде да не се заблуждаваме. Кого лъжеш — старата си приятелка? Както обичам и обожавам моя Джо, сигурно щях да се предам в ръцете на Шон, ако разбира се ми предложи да ме масажира на кухненската маса. Така биха постъпили деветдесет и девет процента от жените в този град.

Пам и петте ѝ деца бяха нахлули в дома на Блеър час, след като Шон си бе тръгнал. Пам беше дала задачи на по-големите — две изпразваха кашоните с книги и плочи и ги нареждаха на двете полици в голямата стая, а другите две сгъваха хавлиени кърпи и чаршафи в шкафа в банята и слагаха тенджерите и тиганите в кухненския долап. Пам и Блеър се надвикваха над ужасния шум, който децата вдигаха.

Най-малкият Делгейдо беше на година и няколко месеца и седеше у майка си, целият омазан с бисквити.

— Тогава аз съм от този един процент, който прави изключение. Защо не ми каза, че Шон ми е хазяин и съсед, но е и извратен...

— Направи нещо извратено ли? Какво по-точно? — не съдържа любопитството си Пам, отбягвайки бисквитата, която детето се опитваше да пъкне в устата ѝ.

— Не, нищо извратено не е направил — раздражено отвърна Блеър и стана, за да налее още газирана вода на Пам. — Но всичко, което се случи, е ненормално! Той се възползва от мен, почувствах се наистина ужасно.

Пам я погледна със съчувствие.

— Разбирам защо си се разстроила. Но да позволиш на Шон да се възползва от теб съвсем не е толкова страшно... Познавам жени, които биха...

— Престани с тези жени — ядосано я прекъсна Блеър. — Както знаеш, аз не съм като тях. Не ми допадат мъжете „мачо“. За мен Шон Гарет е като всеки друг типичен свалач.

— Не, не е такъв — веднага го защити Пам. — Той е един от стълбовете на обществото. С успешен бизнес, член на градския и на училищния съвет.

— Боже мой! Значи има деца!

— Не, не. Не е женен, но се занимава с обществена дейност. Освен това е чаровен и страхотен хубавец. Да не кажеш на Джо, но един ден едва не вкарах волвото в канавката, защото го зърнах да работи на един покрив само по шорти. Без риза е...

— Хайде стига — прекъсна я Блеър и вдигна ръце в знак на примирение. — Разбрах, че е мъж и половина, и че не разбирам какъв късмет съм извадила, защото ме накара да се чувствам кръгла глупачка.

Усмивката на Пам угасна. Тя се присегна и хвана ръката на Блеър.

— Извинявай. Като те знам каква си... вироглава... разбирам защо си толкова ядосана, че е успял да те заблуди. Блеър, все пак трябва да признаеш, че цялата тази история е смешна... — Пам не можа да се сдържи и прихна.

— Много ти благодаря — усмихна се обидено Блеър. — Ти си една предателка. На кого си приятелка, питам.

— Мъжествеността му не те ли смути?

— На кого, на твоя приятел ли? — Блеър опита да избегне пронизателния поглед на Пам.

— Казва се Шон.

Блеър се засмя.

— Разбира се, че не.

— Просто питам — уж не принудено каза Пам и прокара ръка през къдриците на сина си. — Защото като че ли никой не ти е харесвал след Коул.

Блеър отбягна погледа ѝ.

— Така е. — Нито Пам, нито някой друг знаеше как стояха нещата между нея и Коул Слейтър, и никой нямаше да узнае. По негласно споразумение никога не го обсъждаха. Дори да проявяваше любопитство към миналото на Блеър, Пам я чувстваше толкова близка, че не би си позволила да я притеснява с излишни въпроси. И Блеър ѝ беше благодарна. Пам и сега не проявяваше любопитство. Само искаше да насърчи Блеър в случай, че има желание да отгърне нова страница в живота си. Но тя не искаше. — Шон Гарет не е мой тип.

Пам се засмя.

— Ако си жена, не може да не е твой тип.

Блеър погледна приятелката си. С всяка следваща бременност Пам беше трупала килограми и вече не беше дори приятно пухкава.

— Ами щом толкова го харесваш, защо не го свалиш ти? — закачливо подметна Блеър.

Пам разпери ръце.

— Защото Джо ме обича такава, каквато съм. — Очите ѝ щастливо заискриха. — И още как! — с шеговита въздишка добави тя. Кожата ѝ беше гладка и опъната — Пам внимаваше и пазеше лицето си, тъй като прекарваше дълго време с децата на плажа. Косата ѝ бе събрана небрежно на върха на главата — прическа, която представляваше израз на цялата ѝ житейска философия. Имаше щастлив и доволен вид и Блеър дори ѝ завидя.

— Ти не одобряваш, че така се отпуснах и напълнях — заяви Пам с присъщата си откровеност. — Станала съм дебелана и вече изобщо не приличам на онази балерина, която се бореше срещу всеки

грам. Да не мислиш, че не ти завиждам за фигурата. Завиждам ти. Вече никога няма да имам стегнати бедра, гърди и плосък корем. Но пък съм щастлива. Имам Джо, децата и много ги обичам. Така ми е добре. Бляскавата кариера ни най-малко вече не ме привлича.

От надигналите се викове стана ясно, че Андрю не одобряваше начина, по който Манди разопакова кашоните. Манди го заплашваше, че ще каже на майка им, а Андрю крещеше:

— Ти си една мотла! Ти си една мотла!

Двете приятелки обаче не им обръщаха внимание. Блеър не вдигаше поглед от ръцете си, а Пам се чудеше как да помогне на несъмнено разстроена си приятелка.

— Разбирам те, че съвсем не би искала да си на мястото на една трийсетгодишна самотна балерина с болни колене — тъжно рече Блеър.

— Ти ще се справиш и много скоро ще си отново на сцената.

— А ако не оздравея? Тогава какво?

— Ще правиш нещо друго.

— Не мога да правя нищо друго.

— Ще се научиш. Боже мой, Блеър, та ти си красива и талантлива, а това, че си на трийсет може и да е малко обезпокояващо за балерина, но пък можеш да вършиш още хиляди други неща. Вярвам, не си толкова глупава, за да мислиш, че животът ти е свършил, защото си на трийсет и имаш проблеми.

— Да, но аз друг живот не искам!

— Откъде знаеш какво искаш? Животът ти е бил винаги посветен на балета — ще рече, че друг живот всъщност не познаваш. Ти вероятно и не предполагаш какви заложи притежаваш. Да не би някога да съм си мислила, че един ден ще ме оберат, за да срещна полицая Делгейдо с красивите кафяви очи и чудесен смях! Знаеш ли, може би тази травма в коленете е най-прекрасното нещо, което някога ти се е случвало.

Блеър разбра, че няма смисъл да спори, затова потупа пълничката ръка на Пам и привидно се съгласи.

— Сигурно си права.

С помощта на Пам и децата скоро всички кашони бяха разопаковани. По-големите деца тръгнаха да изхвърлят празните кутии на боклука.

— Може ли да отидем за малко у Шон? — попита Манди, най-голямата.

— Той сигурно не е вкъщи, а на работа.

— И джипът, и колата му са тук — настоя деветгодишният Андрю.

Пам въздъхна.

— Добре, но наистина за малко.

Въпреки предупрежденията децата се втурнаха надолу по стълбите към кофите.

— Андрю ужасно те харесва — обади се Пам. — Онзи ден ме пита дали си красива. А иначе ненавижда всички жени.

— Мислех, че момчетата обикновено харесват учителките си.

— Е, да, но сега е в лятна ваканция.

Двете се засмяха.

Манди и Андрю се върнаха с близалки в ръце.

— Шон даде за всички — казаха те и подадоха на Пам още три.

— Хайде да си тръгваме, че ще оплескаме новия апартамент на Блеър — рече Пам, грабна на ръце най-малкото дете, чантата и ключовете от колата.

— О, щях да забравя — обърна се Андрю на вратата. — Шон каза да не се обличаш официално довечера.

Пам се закова на стълбите, където се опитваше да укроти препускащите деца, и възкликна:

— Какво? Довечера ли?!

— Не знам защо си е наумил, че ще вечерям с него — промълви Блеър.

— И няма ли да отидеш?

— Не!

— Хайде де! — намигна ѝ Пам, хвана за ръка тригодишния Пол и заслиза по стълбите.

* * *

Когато разбра за свободния апартамент, Блеър попита Пам дали има вана. Докторът ѝ беше препоръчал топли бани. Пам ѝ каза, че има. И ето че Блеър се излежаваше в дълбоката старомодна вана с извити

крака и се чувстваше прекрасно. Постепенно се отпусна в топлата вода и неприятният инцидент с Шон Гарет избледня.

Когато водата започна да изстива, тя стана, леко замаяна. Почувства слабост, може би и защото не беше яла цял ден. Едва сега забеляза, че кожата ѝ е мека и все още ухаеща на лосиона, с който Шон я беше масажирал. Понечи да облече стария си удобен пенъоар, но се замисли. Ами ако наистина дойде да я вземе? Ядосана и на него, и на себе си, тя остави пенъоара и нахлузи износени дънки и фланелка — доста стари и съвсем не така удобни като пенъоара.

Пакетът с шоколадови бисквити беше празен, но останалите продукти, които Пам ѝ бе донесла като подарък за добре дошла, бяха наредени по лавичките в кухнята и в хладилника. Блеър ги разглеждаше, когато дочу приближаващи се стъпки.

— Не може да бъде — промърмори тя и погледна часовника — показваше осем и една минута. Стъпките застрашително приближаваха и спряха пред вратата. — Няма да стане на неговата — просъска Блеър и прекоси стаята с решителна крачка. Шон почука и тя отвори рязко вратата.

Категоричното ѝ решение да не вечеря с него тутакси се изпари. Видът му беше от дружелюбен по-дружелюбен. Имаше вид на момче, което е дошло на първа среща. Беше облечен с дънки и спортна риза, разкопчана до средата на загорелите гърди. Косата му беше сресана и отразяваше меката светлина от лампата на площадката. Лицето му бе гладко, току-що обръснато. Одеколонът му не се натрапваше, но тя го усети, и той като че ли още повече засили леката ѝ замаяност след топлата баня и обзелото я чувство на глад. Шон носеше увит в зелена хартия букет маргарити.

— Здравсти.

— Здравей. — Гласът ѝ сякаш не беше нейният. В гърлото ѝ като че ли бе заседнала буца.

— Приеми тези цветя в знак на извинение за случилото се — тихо каза той и протегна букета. — Трябва да ги сложиш във вода — добави Шон, влезе в стаята, а тя като в унес, му направи път. Рамото му докосна за миг гърдите ѝ. — Имаш ли ваза?

— В... в кухнята — объркано промълви Блеър. Отвори шкафа. Взе високата прозрачна ваза, наля вода, занесе я в хола и я остави на масичката.

Той свали хартията и внимателно подреди цветята. Ръцете му бяха твърде едри, за да аранжира цветя, но както Блеър вече знаеше, движенията им бяха нежни и точни.

— Готово. Чудесни са, нали? — каза Шон и смачка зелената хартия. После спокойно се отправи към килера, отвори вратата и хвърли топката хартия в кошчето за боклук. — Вече почти всичко е на мястото си — огледа стаята той. Меката светлина скриваше някои все още неподредени кътчета и апартаментът излъчваше уют.

Стените бяха в кремав цвят, а рамките на прозорците, вратите, дъските на пода и корнизите на тавана — бели. Прозорците бяха високи и широки, с бели транспаранти.

— Как е леглото? — попита Шон.

— Още не съм го пробвала. Застлах го следобед, но не съм... не съм лягала...

— Дано да ти е удобно — каза Шон, загледан в устните ѝ. — Когато купувах мебелите, гледах да са семпли и удобни.

— Всичко е наред.

— Радвам се.

Двамата задържаха погледи един върху друг, после смутено извърнаха очи.

— Извинявай наистина — заговори той. А когато Блеър вдигна очи и го погледна, добави: — Все пак искам да знаеш, че не съжалявам, защото те видях съблечена, и защото те докосвах. — Гласът му звучеше като плътна вибрираща струна на чело. — Но извинявай, че те притесних. Не беше хубаво от моя страна. Имаш право да се сърдиш.

Тя опита да се концентрира само върху неговата постъпка и собствения си гняв, все едно не беше чула за удоволствието му от това, че я бе видял съблечена и че бе докосвал цялото ѝ тяло. Извинението му обаче я обърка. Беше готова да излее яда си върху него, да го нарече какъв ли не, но сега... Шон бе успял да отнеме единственото ѝ оръжие — гневът. Това също не беше честно от негова страна.

— Прав си. Бях побесняла.

— Обещавам, че следващия път, когато те масажiram, ще бъде само с твое съгласие.

— Аз... — поде тя, но той не ѝ даде възможност да му каже, че следващ път няма да има.

— Ама че странна картина — каза Шон, гледайки зад рамото ѝ.

Тя се обърна и видя, че погледът му се бе спрял на „Ръцете“ на Харви Едуардс.

— Гледаш я обратно. — Блеър отиде до подпряната на стената картина в метална рамка и я обърна хоризонтално. — Не ми остана време да я закача.

— Аха. Много е интересна.

— Имам повечето му работи.

Двамата се загледаха в художествената фотография на изопнатото тяло на балерина, подкрепяна от две мъжки ръце, които излъчваха и сила, и нежност.

— Той често снима балерини. Ето още една негова фотография. — На нея бяха снимани чифт износени и избелели розови балетни палци на черен фон. — Казва се „Обувки“.

— Оригинални заглавия — усмихна се Шон, а бръчиците около очите му привлякоха погледа ѝ. — Ти имаш ли такива обувки?

Тя се засмя.

— Стотици.

— И как успяваш да увиеш тези панделки около крака си и да ги вържеш?

— Практика. Важното е и да се зашият точно на място.

— Значи не ги купуваш готови?

— Не. Допълнително се зашиват. Но трябва някой друг да го направи, защото инак няма да ти върви.

— Не знаех това.

През цялото време на разговора, който минаваше от тема на тема, двамата се състезаваха, за да разберат повече един за друг и чрез погледите си.

Нейните очи установиха, че косата му пада на приятни вълни, че мустаците му следват линията на горната устна и че вдлъбнатината по средата на брадичката подчертава мъжествеността му — досущ малка удивителна.

А неговите очи забелязаха, че тя често навлажнява сухите си устни, че ръцете ѝ жестикулират с плавни движения и че сведе ли очи, тъмните ѝ дълги мигли потрепват изкусително.

— Гладна ли си?

Въпросът я изненада и откъсна от съзерцанието, с което го наблюдаваше. Като че изстреляна от оръдие, на Блеър ѝ бяха необходими няколко мига, за да се ориентира и да намери подходящия отговор.

— Господин Гарет, не смятам, че е много разумно да вечерям в твоя дом. Благодаря за поканата, но...

— Но не искаш да се чувстваш задължена на съседите.

— Да. Пък и...

— Пък и те е страх, да не би да се държа неприлично като днес...

— О, не...

— Да не е обратното? — пошегува се той.

— Не! — отривисто заяви тя. Проницателните му сини очи я притесняваха. Погледът му се приплъзваше по гърдите ѝ. Защо не си беше сложила сутиен или нещо върху фланелката! — Не ме е страх от нищо, но...

— Боиш се от клюки ли? Може би смяташ, че ще накърним реномето си, ако вечеряме заедно? Наистина градчето е малко и хората знаят всичко един за друг. Всеки случай аз бих се компрометирал не по-малко от теб. Всъщност тук познават мен, а теб не. Така че няма изобщо за какво да се притесняваш.

— Не се притеснявам — избухна тя. — Господин Гарет, аз съм възрастна жена, живяла съм сама в Ню Йорк години наред! Мога да се грижа за себе си и пет пари не давам какво мислят хората за мен. — Блеър си пое дъх.

— Тогава няма причина да ми отказваш тази вечеря. Идваш ли?

— Ти чу ли какво ти казах?

— Чух. Говориш така, защото си ядосана. Хайде, тръгваме.

Блеър вдигна примирено ръце.

— Предавам се. Ще вечерям с теб.

— Видя ли, че няма нищо страшно — мило се усмихна Шон и я поведе към вратата.

— Само момент да се среща.

— Няма нужда. Изглеждаш чудесно.

— Нека поне се обуя.

— Крака, които са се мъчили толкова на палци, заслужават една вечер почивка. Тръгвай боса.

— Добре. Тогава съм готова.

— Май забрави нещо — рече той, а тя го погледна въпросително.

— Изгаси лампите, защото аз плащам сметките.

Шон загаси лампата на масичката до дивана и стаята потъна в тъмнина. От лампата на площадката през транспарантите се процеждаше слаба светлина. Блеър понечи да отвори вратата, когато усети ръцете му на раменете си. Шон я обърна към себе си. Сърцето ѝ затупка неравномерно, дишането ѝ се учести.

— Блеър, трябва да довършим нещо...

— Не разбирам, господин Га...

— Престани да ми казваш „господин Гарет“! Защото ще ти напомня колко сме близки — тихо добави той.

Въпреки тъмнината тя съзря блясъка в сините му очи. Топлият му дъх галеше лицето ѝ. Ръцете му, обгърнали раменете ѝ, бяха силни, настоятелни, но и нежни, и меки като кадифе.

— Какво да довършим, господин... Шон?

— Това. — Ръцете му се плъзнаха и я прегърнаха през кръста. Той я притисна към широките си твърди гърди. — Боже, имам чувството, че прегръщам дете, толкова си мъничка — промълви той с устни в косите ѝ. Движенията му я вълнуваха и възбуждаха. — Но аз добре знам, че ти си истинска жена. Мога да обгърна кръста ти с разперени длани, а бедрата ти са толкова женствени... — Ръцете му се плъзнаха още по-надолу, сякаш искаше да се увери в думите си. — Гърдите ти са малки, но със съвършена закръглена форма. Те реагират на моето докосване. Видях ги. А сега ги чувствам. — Шон се взря в лицето ѝ.

Очите ѝ го гледаха, без да мигнат. Устните ѝ учудено се полуотвориха. Блеър съзнаваше, че изражението издава смута ѝ от прегръдката на този така привлекателен мъж. Най-странното от всичко обаче беше, че тя искаше да я прегръща.

— Толкова си малка, чувствам се като някакъв гигант, но ще бъда много внимателен към теб, обещавам. Ако ли не, ти ще ми кажеш, нали?

Тя едва кимна. Устните му покриваха устните ѝ с леки въздушни целувки. За пръв път я целуваше мъж с мустаци и Блеър усети, че докосването на косъмчетата ѝ действа като афродизиак и разпалва страстта ѝ.

Устните му ставала все по-настоятелни, езикът му докосна нейните устни. Тогава тя се отдръпна.

— Блеър — прошепна той, — нека усетя вкуса ти, отвори устни...

— Не.

— Да — заяви Шон и без повече приказки притисна устните си в нейните.

Тя изви гръб и така тялото ѝ се впи в неговото. И двамата въздъхнаха със задоволство. Ръцете ѝ, които до преди миг се опитваха да се изплъзнат, обвиха врата му. Меките ѝ форми сякаш прилепнаха към твърдото му тяло.

Нежността му я обезоръжи. Езикът му докосна ъгълчетата на устните ѝ и те постепенно се разтвориха, после се плъзна по зъбите ѝ и преминал и тази преграда, продължи настоятелно да гали връхчето на езика ѝ, докато и двамата се отдадоха на пламенната целувка, наподобяваща любовен акт.

Той се отдръпна, за да поеме дъх, а тя се облегна премаляла на гърдите му. Погали косите ѝ и на Блеър ѝ се стори, че ръката му леко трепери. И двамата дишаха така, сякаш се бяха изкачили на висок връх.

— Май нещо объркахме реда — усмихна се Шон. — Изядохме си първо десерта!

ГЛАВА ТРЕТА

Смутена от това, че така спонтанно бе откликнала на ласките му, Блеър избягваше погледа на Шон, докато слизаха по стълбите. Притесняваше се да го погледне и докато прекосяваха тревната площ пред дома му отсреща. Но в мига, в който влезе, тя едва не ахна. Къщата му беше истинско бижу.

— Шон, каква красота!

— Харесва ли ти? — доволно се усмихна той.

— Слабо е да се каже!

Шон я заведе на остъклената веранда с плетени столове, саксии с различни растения и огромни дебели възглавници върху теракотения под. На тавана се въртяха два вентилатора. Възглавниците на плетените столове и на пода бяха в яркосини и кафяви шарки.

— Когато купих къщата, верандата не беше остъклена. И реших, че от нея ще стане чудесна зимна градина. Стъклените стени се плъзгат и лятото ги отварям, а през зимата ги затварям.

— Много е красиво!

— Ела да те разведе из къщата.

Гордостта от дома му бе напълно оправдана. Когато влязоха в кухнята, Блеър онемя от възхита. Винаги бе живяла в не по-голям от двустаен апартамент и огромните размери на кухнята я смаяха.

— Приспособих старата печка и сега работи с газ.

Печката беше метална, черна, с лъскави ръбове. Беше в тон с редицата лавици на едната стена, на които бяха подредени излъскани кухненски съдове, готварски книги и саксии.

— Сам ли си направил всичко?

— Не. Аз върша само основната работа. Обзавеждането възлагам на вътрешни дизайнери. За кухнята ми помогна един близък човек.

Блеър се запита кой ли е този „близък човек“ с изтънчен вкус, а Шон продължи да я развежда.

— Трапезарията! — посочи гордо с ръка той.

Тя беше с големи еркерни прозорци и с красива кръгла маса в средата. Най-забележителното в хола беше старинната мраморна камина в европейски стил. Блеър разбра защо Шон бе оценил по достойнство художествените ѝ фотографии. Високите стени на хола бяха украсени с картини в различни размери и форма, но всичките бяха в тоналността на модерните и старинни мебели, съчетани в оригинална комбинация.

Под излъсканото дъбово стълбище имаше малка баня. Едната стена на площадката представляваше стъклопис и Блеър си представи колко ли красива изглежда, озарена от слънчевите лъчи. Потъмнелият от патината на времето паркет изпъкваше под разноцветните малки килимчета.

— Горے има три спални и три бани. После ще ти покажа и тях. Вече умирам от глад.

Шон я поведе към кухнята, а Блеър се замисли какво ли искаше да каже с това, че ще ѝ покаже спалните по-късно...

— Дано обичаш пиле с ориз — рече той.

— Обичам. Да ти помогна ли с нещо?

— Всичко е готово, но можеш да сложиш олио и оцет на салатата, докато аз наляя вино.

— Добре.

Блеър взе голямата купа със салатата от хладилника и обилно я заля с олио и оцет. Занесе я в трапезарията. Масата беше вече подредена с обикновен сервиз за храна, салфетки и свещи.

— Ти ли подреди масата? — обърна се тя към Шон, който донесе тавичката с пилето и я остави на металната подложка.

— Да. Но обикновено не вечерям така. Хапвам сандвич, пия една бира на верандата и толкова. Но сега случаят е специален.

— Специален ли? — попита Блеър, застанала смутено до стола си.

— Да, така мисля. — Той я настани да седне и тя се облегна, защото усещаше слабост в коленете. Вместо да седне, Шон се наведе и я целуна по ухото.

— Харесва ми да вечерям с теб — каза той и обсипа шията ѝ с леки целувки. Езикът му погали трапчинката между ключиците. Преди да се изправи, погали раменете ѝ и седна.

Блеър се опитваше да възвърне самообладанието си и мачкаше салфетката.

— Имам чувството, че съм разсъблечена — промълви тя и помести смутено крака под масата.

— Не си. Само се опитвам да ти направя впечатление.

— Направи ми. Как си се научил да забавляваш гости толкова добре?

Той ѝ подаде пълна догоре чиния с ориз и бяло месо.

— Ами чрез осмоза! Родителите ми ги бива доста в това отношение. Научил съм доста от майка ми.

— Къде живеят родителите ти?

— В Ню Джърси.

Тя си взе от топлите намазани препечени филийки и му подаде панерчето.

— С какво се занимава баща ти?

— Пенсионер е. — Шон веднага смени темата, като я попита за нейните родители. Вечерята мина в непринуден приятелски разговор.

Когато Пам ѝ спомена за Шон, тя си го представи най-обикновен и необразован майстор дърводелец, който си изкарва прехраната с чук и трион. Но срещата с него промени коренно мнението ѝ. Ремонтът и подредбата на дома му говореха, че той е много повече от това, а по време на разговора, докато вечеряха, Блеър разбра, че интересите на Шон се простират в различни посоки. Той беше интелигентен, начетен и остроумен.

Тя се наслаждаваше на компанията му и търсеше нещо, макар и незначително, което да я отблъсква, за което да не го харесва. Но така и не откри. Той си оставаше най-привлекателният мъж, когото бе срещала. Чарът му постави на истинско изпитание възгледите ѝ за живота. Усмивката му я смущаваше, но това не ѝ пречеше да копнее за ласкавите му обятия.

Тя се отказа от десерта.

— Сега не работя и трябва да внимавам с калориите.

Блеър взе чашата кафе, покрито с дебел слой сметана. Шон предложи да седнат на верандата и тя се съгласи. Настаниха се на меките възглавници, без да палят лампите. Усещаше се полъхът на лекия океански бриз. Откъм дъбовете долиташе песен на щурчета, а вентилаторите на тавана приспивно жужаха.

Блеър се сви с подвити крака в ъгъла на малкото канапе, отпивайки от сметановия каймак на горещото кафе.

— Хубаво ли е?

Тя облиза с усмивка пяната от устните си.

— Много.

Той я погледна и попита:

— На колко години започна да играеш балет?

— На четири.

— На четири?!

Тя се засмя.

— Майка ми ме записа в балетната школа. На първото представление бях тарталетка в розово и бяло.

— Ам, ам!

Блеър се учуди на изражението му, което по най-невероятен начин съчетаваше невинност и сексуална притегателност. За съжаление мракът и кръжащите сенки от въртящите се вентилатори ѝ пречеха да види очите му.

— И оттогава все танцувам — продължи тя. — Това не е само професия. Това е начин на живот, който само колегите разбират какво точно означава. Ние всички дишаме с балета. Когато не сме ангажирани в представление, работим като сервитьори, изобщо каквото попадне, за да се издържаме. Но никога не се отказваме. Ако някой е останал без средства, живее временно при колегата си, докато отново стъпи на крака. Животът ни е чергарски. Затова ни наричат „цигани“. Мъкнем вещите си с нас — стари трика, закърпени чорапогащници, износени палци, мазила...

— Но ти си имала успех. Знам от Пам, че си участвала в много спектакли.

— Да, имах късмет.

— Не е само късмет. Просто си талантлива.

Тя му се усмихна.

— Добра съм, но винаги се старая да постигна още повече.

— Не ти ли се е искало да играеш соло, да станеш звезда в някой мюзикъл?

— Ако чуеш как пея, ще разбереш, че това е само една мечта. Хич не ме бива в пеенето. Години наред взимах уроци и накрая разбрах, че е безнадеждно да бъда звезда в мюзикъл. Пък и това

особено не ме привлича. Движещата сила при мен е любовта към танца, а не към ръкоплясканията. Стигаше ми да съм първата в редицата балерини зад Лайза Минели, която да каже: „Но това е страхотно!“ и още някои други малки реплики, подобни на тази.

— Трябвало е да спечелиш „Тони“ — засмя се Шон, макар погледът му да бе сериозен и сведен към дъното на чашата, която въртеше в ръка. После изведнъж попита: — И през всичкото това време на пътуване от едно на друго място, случвало ли се е да бъдеш с някого за по-дълго време?

Една година — дали това е дълго време за него? Една съкрушителна година с моменти на неземна радост и щастие, които все пак я правеха незаменима. Блеър добре разбра въпроса — дали всъщност е живяла някога с мъж, или не?

— Да — откровено рече тя. — Известно време живях с Коул Слейтър. Това беше преди няколко години.

— И? — настоя той.

— И оттогава живея сама.

— Аха.

Повече от това нямаше намерение да му разказва.

— Ще ти помогна за чиниите — изведнъж каза Блеър. Стана от ъгъла, в който се беше свила, и взе чашата си от стъкления плот на плетената маса.

— Съгласен съм — усмихна се Шон и я последва в кухнята.

Решиха тя да сложи чиниите в миялната, а той да раздигне масата. Тъкмо сгъваше една кърпа, когато той застана зад нея и я прегърна през кръста. Блеър усети приятния допир на устните и мустаците му.

— Ако вече сме рискували добрата си репутация, защо наистина да не създадем истински повод за клюки — промълви Шон и близна ухото ѝ.

Тя едва изрече името му.

— Шон...

— Да? — Ръцете му погалиха гърдите ѝ. Той прие въздишката ѝ като признак на задоволство и задържа разперените си длани. — О, Блеър, представях си колко хубаво би било да те докосвам, а то се оказа още по-хубаво... Толкова си мека и нежна... — Устните му се прилепиха до шията ѝ, а пръстите му усетиха втвърдените връхчета на

гърдите ѝ през тънкия плат на фланелката. — О, да, да — прошепна Шон.

Тя почувства възбудата му. Смутена от обзелата я слабост, Блеър опита да се отдръпне, но ръката му я държеше здраво и се плъзгаше под фланелката. Той дръпна ципа на дънките ѝ и смелите му пръсти погалиха пъпа ѝ, а после се насочиха към еластичния ръб на бикините. Когато минаха ѝ тази преграда, Блеър изведнъж бе обзета от чувство на паника, което я изкара от унеса на страстта. Тя се дръпна. Очите ѝ бяха широко отворени, а устните ѝ потрепваха, сякаш бе подплашена кошута.

— Шон, не — поклати Блеър глава.

— Защо? — Гърдите му се повдигаха, той дишаше бързо-бързо. Зениците му се бяха разширили и почти скриваха сините ириса.

— Защо ли? — повтори тя и дълбоко въздъхна. — Ами например защото се познаваме само от днес.

— И какво от това? От мига, в който те видях, аз знаех, че те желая. Признай, че и ти също ме желаяш.

— Не е вярно — повиши тон Блеър, дръпна ципа и оправи вдигнатата си фланелка. За малко да кръстоса ръце пред гърдите си, защото се притесняваше от жадния му поглед. А връхчетата им издаваха възбудата, която все така я държеше в плен. Тялото ѝ бе свикнало да се подчинява на волята, но този път то отказваше да чуе нейния глас. Защото цялото ѝ същество тръпнеше от ласките на Шон и копнееше за тях. Блеър успя да се овладее и каза:

— Още в началото ти споменах, че съм тук само временно. Нито имам време, нито нагласа да се обвързвам.

— О... — процеди Шон. Той я гледаше с ръце на кръста, само на крачка разстояние. Въпреки, че беше толкова нежен, Блеър разбираше, че хора като Шон не бива да бъдат предизвиквани. Пламъчетата в очите му вече не бяха породени от страст, а от гняв.

Ядът му само подсили раздразнението ѝ. Да не би да беше забранено да му откаже. Какво си въобразяваше той — че може да прави с нея каквото пожелае? Че тя е безхарактерна жена, зажадняла за внимание? Ами да, какво толкова се чудеше на увереността му, след като и Пам, която толкова отдавна бе щастливо омъжена, се захласваше по него! Шон сигурно знаеше, че жените го харесват. Но този път нямаше да бъде на неговата!

Блеър вирна глава и заяви:

— Работата е там, че аз нямам намерение да спя с теб, господин Гарет!

И с тази заключителна реплика тя се завъртя на пети и излезе от кухнята. Той я догони на вратата.

Взе я на ръце, без да ѝ дава възможност да реагира.

— Но какво правиш? — възмути се Блеър.

— Няма да ти позволя да се качваш сама по стълбите. Можеш да мислиш, че нямаш нужда от никого, и да не търсиш ничия помощ, аз обаче ще ти спестя усилието да се качваш сама.

Той я остави на горната площадка. Тя каза с колкото може по-официален тон:

— Благодаря за вечерята.

В този миг устните му пламенно и жадно я целунаха. Сякаш стоманени обръчи я обгърнаха в плътна прегръдка. Тялото му излъчваше пулсираща страст. Блеър не очакваше тази целувка и не намери сили да ѝ се противопостави.

Спонтанно лумналият пламък на желанието постихна и Шон вече не я притискаше толкова силно. Целуваше я нежно, докато тя остана без дъх.

Усетил взаимност, той пусна талията и погали гърдите ѝ. Палецът му се плъзна по тях и Блеър изстена. Ласките му не спираха, докато тя се поддаде на страстния копнеж и се притисна към тялото му в желанието си да утоли силната жажда в глъбините на своето тяло.

Блеър се олюля и ако не беше Шон, сигурно щеше да падне по стълбите. Той не се усмихваше. Само каза с равен глас:

— Госпожице Симпсън, наистина ли нямате намерение да спите с мен?

* * *

Два дни след като чу тези думи, Блеър все още разсъждаваше върху тях. На другия ден след вечерята с Шон тя не излезе от къщи, защото се страхуваше да не го срещне. Пам ѝ беше дала излишната им кола, но Блеър нямаше къде да ходи. Тя довърши подредбата на апартамента и след това полежа така, както я бяха посъветвали

лекарите — с вдигнати крака. Почете, гледа два стари филма на портативното телевизорче, което си беше донесла, хапна и подремна.

Чу, че Шон се връща със стария джип, но дори не стана, за да го зърне през прозореца. Ала когато привечер излезе с мерцедеса се попита с кого ли и къде отива. Когато заспа, той все още не се беше върнал, а това, че се вълнуваше от него, истински я ядоса.

На втората сутрин беше още по-ядосана затова, че мислеше за такъв мъж като Шон Гарет. Щеше да живее тук шест месеца. Въпреки намеренията си да се изнесе, тя отлично знаеше, че ще остане. Трудно беше да намери апартамент като този. А и защо някакви там проблеми с хазяина трябваше да я принуждават да се мести на по-лошо място! Нямахше намерение да живее като призрак и да се промъква незабележимо покрай къщата му. Тутакси трябваше да започне да води един нормален, естествен живот, а не да се влияе от съществуването на Шон Гарет.

Оправи разтегателния диван и се наведе, за да вземе чайника от шкафа. Усети, че мускулите ѝ бяха отпуснати, а ставите схванати — цял ден бе бездействала.

Обу розов чорапогащник, палците и сини калцуни, облече черното трико и отиде в голямата стая до прозореца. Там нарочно не беше подредила никакви мебели. Бавно започна да прави упражнения. Тъкмо правеше *plies*, когато чу стъпки по стълбите. Някой почука.

Блеър се стегна, защото очакваше да види Шон, и отвори. Беше телефонният техник.

— Госпожица Симпсън?

— Заповядайте.

Техникът влезе с жицата и една четириъгълна кутия.

— Кремав, с бутони, от плоския модел — погледна той поръчката. Беше двайсетинагодишен, с дълга коса и усмихнати очи.

— Да.

— Къде да го инсталирам?

Блеър кимна към масичката до дивана.

— Ето там.

Момчето огледа стаята.

— Става. Ще прокарам жицата под килима, за да не се спъвате.

— Добре.

Техникът започна работа, но му се наложи да слезе до колата.

— Не затваряйте вратата — провикна се Блеър. — Така по-лесно ще влизате и излизате с пълни ръце.

— Благодаря.

Тя облече една блуза и я върза на кръста, без да я закопчава. После отиде в кухнята да направи чай, докато техникът ѝ разправяше, че следва маркетинг, но през лятото работи като техник.

Тъкмо свърши с поставянето на телефона, и чаят беше готов.

— Ще пиете чай, нали? — любезно попита Блеър.

— Май предпочитам кола.

Тя се засмя.

— Добре, кола. — Наля чаша кола, пусна лед и му я подаде. Момчето я пресуши на един дъх.

— Балерина ли сте? — погледна палците той.

— Да. Това ми е професията.

— Сериозно? Покажете някоя фигура.

— Но след като си тръгнеш!

Блеър и момчето сепнато се обърнаха към вратата, откъдето бе долетял гневният глас на Шон. Техникът преглътна смутено.

— Аз... аз тъкмо си тръгвах.

— И без това не искаме да те задържаме.

Младежът припряно остави чашата, но тя се обърна и кубчетата лед се посипаха върху масата. Той веднага вдигна чашата, събра ледчетата и избърса ръката си в дънките. После бързо събра жицата.

Блеър едва се сдържаше да не избухне. Обърна се към момчето и каза:

— Благодаря за телефона.

— Няма защо. Ако има някакви проблеми, обадете ми... — Той погледна към Шон и се поправи: — Обадете ни се.

После побърза да мине покрай едрия и смръщен мъж на прага и затопурка надолу по стълбите доволен, че се е спасил от гнева му. Шон затръшна вратата след него.

— Ти нямаш ум! Как можеш да се доверяваш на всекиго! Нали те предупредих да не пускаш непознати мъже!

— Същото ми го каза и майка, когато бях на шест години. Няма нужда да ми го повтаряш. Той не беше „непознат“! А техник от телефонната компания. Стигаше ми, че видях служебната му кола на сини и жълти райета. — Блеър крещеше, освобождавайки част от

насъбралия се гняв, който таеше от нощта, когато Шон я бе целувал толкова напористо.

Той също говореше с доста висок тон.

— И от желязо да е, който и мъж да те види в това облекло, ще си помисли какви ли не неща! Погледнала ли си се в огледалото? Или си толкова свикнала да се разхождаш в такъв вид, че и на ум не ти идва какви могат да бъдат последиците?

Блеър учудено огледа трикото си. Вдигна очи и важно заяви:

— Това е работното ми облекло. И освен това не се разхождам в него! Правех упражнения. Всъщност — да, наистина съм свикнала да съм облечена така.

— Ами тези вълнени...

— Калцуни.

— Тези калцуни са толкова предизвикателни. Стигат точно над коляното, така че човек ще не ще вперва поглед в бедрата ти. Да не говорим за изрязаното трико — все едно нямаш никаква дрешка отзад. Е, сигурно това момче изобщо не е забелязало тези малки подробности, нали? — Докато говореше, Шон се приближаваше крачка по крачка към нея.

— Всъщност аз не бях облечена така, когато техникът дойде — възрази Блеър и развърза възела на кръста си. — Бях без блузата. — И тя я съблече и хвърли, разкривайки пред възхитения му поглед източената си шия и голи рамене с тънички презрамки.

Шон задържа очи на изпъкналите ѝ под опънатото като втора кожа трико гърди и усети, че дъхът му секва. Той протегна ръка към шията ѝ. Придърпа Блеър към себе си рязко и неочаквано.

Тя опита да го удари с юмрук по гърдите, ала Шон вече я целуваше. Той я вдигна и въпреки протестите ѝ я понесе към дивана. Сложи я да легне и притисна тялото ѝ, без да отлепва устните си от нейните устни.

Блеър продължаваше да опитва да се измъкне, ала той не я пускаше. Както бе обещал, Шон бе много внимателен и нежен.

Тя се отпусна и той лекичко помилва устните ѝ с език. Блеър издаде още един стон на съпротива и се предаде. Шон галеше с омайващи ласки лицето и гърдите ѝ.

— Блеър, аз май се държа като побъркан ревнивец — промълви той. — Не искам никой друг мъж да те гледа. — Ръцете му бавно

започнаха да свалят трикото.

— Не... — възпротиви се тя на неговата увереност. — Не можеш току-така да... — Блеър въздъхна, защото всъщност не искаше да го разочарова — нали балерините нямат големи гърди и...

— Боже мой — прошепна Шон.

Възкликанието му я накара да отвори очи. Той я разглеждаше внимателно.

— Каква прекрасна кожа имаш. Толкова нежна... — Той склони глава на гърдите ѝ.

В един миг ѝ се стори, че усеща лекото докосване на езика му, после почувства кожата си влажна и тихо рече:

— Шон, моля те, недей...

— Но защо? Каж ми защо? — Езикът му продължаваше да я гали и тя сякаш потъна в горещите всепоглъщащи милувки.

Тя зарови пръсти в гъстата коса и прегърна главата му. Шон я гледаше толкова влюбено, че ѝ се искаше да се разплаче.

— Защото... Защото... в моя живот няма място за това. Аз не...

Той я погледна с блестящите си сини очи.

— Не искаш нищо и никой да пречи на кариерата ти, така ли?

— Да — ядосано заяви тя. Но дали ядът ѝ се дължеше на нежеланието му да проумее този факт, или на това, че той бе отдръпнал устните си от гърдите ѝ?

— Когато излекуваш колената си, отново ще танцуваш.

— Да.

— Не искаш да останеш да живееш тук, нали?

— Не.

— И не искаш никой да се намесва в живота ти. Не искаш и това ли? — Шон я притисна недвусмислено в обятията си и тя почувства възбудата му.

— Не.

— Нямах нужда от това, така ли? — Той я притисна още по-силно.

— Не — изхлипа Блеър.

— Лъжеш. Толкова ме желаеш в този миг, че дори те боли.

Той плъзна коляно между краката ѝ и тялото ѝ съвсем изчезна под неговото.

— Боли те, Блеър. А аз ще успокоя болката ти — дрезгаво прошепна Шон.

Въпреки нежеланието ѝ, тялото ѝ само се прилепи към неговото в плътна прегръдка.

В този миг се чу припряно чукане на вратата.

— Шшт — рече Шон в ухото ѝ. — Не отваряй, моля те. — И притвори очи, сякаш за да прогони нежелания гост. Лицето му бе напрегнато.

— Лельо Блеър, аз съм, Андрю! — чу се настоятелен глас. — Вкъщи ли си, лельо Блеър?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Шон отпусна отчаяно глава, сякаш се счупи някой от шийните му прешлени. Въздишката му беше дълга и изпълнена с разочарование. Той бавно се надигна.

— Лельо Блеър...

— Идвам, Андрю — с леко писклив глас се обади Блеър и бързо вдигна презрамките на трикото си. Отбягвайки погледа на Шон, тя се втурна към вратата. — Здравсти! — с неестествено радостен тон рече тя и покани момчето.

— В банята ли беше? — попита Андрю с невинното си детско гласче.

— А, не. С Шон опитвахме новия телефон. Трябва да ти дам номера да го кажеш на майка си.

Като чу името на своя любимец, Андрю веднага се запъти покрай Блеър, влезе в стаята и подаде ръка на Шон.

— Здравсти!

— Как дойде до тук?

— Пеша. Знаем един пряк път. Мама ме изпрати да кажа и на двама ви, че довечера ви кани на гости. Не е нещо специално. Само няколко души на вечеря. Елате в осем. Мама каза да дойдете с една кола, за да спестите бензин.

— Дадено — усмихна се Шон.

— Всъщност не знам... — рече Блеър.

Изпитваше желание да прегърне момчето, задето я бе спасило от нещо непредвидено и със значителни последствия. Как можа да допусне нещата да стигнат толкова далеч? Ръцете и бедрата на Шон я бяха накарали да се забрави така, както никога досега. Докосването му я омайваше и въпреки това тя откликваше с желание на всяка ласка. Плашеше я липсата на каквото и да е самообладание.

Първия път, когато я целуна, тя се изплаши от въздействието на тази целувка, която я накара напълно да се забрави. Упойващият допир на устните му, милувките на езика му — всичко това бе ново за нея.

Беше се целувала и с други мъже, но нито една целувка не ѝ бе въздействала така. Тя винаги се владееше и по-скоро проявяваше толерантност към страстта на мъжа. Но сега беше друго. Много от чувствата, които не можеше да си обясни до преди няколко дни, сега ѝ бяха толкова близки. Блеър изпитваше непреодолимо влечение към устните на Шон. Те бяха като наркотик за нея и тя жадуваше да увеличава дозата все повече и повече. Всяка негова целувка възбуждаше болезнен копнеж, който като че ли грозеше да обърка целия ѝ живот.

Но още по-опасно от физическото привличане бе собственическото му отношение към нея. Кой му даваше право да я контролира, да определя кого да кани и кого не у дома си, и какво да облича! Трийсет години бе живяла без неговите грижи, можеше да изкара още трийсет без тях.

След минутите, прекарани на дивана, беше истински абсурд да отиде на вечеря с него.

— Андрю, много съм уморена, краката доста ме болят. Ще прекарате чудесно и без мен.

Андрю я изгледа учудено.

— Трябва да дойдеш, лельо Блеър. Мама каза, че устройва тази вечеря, за да те запознае с някои приятели.

— Трябва да дойдеш, Блеър — заяви Шон.

Тя забеляза пламъчето в очите му. Усмивката му бе пряма и предизвикателна. Ако откажеше на поканата, той щеше да го изтълкува като проява на страх и щеше да е напълно прав. Блеър го погледна унило.

— Е, добре, Андрю — рече тя със стиснати устни. — Кажи на мама, че ще дойда.

— Ура! Мама каза, че ако слушаме с Манди, можем да остана с вас до осем и половина.

— Можем да останем! — поправи го Шон. — Искаш ли да ми помогнеш? Днес имам работа в една къща на брега. Ще спечелиш някой и друг долар.

— Страхотно, Шон!

Шон се усмихна.

— Тогава иди и кажи на майка си, че ще бъдеш с мен. Ще те чакам у дома. Ще вземем термос със студена вода, днес е много

горещо.

— До довечера, лельо Блеър — каза Андрю и изхвърча навън.

Шон я попита:

— Краката наистина ли те болят?

Както беше решила да му даде да разбере, че така повече не може да се държи с нея, тя отново омекна пред нежните думи.

— Малко — сви Блеър рамене.

— Защо не отидеш на лекар?

— Просто вчера не правих нищо. А трябва да се раздвижвам с повече упражнения.

— Но щом те болят, трябва да починеш.

— Не съм искала мнението ти, нали? Пък и то не ме интересува.

— Така ли?

— Да. — Гърдите ѝ се повдигаха от гняв. Беше я яд, че той винаги излизаше прав, а тя все трябваше да се защитава. — Това, което се случи тук — посочи тя дивана, — бе грешка, и тя няма да се повтори. Ти нямаш право да се намесваш в моя живот.

— Аз не се намесвам. Загрижен съм за теб.

— Нямам нужда от грижите ти.

— Знам, знам, ти нямаш нужда от никого.

— Е, надявам се най-сетне разбра и ще престанеш да ме преследваш.

— Защо, не ти ли харесва компанията ми?

— Не много. Защото малко прекаляваш. Не обичам агресивните мъже.

— Не ти ли харесва да те целувам?

— Не.

— А да те галя?

— Не — рязко заяви Блеър с надеждата, че това ще сложи край на въпросите му, произнасяни с тих и нежен тон.

— Не искаш да милвам гърдите ти, така ли?

— Не.

— Пак лъжеш, Блеър.

Той беше прав. Тялото ѝ потръпна, сякаш отново усети докосванията му. Как копнееше отново да почувства милувката на кадифените му мустаци... Никога обаче нямаше да му го каже. Блеър

успя да се отърси от чувствените мисли и го изгледа ядосано. Той обаче не се предаваше.

— Защо не се отпуснеш? Никога не съм насилвал никоя жена. Ако съм ти неприятен, повече няма да те докосвам. Но приятели можем да бъдем, нали? Ще дойда да те взема към осем. А като приятел те съветвам преди това да си починеш.

И Шон си тръгна, без да й даде възможност да каже дума.

* * *

От дома на Делгейдо се дочуваха смях и оживени разговори.

— Купонът е във вихъра си — каза Шон, докато двамата с Блеър приближаваха по алеята.

— Да, по всичко личи, че е така.

Той бе дошъл да я вземе в осем без десет. Изчака на прага, докато Блеър сложи перлените си обици и се напръска с парфюм. Шон се държеше безупречно. Дори не я гледаше, а въртеше дръжката на вратата.

— Разхлабила се е. Напомни ми да я оправя. Между другото роклята ти е много хубава — рече той със съвсем равен тон.

— Благодаря.

Бялата рокля с голи рамене бе широка и стигаше до колената ѝ. Сандалите ѝ бяха със златисти каишки около глезена.

Пръстите му леко докоснаха раменете ѝ, докато слизаха по стълбите, но това бе само един учтив жест. Качиха се в мерцедеса и Шон ѝ разказа как Андрю се спънал и разсипал на плажа цяла торба с пирони и двамата ги търсили половин час.

— Дано сме събрали всичките, че някой може да се набоде.

— Дано — усмихна се Блеър. — Андрю заслужи ли си надницата?

— Дадох му два долара. Инфлация, какво да се прави.

Когато спряха пред къщата на Пам, Блеър вече се беше отпуснала — Шон я беше послушал и се държеше като приятел, а не като любовник.

Пам радостно ги посрещна и прегърна.

— Най-важната гостенка дойде — обърна се тя към приятелите си, които опитваха ордъврите.

Пам очевидно бе разказала на гостите за Блеър и дори бе представила кариерата ѝ като много по-успешна, отколкото всъщност бе. Блеър погледна учудено приятелката си — та тя все пак не беше звезда! Шон бе също така сърдечно посрещнат — при това доста по-любезно от жените, отколкото от мъжете...

Блеър целуна всяко от децата, които под строгото нареждане на родителите се отпавиха по пижами към стаите.

— Ох, тези деца! — въздъхна Пам, когато и последното излезе от хола. — Май са наистина достатъчно!

Джо Делгейдо се показа от кухнята с престилка с надпис „Готвачът знае много тайни“ и прегърна жена си през кръста.

— Но... ще видим... — намигна Пам на Блеър и двете прихнаха.

— За какво става дума? — Джо целуна Блеър и се здрависа с Шон. За разлика от пълната си жена той беше слаб и строен. — Шон, пристройката става чудесна! Дано по-скоро бъде готова.

— Каква стая? — попита Блеър.

— Шон ни прави стая за игри в задната част на къщата. Не ти ли казах? — попита Пам.

— Не.

Шон стоеше съвсем близко до Блеър, но не я докосваше.

— Нямаме търпение да я завърши. После ще ти я покажа. Първо ще те запозная с приятелите ни.

Блеър бе отрупана с въпроси. Танцувала ли е с Баришников? Късно ли е на десет години да започнеш да играеш балет? Спазва ли специална диета, че е толкова слаба? Колко тежи? Истина ли е, че с Пам са били при Джулиет Праус? Дали не би им помогнала с предстоящия спектакъл на театралното дружество?

На последния въпрос Блеър отговори уклончиво. Изведнъж усети нечии големи длани на раменете си и се сепна.

— Какво ще пиеш?

Само за миг Блеър неосъзнато се облегна на едрите гърди на Шон. Голите ѝ рамене се опряха на мекия плат на светлосинята му памучна риза и на тънкото лятно сако. Тя дори не усети, че склони глава, за да почувства лекия допир на мустаците му до ухото си.

— Бяло вино с лед — отвърна Блеър, без да чува какво ѝ разказваше жената от театралното дружество. Шон лекичко притисна раменете ѝ и се оттегли.

След минута се върна с чаша вино. Жената не спираше да бърбори.

— Блеър, Пам те вика. В кухнята е.

— Извинете — каза Блеър и последва Шон.

— Благодаря ти — промълви тя.

— Тази досадница си я бива. Преди няколко години едва се отървах от нея. Реши, че като съм ирландец, трябва на всяка цена да изпея „Дани Бой“.

Блеър едва не се задави от смях, докато отпиваше от виното.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не.

— И изпя ли я?

Шон се наведе и поверително каза:

— Не. Откупих се срещу чек за сто долара.

В кухнята цареше хаос. Пам вадеше от хладилника зелева и картофена салата.

— О, добре, че дойдохте. Шон, покажи на Блеър пристройката.

— Не искаш ли да ти помогнем?

— Не, сега не. Отивайте да се забавлявате.

Двамата минаха през плъзгащата се врата и се озоваха на двора, където Джо се занимаваше с барбекюто. Ухаеше приятно на печени пържоли.

— Като те гледам, нямаш грешка — пошегува се Шон.

— Алангле, препечена, средно препечена... — засмя се Джо, сочейки пържолите с дългата вилица, и отпивайки от бирата си.

— Да не те хване! Първо работата, после пиенето, че ще изгориш пържолите — усмихнато каза Шон.

Шон заведе Блеър до новата пристроена стая.

— Значи това ще е специално място за игри, така ли? — огледа Блеър циментовия под.

— Да. Ето там ще бъде камината. Тук ще има рафтове за книги и бюра, ако на някое от децата му се приучи. Ще сложим и телевизор, и малък хладилник.

— Изглежда чудесно.

— Таванът ще бъде от стъкло. Така ще се спестява и ток. Нали знаеш, децата все забравят да загасват лампите. Освен това ще... — Той изведнъж се обърна към Блеър и я попита: — Интересно ли ти е?

— Интересно ми е. — Така и беше. Допадаше ѝ ентусиазма, с който обсъждаше бъдещите си планове. Шон размахваше въодушевено ръце. Колко топли и нежни бяха те на голите ѝ рамене. Колко силни и успокояващи. — Децата толкова ще се радват!

— Пам и Джо също. Така ще могат да останат поне за малко насаме.

— Да, наистина, сигурно много рядко им се случва.

— Не е точно така — засмя се Шон. — Инак нямаше да имат толкова много деца.

Тя също се засмя, но след миг смехът им секна, защото и двамата усетиха чувство на смуцаваща интимност. През гредите на недостроения покрив струеше лунна светлина и хвърляше сенки върху лицето на Шон. Той не откъсваше очи от Блеър.

Лунната светлина беше като ореол около русата му коса и сребрееше върху лицето на Блеър. Шон копнееше да погали лъскавите ѝ кичури, опънати в класически кок на балерина. Устните му бяха жадни за нейните устни — влажни и розови на лунните лъчи. Те искаха да докоснат ухото ѝ и малката перлена обичка, чийто матов блясък се сливаше с блясъка на кожата ѝ. Погледът му се плъзна надолу по шията към малките гърди. Той знаеше вкуса им и жадуваше за тяхната омайна топлина. Сякаш отново докосна с език кадифените им връхчета и чу тихите ѝ стонове на задоволство.

Не си спомняше да бе желал толкова силно някоя жена. От мига, в който я видя, непрестанно мислеше за нея. Болезнено я желаше. Всъщност тя не беше негов тип. Нали беше висок и широкоплещест, Шон винаги бе излизал с по-едри жени. Блеър беше като кукла в сравнение с тях. Но кукла, която толкова го привличаше, че пламъкът в слабините му не преставаше да гори и да го измъчва.

Шон съзнаваше риска. И преди беше постъпвал необмислено, след което горчиво бе съжалявал. Ето защо той взимаше само разумни решения за приоритетите в живота си и внимаваше да не се излага на рискове. Всъщност на него му вървеше във всичко. Само че беше самотен. Не можеше да намери жената на своя живот. Любовта е един голям шанс. Тръгнат ли нещата на лошо — край.

Блеър Симпсън също имаше проблеми. Преживяваше тежък момент. В неговия живот нямаше място за нея. Това би усложнило още повече нещата. Пък и тя му беше дала да разбере, че не се нуждае от него.

Но ето че Шон я гледаше на лунната светлина и сетивата му горяха от страстен копнеж. Искаше да смири съпротивата ѝ с целувки и да потъне дълбоко в нея, за да потуши мъчителната палеца болка.

Вероятно разкъсващите го мисли бяха изписани на лицето му, защото чу Блеър да произнася тихо:

— Шон?

Той разтърси глава, пресуши чашата си и каза:

— Мисля, че е време да се връщаме при другите.

Блеър бе пила само няколко глътки. Пръстите ѝ бяха студени и стискаха чашата, сякаш търсеха спасение. Двамата прекосиха градината. Джо стоеше до скарата и обсъждаше уличната престъпност с приятеля си прокурор.

В кухнята отново цареше хаос. Децата бяха довтасали и се оплакваха след поредния бой с възглавници. Едното плачеше, а Пам се опитваше да извади горещата сварена царевица от тенджерата.

Въпреки оплакванията на децата и притеснението на Пам, Шон и Блеър се засмяха.

— Но какво става тук? — попита той.

— Ами не искат да си лягат. — Пам ги изгледа заплашително и рече: — Ако веднага не си легнете, ще извикам баща ви и тогава ще видите!

Но думите ѝ сякаш бяха казани на вятъра.

— Искаш ли да ги сложа да спят? — предложи Блеър.

— Не, дошла си ми на гости.

— Но съм ти приятелка, а ти си заета. Хайде, деца! Андрю, леви, десни към леглото! Манди, ти също!

— Аз ще взема малкия — рече Шон и вдигна Пол на раменете си, а той го сграбчи за косата.

— Нямаше нужда да идваш — каза Блеър, докато вървяха по тъмния коридор към детските стаи.

— А как щеше да се справиш с всичките дечурлига?

Двете детски стаи бяха свързани. Блеър и Шон настаниха децата. Спеше само най-малкото дете. Двете момиченца спяха на двойно легло

в неговата стая. А леглата на двете момчета бяха едно над друго. Като най-голям Андрю спеше на горното легло.

— Дай пример на малката си сестра и веднага заспивай — наведе се Блеър към Манди. — Така мама и татко ще бъдат спокойни и ще се забавляват.

— Добре — прозя се Манди. Анджела, която беше на четири години, вече се унасяше. — Не загасвай лампата.

— Манди бебето, Манди бебето — провикна се Андрю от горното легло.

— Стига, Андрю — сгълча го Шон.

— Ами не е ли бебе? Спи с Анджела! Не бих могъл да търпя някой до мен в леглото!

— Защо? Мама и татко спят в едно легло — възрази Манди.

— И не ни разрешават да влизаме в спалнята, освен ако няма буря с гръмотевици — сънливо рече Анджела.

Шон погледна Блеър с усмивка.

— А в събота сутринта ни разрешават да влезем при тях чак след детския филм — важно добави Пол и седна в леглото.

Шон едва сдържа смеха си, покашля се и го накара отново да легне.

— Блеър, тяхното легло е много голямо — уточни Манди.

— Така ли? — смутено попита Блеър и за кой ли път оправи одеялото.

— И на Шон е голямо, нали, Шон? Аз съм го виждал — обади се Андрю.

— Ти виждала ли си го? — обърна се Анджела към Блеър.

— А, не, не... Хайде, лека нощ.

— Твоето легло като леглото на Шон ли е? — поинтересува се Манди.

— Ама че си глупава! Нали видя, че спи на разтегателния диван — заяви Андрю.

Манди рече умислено:

— Ами тогава Шон може би ще ти разреши да спиш при него. Нали сте съседни.

— Татко например няма нищо против, че мама спи при него.

Блеър се изчерви — не си спомняше някога да се е изчервявала така.

— Хайде, деца, време е за сън. Лека нощ! — каза Шон и излезе, а Блеър хвърли благодарен поглед към най-малкото заспало дете — то поне не се беше изказало по въпроса за леглата — и последва Шон. Понечи да мине покрай него, но той застава пред нея.

— С нещо да ви услужа, госпожице? — попита Шон със засмени очи.

— Не. — Лицето ѝ още пламтеше.

Той се засмя и като сложи ръка на рамото ѝ шеговито рече:

— Тогава отиваме да ядем.

Въпреки че децата ѝ пречеха, Пам бе сготвила чудесна вечеря. Чудесни бяха и пържолите на Джо. Гостите се разположиха с препълнени чинии в хола и в градината.

Блеър забеляза, че двамата с Шон са обект на особено внимание. Той не проявяваше демонстративно вниманието си, но и не се отлепяше от нея. Участваше в разговорите и от време на време шепнеше в ухото ѝ. А когато Блеър се заговореше с някой от гостите, тя усещаше, че погледът му неотклонно я следи.

Шон се грижеше чинията ѝ да е пълна и когато привършиха с вечерята, тя предложи да занесе празните чинии в кухнята. Сложи ги в мивката и ги изплакна. Тъкмо си бършеше ръцете, когато в кухнята влезе един от гостите, потупа се по издутото шкембе и рече:

— Много хубава вечеря.

Блеър веднага установи, че той беше от типа мъже, които смятат, че единственият начин да общуват с жена е, като я ухажват. Те винаги я вбесяваха. Какво им даваше такава самоувереност? Цяла вечер го избягваше, защото още когато се запознаха, той каза:

— Естествено, че сте балерина — с тези крака!

Мъжът очевидно беше много доволен от „комплимента“, а на Блеър ѝ стана още по-отвратителен.

— Да, наистина беше много хубава — рече тя.

Той нарочно бе препречил вратата.

— Често ли ходите до града?

— Пристигнах преди няколко дни, господин...

— Стан Колиър. Казвай ми Стан. Като всички приятели — каза той с мазен глас. — Аз пътувам всеки ден до града. С отвратителния влак, няма как. Е, ако се забавя някоя вечер, оставам да преспя в служебния апартамент. Много приятно местенце.

Блеър не вярваше на ушите си. Този човек дори не беше за съжаление, толкова беше гаден. Какво правеше тук изобщо? Пам и Джо сигурно не го познаваха достатъчно.

— Щом казвате, вероятно е така. Извинявайте, но трябва да...

— Та, ако някой път дойдете в града и сте свободна, можем да обядваме заедно...

— Сбъркал си адреса, Колиър. Госпожица Симпсън не е по обедите.

Стан сепнато се обърна, като чу заплашителните думи на Шон. Блеър въздъхна с облекчение. Тя не се страхуваше от този досадник, но не искаше да стават сцени, които да помрачат приятното всеобщо настроение.

— Гарет, спокойно — усмихна се пресилено Стан. От мазното му чело се стичаха капки пот. — Само се шегувах. Не разбираш ли от шегии?

— Разбирам — смръщено заяви Шон. — Но не виждам нищо смешно. Блеър? — обърна се той към нея и протегна ръка, а тя веднага я сграбчи, сякаш бе спасително въже. Шон я прегърна, най-вече заради натрапника Стан. А тя се притисна в силното му тяло, дирейки закрила.

Двамата излязоха от кухнята.

— Дано не съм попречил. Дали пък Стан не ти харесва? — тихичко попита Шон.

— О, стига, моля те — потрепери от погнуса Блеър. — Пам и Джо знаят ли що за стока е?

— Всички в Тайдландс познават палавия Стан. Може и само да си приказва. По-скоро си фантазира, а всъщност нищо не прави.

— Но защо са го поканили?

— Жена му е много симпатична. Какво да се прави — канят и него заради нея. Такъв си е той. Види ли, че някой е с пола, и веднага пробва почвата.

— Аз пък си помислих, че ме ухажва, защото съм красавица — заяви Блеър с престорено обиден тон.

Шон се засмя, после сериозно каза:

— Ти си! Но за Стан не това е най-важното. Той просто не разбира. — Погали с пръст перлената ѝ обичка и добави: — Аз, виж, разбирам.

Блеър усети, че гърлото ѝ се свива. Опита се да отговори, ала не можа дума да отрони. Стоеше, гледаше го и потъваше в лазура на сините му очи.

— Искаш ли да прием кафе? — Гласът му бе толкова тих и нежен, все едно я бе попитал: „Искаш ли да се любим?“.

Веднага отговори, че можеш сама да си вземеш кафе, каза си Блеър, веднага! Но, уви, устните ѝ произнесоха:

— Да, искам. Без захар, само малко сметана.

Тя седна като замаяна на близкия стол. Една от гостенките се възмущаваше от ниското ниво на балетната школа в града, но Блеър почти не я чуваше. Сърцето ѝ тупаше неукротимо силно. Ушите ѝ бучаха и заглушаваха думите на жената. Всъщност Шон бе спазил обещанието си, с нито един жест или дума не го бе нарушил, държеше се съвсем сдържано и приятелски.

Тогава защо я привличаше толкова неустойчиво?

Блеър не искаше да си признае колко хубаво бе, че той се грижеше за нея. Винаги самостоятелна, тя бе смутена от неговото покровителство и не знаеше как да реагира. Ако някой като Стан я беше заговорил преди няколко месеца, тя щеше да го среже и отблъсне по най-груб начин, така че ушите му да запламтят и да потъне в земята от срам. За нейна радост — макар и да не си го признаваше — Шон бе заел ролята ѝ и бе поставил досадника на място. Тази негова грижовност бе не по-малко приятна от изкусителните му целувки.

— Страхотна идея — възкликна Пам. — Какво ще кажеш, Блеър?

— Ами... — Блеър взе кафето, което ѝ подаде Шон, и чак тогава разбра, че и тя бе включена в разговора. — Не знам. — Какво ли обсъждаха, зачуди се тя.

— Балетната школа е ужасна — рече Пам. — Искях да запиша Манди, ама щях да си давам парите на вятъра. Както знаещ, ако учителят не е на ниво, ученето на балет е дори вредно за мускулите. Ти не би ли искала да преподаваш?

— Как да ти кажа...

— С удоволствие бих ходила на балет — обади се една от гостенките. Ей така... за отслабване.

Още няколко дами също изявиха желание.

— Искате да се заема с балетната школа? — най-сетне схвана
Блеър.

— Ами да! Защо не!

ГЛАВА ПЕТА

Всички чакаха отговора на Блеър. Тя смутено се засмя и каза:

— Но аз не съм учителка.

— Какво от това, нали си балерина! И то най-добрата! Недей да скромничиш! — разпалено извика Пам, без да дава възможност на Блеър да възрази. — Обичаш да танцуваш, но в момента не можеш, затова ще бъде най-добре да преподаваш!

Всички кимнаха в знак на одобрение.

— Но това няма ли да попречи на оздравяването ти? — тихо попита Шон и я погледна.

— Едва ли. Лекарят каза, че всекидневните умерени упражнения ще ми подействат добре, пък и така ще съм във форма. За да се върна по-лесно на сцената след шест месеца.

— Речено-сторено! — щастливо се усмихна Пам.

— Но ще ми трябва хубава зала.

Пам се замисли.

— Така ли?

— Какво ти трябва? Дървен под, огромна стая, друго? — попита Шон.

— Да.

— Преди няколко месеца купих един стар физкултурен салон с намерението да го реконструирам във фитнес клуб. Можете да използвате салона. Ще ремонтирам каквото трябва.

— Идеално! — плесна с ръце Пам.

— Не обичам да се занимавам с какъвто и да е бизнес — заяви Блеър. Имаше чувството, че се поддава на течението, а всъщност няма желание за това.

— Няма да ти искам наем, а ти пък няма да взимаш пари за уроците. Всичко ще бъде на обществени начала. — Шон погледна към гостите — всички одобряваха предложението му.

— Ще ми трябва плочи, грамофон...

— Скоро купих един грамофон на търг, давам ти го.

— Като съберем моите и твоите плочи — готово — заключи Пам. — Е, Блеър, както виждаш, всичко се уреди.

Блеър прехапа долната си устна и се замисли. Беше отскоро тук, но нямаше съмнение, че в Тайдландс времето минава много по-бавно, отколкото в големия град. Трябваше да прави нещо през тези дълги шест месеца, за да не полудее. И това ли беше разрешението?

— Мога да водя основен балетен курс на деца до дванайсет години — каза тя. — За дамите ще организирам часове по гимнастика, но нищо по-специално от това.

— Ние сами ще правим по-тежките упражнения — предложи една от жените.

— Значи си съгласна? — Пам стисна ръцете на Блеър. — И за теб ще бъде добре, ще видиш. Инак нямаше да ти предложа.

Блеър вдигна очи към Шон. Погледът му както винаги я развълнува, макар в него да не се четеше нито насърчение, нито неодобрение. Тогава тя се обърна към Пам и каза:

— Всъщност права си. Защо не?

* * *

Всички си тръгнаха. Останаха само Шон и Блеър, тя настоя да помогне на Пам да раздигне след гостите.

— Обичаш ли да миеш прозорци? — попита Пам, докато Блеър нареждаше и последните чинии в миялната.

— Мия ги, когато вече не може да се вижда през тях — отговори Блеър и натисна колчето. Миялната зафуча с гръм и трясък. — Тази машина наред ли е?

— О, надявам се! Би било жестоко точно сега да ми изиграе някой номер. Забравих да благодаря на теб и Шон за това, че приспахте децата.

— Беше ни приятно — каза Шон, който току-що влезе от градината, където с Джо пиеха кафе. Той намигна на Блеър, а тя едва се сдържа да не се разкиска.

Джо разпери ръце и Пам потъна в обятията му.

— Вечерята беше чудесна, мила — каза той. — Браво на теб.

— Само дето се уморих.

— Трябва да тръгваме. Лека нощ. — Шон хвана Блеър за ръка и я поведе към вратата.

— Не го казах, за да си тръгнете! — рече Пам.

— Блеър също е уморена. Пък и има за какво да мисли, нали?

— Ама аз май наистина се съгласих да уча деца и домакини на балет... — промълви Блеър.

— Точно така — засмя се Пам.

— Но да знаете, че приемам само временно — докато съм тук.

Усмивката посърна на лицето на Пам.

— Не искам да мисля за това. Вече свикнах да си близо до нас.

Настъпи мълчание. За всеобщо облекчение Шон успя да разведри настроението, като каза:

— Тя ще бъде тук поне шест месеца. Пък и аз не пускам наемателите си толкова лесно.

Всички се разсмяха.

— Стига да мога да напъхам дебелилото си тяло в някое трико, аз ще бъда първата ти ученичка — заяви Пам.

— Гледай да не отслабнеш много, защото вече те харесвам такава... — притисна я в прегръдките си Джо и я целуна по врата.

— Да не го казваш от любезност — усъмни се Пам.

— Лека нощ и благодаря за вечерята — каза Блеър.

— Лека нощ — отговориха Пам и Джо в един глас.

— Джо, трябва да поговорим за покрива, но утре е събота и затова ще ти звънна след детското — пошегува се Шон.

Пам изненадано ахна, а Джо се засмя от сърце.

Когато пристигнаха пред дома на Шон, той каза:

— Ще прием ли кафе? Или по едно питие?

— Не. Както сам каза, имам да мисля за много неща — какво точно ще преподавам, да подбера музиката. О, защо се съгласих! — възкликна Блеър.

Шон се засмя, слезе от колата, заобиколи я, отвори вратата от страната на Блеър и я взе на ръце.

— Трябва да се грижим за коленете ти. Ти вероятно си последната надежда за отслабване на местните дами!

Шон бе свалил сакото и бе запретнал ръкави. Ръцете му бяха силни, мускулести и излъчваха приятна топлина. Блеър се опитваше да не обръща внимание на прегръдката му и попита:

— Наистина ли смяташ, че ще им бъде интересно да идват в балетната школа?

— И още как! Та те до една си мечтаят да изглеждат като теб. Това, разбира се, не е възможно, но ти им дай поне надежда. — На последното стъпало Шон я целуна целомъдрено по челото и добави: — Лека нощ, приятелко. Благодаря, че дойде с мен на гости. Прекарах чудесно.

Той я пусна да стъпи на площадката, но целувката му сякаш я бе омаяла и Блеър усети слабост. Колената ѝ се огънаха за миг и тя усети рязка болка, която я прониза под капачките.

— Ох! — извика Блеър.

— Какво стана?

Тя се наведе да разтрие болезненото място, а Шон коленичи до нея.

— Няма нищо — промълви Блеър. Беше ѝ премаляло от болка, но тя се опитваше с всички сили да преодолее неприятното чувство. — Стъпих лошо. И ме боли ужасно.

— Извинявай много — рече Шон, вдигна роклята и сложи длани на коленете ѝ.

— Моля те, ти не си виновен — тази болка често се появява, сега поне съм си вкъщи. Последният път, когато ми се случи, беше миналата събота, докато пазарувах в „Блумингдейл“.

Тя опита да се засмее, та дано прогони досадната болка, но Шон беше съвсем сериозен. Той стана, прегърна я и отвори вратата. Отново я вдигна и я внесе в тъмния хол. Остави я на стола.

— Шон...

— Стой и не мърдай — нареди той и светна лампата на масичката.

— Имаш ли някакви лекарства?

Тя поклати глава.

— Предписаха ми хапчета против болки, но не съм ги поръчала в аптеката. Не ми се иска да гълтам лекарства.

— И аспирин ли не искаш?

— Аспирин може.

— Къде е?

Шон разтегна дивана. Блеър изпита смущение, докато гледаше да го застила с чаршафа, на който бе спала предишната нощ.

— В банята. В шкафчето над умивалника. Всъщност не знам...

Шон не я доизслуша. Тя го чу да рови в малкото шкафче и да мърмори. Той се върна след малко с чаша вода и два аспирина — мънички точици в голямата му длан.

— Не трябва ли да ги разтриеш с нещо?

Блеър глътна аспирина.

— Не. Като легна, ще си вдигна краката на възглавница. Не се притеснявай. Утре ще бъде добре.

— Всъщност какво стана?

Шон коленичи и преди Блеър да успее да реагира, започна да развързва тънките каишки на сандалите ѝ.

— Когато стъпих, сухожилията поддадоха, нали не съм във форма, често ми се случва.

Шон я погледна.

— Ще ходиш ли в банята, или да те слагам да спиш?

Тя се изненада от въпроса, който беше трогателно смешен за голяма жена като нея.

— Ами... да... — каза Блеър, отбягвайки погледа му.

Той отново я вдигна на ръце, а когато я остави пред вратата на банята, внимаваше тя да стъпи на по-здравия крак.

— Дали няма да бъде по-добре да подскачаш на един крак?

— Е, чак толкова.

— Към тези травми трябва да се отнасяш сериозно, а не на шега.

Блеър го изгледа и затвори вратата след себе си.

— На един крак, чу ли! — провикна се Шон.

Блеър излезе, а той я чакаше досами вратата.

— С какво спиш?

— Шон...

— Ако спиш без дрехи, то...

— В най-горното чекмедже на онзи шкаф има фланелки — примирено рече тя.

Той бе решил да играе ролята на детегледачка и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчинява.

Шон се върна с фланелка, на която бе изписано „42 улица“.

— Играла ли си в този спектакъл?

— Да. Гледал ли си го?

— Да.

— Тогава сигурно ме помниш. Аз танцувах степ.

— Гледай ти!

И двамата се опитваха чрез разговора да не мислят за момента, в който Блеър трябваше да се съблече.

— Тази рокля нагоре или надолу я събличаш? — тихо рече Шон.

— Сама ще се оправя.

— Нагоре или надолу? — Гласът му бе решителен и не търпеше възражение.

Блеър не посмя да се противопостави и като сведе поглед, само каза:

— Надолу.

Той разкопча копчетата и бавно смъкна роклята до кръста ѝ. Движенията му бяха прибързани и неспокойни.

— Пропусна едно копче — промълви Блеър и вдигна ръцете му, за да разкопчее сама последното копче на кръста. Така пръстите му почти докоснаха гърдите ѝ, но за съжаление и на двамата, копчето бе тутакси намерено и разкопчано.

Роклята се свлече на пода и тя застана пред него само по тънки и много изрязани бикини.

— После ще вдигна роклята — каза Шон.

Тя усети топлия му дъх по лицето, врата и гърдите си. Той побърза да ѝ облече фланелката, която едва стигаше до бедрата.

— Готово — рече той с облекчение.

Вдигна я като майка малкото си дете и грижовно я занесе в леглото. Обърна се, докато Блеър се завиваше, и вдигна роклята.

— В гардероба ли да я оставя?

— Да. Благодаря. — Тя затвори очи, измъчвана от желанието той да легне до нея.

Шон закачи роклята на закачалка и попита:

— Искаш ли още нещо? Чай? Вино?

Тя поклати глава. Беше махнала шнолите от косата си и тя покриваше раменете ѝ.

— Не, благодаря.

Той седна на ръба на леглото и я загледа. По-късно Блеър си даде сметка, че ако в този миг я беше прегърнал, то тя едва ли щеше да му устои. Така желаше да усети жадните му устни върху своите и да се отдаде на ласките му. Копнееше за неговите нежни ласки, събуждащи

една дълго потискана, но жадуваща за живот страст. Искаше да чува как чувствените му устни шептят любовни думи, дръзки думи, които не би позволила да бъдат произнасяни от никой друг мъж.

Ала той не я прегърна. А само попита:

— Не искаш ли възглавница, за да си вдигнеш краката?

— Искам.

Шон взе втората възглавница и вдигна чаршафа. Стисна зъби, за да сподави стона, който заседна в гърлото му при вида на голите ѝ крака. Връхчетата на гърдите ѝ се очертаваха под фланелката и привличаха погледа му. Тясната гола ивица между фланелката и дантеления ръб на бикините така го изкушаваше...

Полагайки усилие да се абстрахира от всичко това, той вдигна крака, който повече я болеше, и го нагласи върху възглавницата. Ръката му сякаш сама се плъзна надолу към глезена, а Блеър въздъхна с притворени очи.

После усети, че я гали по кадифената кожа на корема, шептейки:

— Блеър, погледни ме, моля те.

Тъмните ѝ гъсти мигли се повдигнаха. Лампата осветяваше едната половина на лицето му. Трапчинката на брадата му изглеждаше по-дълбока и по-мъжествена от всякога. Косата му блестеше на златистата светлина.

— Искам те. — Гласът му прозвуча настоятелно. — И ти го знаеш. Защото не го крия. — Той погали скулите ѝ с опакото на пръстите си. — Когато се убедиш, че наистина сме много близки приятели, ще те целуна ето тук. — Пръстът му се плъзна по устните ѝ, по шията, към гърдите. — И тук. — Ръката му погали гърдите ѝ, а чувствителните им връхчета мигновено реагираха. — И тук. — Пръстите му се спряха на пъпа ѝ и продължиха по-надолу. — Тук също... Навсякъде.

Блеър изпъна гръб и устните ѝ издадоха тих стон. Той галеше лицето ѝ.

— Шон... — въздъхна тя.

— Лека нощ — наведе се той, нежно докосна с мустаци устните ѝ, дарявайки ги с лека целувка.

После загаси лампата и излезе от стаята. Стъпките му постепенно заглъхнаха.

Блеър остана сама. Кожата ѝ пареше от докосването на ръцете му. В главата ѝ се въртяха какви ли не еротични фантазии и не ѝ даваха покой. Цялото ѝ същество се стремеше към Шон.

* * *

Пиеше втора чаша чай и внимателно раздвижваше коляното си, когато го чу да се качва по стълбите. Той почука.

— Влез.

Блеър беше с шорти и ластично бюстие. Коленете ѝ бяха много по-добре.

Шон влезе и я погледна намръщено.

— Защо си станала?

— За да пия чай.

— А краката болят ли те?

— Може да отговоря нещо хитро като — да, само когато се смея, или само когато дишам, но ще се въздържа.

— Значи те болят, така ли?

Блеър се засмя.

— Успокой се, Шон. Е, не ставам за участие в шоу, но пък си вървя без никакви болки. Искаш ли чай?

— Мразя чай.

— Наистина ли? Мислех, че ирландците обичат чай. Искаш ли да ти изпея „Дани Бой“?

— Май наистина си по-добре. Щом отново се шегуваш. Имаш късмет, че си болна, инак щеше да видиш...

— Какво? Щеше да ме натупаш ли?

Той я огледа от горе до долу, като очите му се спряха на еластичното бюстие.

— Не, щях да те накажа по друг, по-приятен начин. — Нямахше нужда да уточнява повече. Намекът и многозначителният му тон бяха повече от красноречиви. — Искаш ли да отидем да видиш залата, в която ще работиш?

Блеър се надяваше, че с нищо не издава вълнението си — сърцето ѝ тупкаше, а дланите ѝ се изпотиха още щом чу стъпките му.

Цяла нощ си бе представяла всяка негова целувка в мъчителен копнеж за ласките му.

Сама се убеждаваше, но така и не можа да повярва, че причина за безсънието ѝ е болката и неудобното положение — нали трябваше да лежи на гръб. Надяваше се гримът да прикрива тъмните кръгове под очите ѝ.

Плашеше я фактът, че мислите ѝ бяха непрестанно заети от мъж, когото едва познаваше. Нещата се развиваха с шеметна скорост и тя изобщо не можеше да ги направлява. А фаталният момент изглежда бе мигът, в който отвори вратата в очакване на масажиста, а на прага стоеше Шон Гарет.

Блеър си даваше сметка, че двамата не могат да останат само приятели — това бяха само думи, част от играта. И те го съзнаваха. Той ѝ бе казал без заобикалки, че иска да бъде неин любовник. А тя като че ли се стремеше към това негово желание, макар да знаеше, че не може да се ангажира с мъж, с когото няма нищо общо.

Единственото, което можеше да направи, бе да си наложи да го вижда колкото се може по-рядко. Защото видеше ли го, веднага губеше самообладание. Още щом стана, Блеър реши да устоява на изкушението, но ето че Шон бе отново пред нея.

— Мога и сама да отида, ако ми обясниш къде е. И без това сигурно имаш работа.

Тя стана да измие чашата си само за да се обърне с гръб към него. Толкова я привличаше! Дънките му бяха тесни и опънати, а полото подчертаваше широките рамене.

— Днес е събота. В събота обикновено не работя.

— Но ако ме заведеш там, това ще е един вид работа за теб. Ще отида сама или днес, или утре.

— А как ще влезеш? — Шон бръкна в джоба на дънките си и те се опънаха още повече, смущавайки Блеър. — Ключът е в мен!

Той извади ключа и го разлюля пред очите на Блеър.

— Би могъл да ми го дадеш...

Шон закачливо се усмихна и каза с престорено съжаление:

— Няма начин.

— Мислиш ли, че ти вярвам?

Той се засмя.

— Хайде, тръгваме. Закусвала ли си? Искаш ли да си купим понички по пътя?

— Понички ли? Ако изобщо някога закузвам, ям само кисело мляко.

— Няма съмнение, че при теб процесът на отклонение от правия към неразумния път и към греха ще отнеме доста време.

В мига, в който Блеър взе чантата си, Шон я поведе към вратата, свали я на ръце по стълбите и я настани в стария джип.

— Няма нужда да ме извеждаш с лимузина — иронично подхвърли тя, оглеждайки напуканата тапицерна, от която се подаваше дунапрен. Голяят под бе осеян със стари чертежи и с инструменти, някои съвсем непознати за Блеър.

Шон се усмихна и запали мотора.

— Който обича мен, обича и колата ми.

Въпреки възраженията на Блеър, той спря и купи цял плик с топли понички. Сложи го на седалката между тях и тогава стомахът ѝ тихичко изсвири, реагирайки на приятния мирис. Шон се засмя и след малко спря пред един магазин, за да купи мляко, после продължиха в стария джип към сградата, в която щеше да се помещава школата.

Шон свали Блеър от колата и я занесе до вратата.

— Моля те, не се налага... — възрази тя.

— Нали видях колко те заболя снощи. Пък и използвам случая да те поддържа в ръцете си.

Блеър не би признала, че също очакваше с нетърпение този момент. Беше ѝ приятно да се обляга на твърдите му гърди. Ръцете ѝ бяха склучени на врата му — точно там, където косата му опираше в яката на ризата. Сякаш електрически ток я бе пронизал при докосването на голата му ръка до краката ѝ. С другата ръка прикрепяше гърба ѝ и пръстите му стигаха под мишницата, до гърдата ѝ.

— Не правя нищо лошо, нали? Нали сме приятели? — пошепна Шон в ухото ѝ.

Тя свали ръце от врата му и той се засмя. Остави я внимателно на земята, за да не изпита болката от предишната вечер. После завъртя ключа и я предупреди:

— Не изглежда много хубаво, но не се притеснявай. Една-две седмици ремонт и ще стане неузнаваемо.

Добре, че я предупреди. Инак сигурно щеше да извика още по-силно от почуда. Помещението изглеждаше ужасно. Подът не се виждаше от разхвърляни дъски, хартии и какво ли не още. От тавана се беше посипал гипс. Стените бяха надраскани, с изкъртена мазилка, сякаш бе вилнял разгневен великан.

Блеър погледна слисано Шон — зелените ѝ очи бяха широко отворени, като че ли не вярваха на онова, което виждаха. Той я прегърна.

— Казах ти да не обръщаш внимание. Всичко ще бъде наред.

— Но това е... невъзможно.

— Тази дума да не я чувам. Трябваше да ти покажа снимки на къщи, преди да ги ремонтирам и след това. Къщи, които са се рушали в продължение на един век. А тази тук е запусната само от четирийсет години. — Смаяният ѝ поглед го развесели. — В понеделник ще изпратя работници и първото, което ще направят, е да разчистят терена. Има специалисти по стените, по таваните и така нататък. Подът как ти се вижда?

Шон разчисти един ъгъл и Блеър каза:

— Не е лош.

— Ще го излъскаме и боядисае. Оберлихтът ми се вижда наред, но ще проверя да не пропуска дъжд.

Преодоляла първия шок, Блеър започна да забелязва и хубавото в залата. От оберлихта струеше приятна светлина.

— Стъкленият таван много ми харесва, мразя мрачните зали.

— Какво ще ти трябва, Блеър? Нищо не разбирам от балет.

— Една от стените трябва да бъде в огледала. Трябва да имаме и мантинела. Мисля, че знам къде можем да намерим такива неща.

— Добре. Друго?

— Необходима е съблекалня.

— Отзад има голяма стая с душеве и тоалетни. Ще ремонтираме и тях. Има и още една стаичка, която ще направим на кабинет. Там ще оставяш грамофона, плочите и всичко необходимо за уроците.

— Шон — тихо поде Блеър, — това ще струва много пари. Може би е по-добре да се откажем.

— Аз имам грижа за разноските. Идеята е моя. Нека се пораздвижат дамите, нали така! Ще имаме чудесна балетна школа.

— Но това е само временно.

— Наистина ли? — Погледът му я прониза. Тя замълча смутено, но след малко заяви:

— Наистина. Щом оздравея, веднага се връщам на работа.

— Тогава няма какво да се интересуваш от онова, което смятам да правя — сдържано рече той. — Нали ти казах, че съм купил сградата с намерението да я превърна в клуб на здравето. Това ще бъде началото. Един вид инвестиция.

Блеър се засегна от ледения тон и от резките му думи, обърна се и тръгна към другия край на залата. Не искаше да е толкова близо до него. Трябваше да бъде на разстояние, за да може спокойно да мисли. За един кратък миг си би помислила, че всъщност връщането на работа не е най-важното за нея. А не беше така! Разбира се, че работата бе смисълът на нейния живот! Този мъж толкова я привличаше, че объркваше и мислите, и преценките ѝ.

Блеър оглеждаше помещението и не можеше да си представи как би заприличало на зала за балет. Шон почукваше стените и проверяваше къде минават гредите.

Блеър отвори с усилие вратата на малката стаичка. Тя също бе затрупана с различни отпадъци и миришеше на мухъл.

Но онова, което не беше очаквала, бяха мишките. Те хукнаха във всички посоки. Само силният писък на Блеър отклони едно мишле, запътило се към сандалите ѝ. Уплашено, то хукна с развяна опашчица към зеления шкаф в ъгъла и се пхна под него, но Блеър продължи да пищи.

— Блеър? — Шон дотича, уплашен от виковете ѝ.

Тя се втурна навън от стаята, забравила за травмите си.

— Внимавай, Блеър! Хайде, успокой се.

Тя се хвърли на врата му и обгърна кръста му с крака, а той я занесе до вратата, където беше най-чистото място. Погали косата ѝ, но тя изхлипа, склонила глава.

— Шшт, няма нищо страшно. Какво видя, кажи. Змия, паяк или плъх?

Лицето ѝ беше преbledняло, а зелените ѝ очи го гледаха ужасено.

— Плъхове ли? Боже мой! А аз помислих, че са мишки.

Блеър потрепери, стисна очи и се сгуши в Шон.

— Може да са били мишки. Но да не мислиш, че ти не си ги уплашила.

— Мразя такива твари. Дребнички, с малки гадни очички. Не мога да разбера как някои хора си отглеждат бели мишки, хамстери и разни подобни животинчета.

— Обещавам, че най-малкото нещо, което ще получиш от мен като подарък е куче санбернарска порода.

Дъхът му галеше ухото ѝ и навлажняваше кичура коса зад него. Мустаците му гъделичкаха врата ѝ. Блеър усети докосването на зъбите му, докато ѝ шептеше.

Тя отдръпна глава.

— Ама че съм глупава. Как побягнах само...

— На мен така ми е добре — шеговито я погледна Шон и се усмихна.

Блеър се смути от позата си — ръцете му придържаха бедрата ѝ, а глезените ѝ бяха склучени на кръста му. Тя се изчерви и промълви:

— Вече съм... добре. Пусни ме.

— Защо, на мен ми е удобно така.

— Шон — повиши тон Блеър и той се засмя.

— Е, добре, излизаме оттук.

Той я понесе, а тя се чудеше как да избегне погледа му. Толкова му беше приятно да я чувства така близо до себе си. Когато прекрачи прага, Шон я остави да стъпи внимателно и се обърна, за да заключи. Тя забърза към джипа.

— Чакай, недей да ходиш сама.

— Нищо ми няма, казах ти. Ако не ходя, ще се схвана.

Шон промърмори нещо, а Блеър се качи в джипа и затръшна скърцащата врата. Докоснеше ли я още веднъж, тя щеше да се възпламени така, че след това никога вече нямаше да бъде същата. Щеше да бъде друг човек. Блеър копнееше за него, но допуснеше ли го близо до себе си, тя знаеше, че няма да съумее да запази самообладание и ще се отдаде на ласките му.

Шон подкара джипа и се обърна към нея.

— Не се безпокой за ремонта. Само след няколко дни няма да познаеш залата.

— Дано — замислено рече тя. Чудеше се на неговото спокойствие. Цялата тръпнеше, а той се държеше все едно нищо не се

е случило. Може би имаше голям опит с жените и беше свикнал да ги държи в обятията си и да ги омайва, без да го е грижа за морал и приличие... Като че ли близостта с нищо не го трогваше.

— Най-напред ще сложа капани, за да се отървем от мишките.

— Благодаря.

— Гладна ли си още или толкова се уплаши, че забрави за глада и за чувството си за хумор? — попита Шон и зави към малкия градски парк. Тя не отговори на въпроса му, не помръдна и от мястото си, когато джипът спря до един голям дъб. — Госпожице, закуската е сервирана! — с престорено официален тон заяви той.

— Върви по дяволите! — промърмори Блеър, макар едва да сдържаше смеха си.

— Брей, че невъзпитано момиче. Как да те уважавам, кажи.

Той закачливо прокара пръст по бедрото ѝ, но тя хвана ръката му. Блеър изскочи от колата и се запъти към близката дървена маса. Шон я последва със смях. Не ѝ оставаше нищо друго, освен и тя да се засмее. Той взе от плика една поничка и ѝ я подаде.

— За теб. — Изглежда я заплашително, тъй като тя поклати глава.

— Може би половината, а? — склони Блеър.

— А, не! Трябва да ги изядем всичките — имаме със захар, с крем и с шоколад.

Тя изяде две и за негова радост дори си облиза пръстите. Поничките свършиха и Шон изсипа трохите на тревата.

— Нали не мразиш птиците? Защото и те са с мънички очички.

— Но не са гадни.

— Вярно — съгласи се Шон и обърса ръцете си. Вrabчетата веднага долетяха и започнаха да кълват. — Искаш ли мляко?

— Само една глътка. Имаме ли чаши?

— Чаши ли? — учуди се Шон. — Че какво удоволствие е да ядеш сред природата и да пиеш от чаши! — Той ѝ подаде картонената кутия с мляко.

Тя погледна откъснатото ъгълче и каза с неохота:

— Как ще пия от кутията не знам, но ще опитам. — Надигна я и веднага усети, че две тънки струйки се стекоха от ъгълчетата на устните ѝ. Блеър се засмя, остави кутията и понечи да се избърше.

Но силните пръсти хванаха ръката ѝ.

— Може ли аз?

Млякото потече по шията и стигна до деколтето ѝ. Шон не откъсваше очи от струйката. След миг се наведе и я спря с език. Когато чу доволната въздишка на Блеър, той се усмихна, попивайки с целувки малките капчици мляко. Бавно и с подчертано усърдие устните му следваха бялата струйка от деколтето нагоре към брадичката. Накрая те обърсаха и устните ѝ, а когато се отдръпнаха, Блеър издаде тих, разочарован стон.

— Готово! — прошепна той.

С всяка целувка на Шон Блеър имаше чувството, че се накланя все повече над ръба на огнена бездна, усещайки сетивата си възбудени до краен предел. Сякаш ѝ бе съдено да падне и да бъде погълната от тази бушуваща бездна.

— Не всичко е готово — прошепна тя и се наведе, близвайки захарта от поничките по края на мустаците му. После погали с език горната му устна, а той я притисна в обятията си, шепнейки дрезгаво:

— Госпожице, може би обичате да се любите на обществени места, но ако не съм прав, по-добре престанете да правите това, което правите, защото...

Шон ѝ намигна, целуна я бързо по устните и добави:

— Пък и имаме много работа, нали?

ГЛАВА ШЕСТА

Те наистина имаха много работа, така че седмицата неусетно измина. Шон работеше едновременно на пристройката към къщата на Делгейдо и в сградата на бъдещата балетна школа. Беше наел специалисти и всеки следобед лично проверяваше дали изпълняват високите му изисквания. Ако Блеър беше заета и не го придружаваше, той ѝ разказваше докъде е стигнал ремонтът.

Шон ѝ даваше отчет, докато вечеряха или в нейния, или в неговия дом. А понякога и в някои от хубавите ресторанти покрай брега. Блеър се притесняваше, че прекарват твърде дълго време заедно, но той я успокояваше, като казваше, че това е необходимо заради общия им бизнес.

Една вечер Пам и Джо донесоха обещания грамофон.

— Донесохме го, за да се научиш да го спираш и пускаш — каза Джо и го остави на кухненската маса.

— Къде оставихте децата? — попита Блеър.

— Вкъщи са. Андрю е дежурен по гледането. Преследва ги като истински тиранин и трябва бързо да се връщаме да не стане някоя бяля. Манди се записа за часовете ти в понеделник и сряда.

— Май всички момиченца в града са се записали — рече Блеър. И добави, че веднага след пускането на обявата за школата телефонът започнал неспирно да звъни. — Има много желаещи и за курса за възрастни. Ще трябва да ограничи броя на желаещите, защото няма да има място за всички.

— Знаех си аз, че ще успееш — възкликна Пам. — Значи започваш след три дни! Залата готова ли ще бъде?

— Шон се кълне, че ще я довършат. Не се надявах, че ще стане толкова неузнаваема.

— Само Шон може да направи такова чудо за толкова кратък срок. Умее да ръководи хората — за него са готови през огън да минат — похвали го Джо.

— Виждаш ми се добре — каза Пам и огледа Блеър. — Как са колената?

— С всеки изминал ден — по-здрави. — След топлите бани всяка сутрин Блеър правеше упражнения, а следобед лежеше с вдигнати крака по няколко часа. — Нали не си се отказала да ми помогнеш с упражненията за курса за възрастни? Ще ти покажа всичко.

— О, нямам търпение да започна!

В този миг влезе Шон.

— Имам само два чийзбургера, две пакетчета с картопки и два сладкиша — единият с шоколад, другият с ванилов крем, но ще си ги разделим — усмихна се той.

Блеър побърза да му помогне и взе пакетите. Шон се ръкува с Джо.

— Няма как, Шон, трябва да тръгваме. Пам остави месото да се пече във фурната, ще изгори.

— О, печено месце! — Шон облиза устни.

— Искаш ли да направим размяна — пет деца и печено месце за един чийзбургер, изяден на спокойствие?

Блеър и Шон поклатиха отрицателно глава.

— Напълно те разбираме, Пам.

Пам и Джо си тръгнаха. Пам съзаклятнически намигна на Блеър. Намекът бе повече от ясен. В целия град се носеха слухове за романтичната връзка на Блеър с Шон.

Всички биха били разочаровани, ако знаеха истината. От закуската в парка Шон не я беше докосвал — никакви нежности, никаква интимност, всъщност никакви романтични сцени. Отнасяше се към нея като към скъп приятел или много близък бизнес партньор.

Когато се разделяха вечер, той я целуваше за лека нощ все едно му беше роднина. Нито веднъж не я прегърна така, както я прегръщаше преди, та чак сърцето ѝ да замре. Блеър бе доволна, че той изпълняваше желанието ѝ да останат само приятели, но кой знае защо се улавяше да се престарава в домашните задължения, сякаш имаше нужда да изразходва огромно количество енергия, освен това ѝ беше трудно да се съсредоточава и да преодолява непрестанното безпокойство, което я измъчваше.

Шон спази обещанието си и залата бе готова в деня на откриването. Предишната вечер заведе Блеър да я разгледа. Огледалата отразиха нескритата ѝ изненада. Подът бе гладък и излъскан, мантизелата — поставена по нейните указания, банята блестеше, а в кабинета имаше малко бюро, етажерка, фотьойл и телефон.

— Няма пукната мишка — заяви Шон.

Блеър развълнувано каза:

— Направил си истинско чудо! Аз исках да имам прилична зала, а тук всичко е толкова луксозно! И в Манхатън няма такива балетни зали.

— Както ти казах, това е инвестиция. Мисля за бъдещето, нали разбираш.

Блеър се въздържа и не възрази, защото осъзнаваше, че това е само благороден претекст. Целта му вероятно бе да запали ентузиазма ѝ и той бе успял. Нямахше търпение да започне часовете по балет.

Ала на другия ден, когато заниманията свършиха, тя имаше желание да захвърли всичко — не беше никак лесно да се справи с двайсет и пет палави момиченца и двайсет и пет изнервени майки.

— Направо невероятно... — заяви Блеър на Пам и се тръшна на фотьойла в кабинета, благодарна на Шон, че се бе сетил за такова удобство.

Пам се засмя. Манди стоеше пред нея и тя сплиташе косата ѝ.

— А какво ще кажеш за трийсет и пет дебели домакини, които искат за две-три седмици да станат стройни като теб? Тук ще скачат и ще се потят, а вкъщи тайно ще си похапват бонбонки. Какво пишеш, Блеър? — попита тя, докато слагаше ластика на края на плитката.

— Едно съобщение — отговори приятелката ѝ, надвесена над лист картон. Тя го вдигна и Пам прочете: — „Майките могат да посещават всяко първо занимание в месеца. В останалите дни, моля оставяте децата пред залата. Благодаря, Блеър“.

— Браво, така те искам! — възкликна Пам.

Блеър научи много неща през следващите няколко седмици. Наложиха се да напомня на дамите, че не може едновременно да бърборят и да правят упражнения, забрани дъвченето на дъвка, за да не полепва по косите на момиченцата, докато усилено танцуват, често помагаше на децата да облекат триката и да обуят чорапогащниците...

Разбра, че възрастните ѝ ученички не обичат да им се прави забележка, когато внасят чаши с кафе в залата.

Въпреки неприятностите всяка вечер, докато вечеряше с Шон, Блеър оживено и с блестящи очи разказваше за преживелиците си през деня. Тя не осъзнаваше колко е щастлива и как бързо забрави за колената, които почти не я боляха. Вечер заспиваше доволна от себе си, а сутрин се събуждаше изпълнена с нетърпение да започне работа.

Една петъчна вечер Блеър заключи залата след последния час и видя, че Шон я чака в мерцедеса. Махна му и тръгна към колата по алеята, а не по тревата, за която хората на Шон се грижеха и се опитваха да съживят.

— Защо се бавиш толкова? Ученичките ти излязоха отдавна.

Блеър беше сигурна, че те бяха забелязали Шон.

— Имах малко работа. Взех и душ.

— Да ти се пие шампанско?

— Стига да е изстудено.

— Имаш късмет. Цял ден е стояло в лед.

Шон слезе от мерцедеса и застана пред колата, която Блеър беше взела назаем.

— Заповядай при мен. Помолих Джо и Пам да минат оттук. Тя ще откара колата ти до къщи. Каня те на пикник на плажа.

— И на какво дължа тази чест?

— На това, че си все още с всичкия си след две седмици преподаване. — Шон запали мотора и подкара колата. Беше с фланелка и бермуди. Последните лъчи на залеза проблясваха по косъмчетата на краката му.

— Заслужава си да се почерпим, но все пак... Не съм издокарана като за среща. — Блеър беше по трико и пола, косата ѝ беше сресана на път и мокра.

Шон ѝ хвърли един поглед.

— Нищо, ставаш. — Тя го изгледа, а той се засмя. — За мен си винаги хубава. — Той протегна ръка и погали коляното ѝ. Този допир подейства като шок и на двамата. Седмици наред Шон не я бе докосвал и таеното и в единия, и в другия напрежение всеки миг щеше да се възпламени.

— Как са краката ти? — тихо попита той.

— Много добре. Вчера говорих с лекаря. Каза да продължавам в същия дух. След месец пак ще ходя на преглед.

Шон спря пред една къща във викториански стил с голяма веранда, куполи в ъглите на горния етаж и фина дърворезба на свода над площадката.

— Ремонтирахме тази къща за един клиент. Плажът пред къщата е негова собственост, но имам разрешение да го ползвам, когато семейството го няма. В Европа са, така че ще бъдем само двамата.

Думите му накараха сърцето ѝ да подскочи и да забие учестено. Небето беше с цвят на индиго, а морският бриз приятно подухваше. Блеър се запъти към плажа.

— Един момент — спря я Шон. — Не мога сам да нося всичко това.

— Ще ти помогна.

Той извади от колата одеяло, голяма кошница за пикник и хладилна чанта.

— Можеш ли да вземеш одеялото и кошницата? Аз ще нося хладилната чанта, защото е тежка.

— И защо е тежка?

— Вътре има две бутилки шампанско.

— Две?

— Да. Ще те напия и ще се възползвам от слабостта ти!

Тя се засмя. Двамата вървяха по пътеката към плажа. Шон постла одеялото, Блеър се отпусна с опънати крака и вдъхна соления морски въздух.

— Природата е едно истинско чудо — въздъхна Шон, съблече фланелката си и се събу.

Възхищението му към природата не спря дотук. За учудване на Блеър той дръпна ципа на бермудите и ги събу, като остана... напълно гол! Тя изобщо не можа да реагира.

Блеър седеше като парализирана. Той ѝ подаде ръка.

— Хайде и ти! Отиваме да плуваме.

Тя поклати глава. Той не настоя, а се отправи към водата.

— Сега не ми се съблича — извика Блеър след него.

Шон вървеше сред вълните като морски бог, а те се плискаха гальовно в мускулестите му крака. Той се гмурна и потъна във водата като в обятията на любовница. Замахна с ръце и заплува,

отдалечавайки се от брега. На връщане полежа по гръб, като се остави на течението да го носи. После се изправи и извика:

— Хайде, ела! Много е приятно!

Тя поклати глава и извика в отговор:

— Много е студено.

Блеър не погледна лицето му. Очите ѝ бяха приковани в тъмната ивица, която се спускаше надолу по корема му. Вълните ритмично се плискаха в слабините му и възбуждаха въображението ѝ.

Шон излезе от водата и се затича към нея. В смущението си тя промърмори нещо за прекрасния залез. Уморен от плуването, той дишаше на пресекулки, но и тя, кой знае защо, също едва поемаше дъх. Когато го видя да се облича, Блеър се успокои. Дори въздъхна, щом чу, че дърпа ципа на бермудите.

— Беше страхотно — каза Шон и прокара ръце през мократа си коса. — Умирам от глад. А ти?

Глад ли? Друго беше чувството, което я измъчваше. И хиляда години да живееше, Блеър щеше да запомни Шон в този миг — тялото му беше бронзово на залязващите лъчи, бронзово и излято, достойно за истинско възхищение. С дрехи беше красив, а гол той бе истински символ на свършения мъж.

За да прикрие смущението си, Блеър реши да попита:

— Какво ще вечеряме?

Гледаше над рамото му, тъй като се боеше да срещне сините очи.

— Салата от омари, пикантни яйца, франзелки, разни сосове и тарталети с ягоди.

— На това се казва банкет! Ти ли си готвачът?

— Е, ще ми се да кажа „да“, но ще те излъжа. Помолих да ми приготвят всичко в ресторанта „Лайтхауз“. — Той извади първата бутилка шампанско с полепнал скреж. — Но първо питието!

Шон махна станиола, отви телчето и само след миг се разнесе приятното ухание на шампанско. Той напълни двете чаши с високи столчета и остави бутилката в хладилната чанта.

Вдигна чашата си я чукна в чашата на Блеър.

— За здравето на най-хубавата, най-милата и... най-сексапилната учителка по балет?

Блеър се засмя и благодари за комплимента с елегантно кимване на глава. Двамата отпиха по глътка и въздъхнаха — студеното

шампанско бе истински еликсир. Шон се наведе, целуна я по устните и каза:

— Поздравявам те за отлично свършената работа.

— Благодаря.

Целувката беше приятелска, но Блеър усети как я пронизва страстно желание за по-голяма близост.

Двамата нападнаха съдържанието на кошницата като прегладнели вълци. Изпиха едната бутилка и отвориха втората. След като изяде и последната тарталета, Блеър облиза трохите от пръстите си и се излегна на одеялото.

— Ще се пръсна — каза тя и потупа корема си.

— Така те искам — заяви Шон, премести кошницата и се излегна до Блеър.

Тя обърна глава към него.

— Беше много вкусно. Благодаря ти. Тук е чудесно.

— Чудесна си ти! Изглеждаш чудесно, говориш чудесно, а и на вкус си чудесна!

Шон я целуна и двамата усетиха, че гладът им бе заситен с вкусната храна, но че и изпитваха един друг, много по-мъчителен и взаимно привличащ ги глад.

Той вкусваше устните ѝ — сочен и томителен плод. Пръстите ѝ се ровеха в русата му коса, а устните ѝ не се отлепваха от неговите, сякаш искаха да ги изпият.

Най-сетне се отдръпнаха един от друг, останали без дъх, с премрежени очи.

— Как се въздържах да не те докосвам през последните няколко седмици само аз си знам — каза Шон, покривайки с целувки връхчетата на пръстите ѝ.

— И защо се въздържаше?

— Защото чаках ти да го пожелаеш.

— А сега желая ли го?

— Надявам се, ако ли не, смили се над мен, защото много те искам.

Той отново я целуна и прокара ръка по тялото ѝ. Блеър потръпна.

— Студено ли ти е?

— Малко.

— Седни. — Тя седна и Шон я прегърна между краката си, наметна я с фланелката си и склучи ръце на корема ѝ. — Толкова си мъничка — прошепна той и погали с език ухото ѝ. — Да не се счупиш под моите ласки?

— Ами да опитаме, инак никога няма да разберем. Докосвай ме, Шон. — Тя взе ръката му и я притисна към гърдите си.

Как събра кураж да го каже, дори сама не знаеше. Къде отиде предпазливостта ѝ? Какво се случи с бариерата, която преднамерено бе поставила между себе си и него? Изведнъж забрави за миналото. Все едно Коул не бе съществувал. В този миг Блеър не искаше да знае коя е тя и кой е Шон, не искаше и да мисли за нещата, които ги разделят. Тя искаше единствено да я докосва, така че пламъкът на огнения копнеж, който гореше в нея още от първата им среща, да бъде най-сетне потушен.

Шон галеше гърдите ѝ.

— Ти си прекрасна, прекрасна... — Лекичко я повдигна и целуна врата ѝ, без да сваля ръце от тръпнещите ѝ гърди.

— Искам да те видя отново съблечена — промълви Шон, кръжейки с хипнотизиращите си пръсти около твърдите връхчета на гърдите ѝ. — Като онази нощ. Гърдите ти вече ме познават, нали? Искам да чувствам как растат под пръстите ми и да усещам вкуса им.

Блеър въздъхна, защото дланите му обхванаха гърдите ѝ, за да проверят въздействието на страстните слова. Връхчетата им разцъфтяха между пръстите на Шон. Тя намери жадните му устни и те се сляха в пламенна целувка, докато ръцете му не спираха да я гаят.

Шон легна и придърпа Блеър върху себе си. С една ръка милваше косата ѝ, с другата бедрото под полата. След малко пръстите му се плъзнаха под ръба на трикото и погалиха малкото ѝ стегнато задниче.

— Шон, защо се съблече гол?

— За да видя как ще реагираш. За да те предизвикам. За да разбера харесвам ли ти? Е?

Тя склони глава на гърдите му. Неувереността му бе трогателна.

— Харесваш ми. — Устните ѝ се долепиха до солената му кожа. — Ти си чудесен. Винаги съм мислила така.

— Толкова те искам, Блеър. От мига, в който те видях за пръв път. Болезнено те желая, разбираш ли? — Плътено прилепена към

неговия скут, Блеър усещаше възбудата му.

— Да — промълви тя и лекичко залюля тялото си — движение, от което Шон усети, че остава без дъх.

— Блеър, недей, защото искам да се любим, но не тук.

Той я отмести и бързо събра одеялото, кошницата и хладилната чанта. Тя забърза след него към колата. Хладният вечерен вятър рошеше косата му и студенееше върху голите му гърди, ала той не обръщаше внимание, тъй като мислите му бяха другаде.

Остави багажа на задната седалка и запали мотора. Блеър се сгуши на мястото до него. Склони глава на рамото му, а ръката ѝ галеше бедрото му. Когато плъзна пръсти по-нагоре, той спря на светофара и каза:

— По-добре недей.

— Защо? — прошепна Блеър.

Шон хвана ръката ѝ, сложи я в скута си и така ѝ отговори без думи.

— Ако толкова искаш да ме галиш, по-добре ме гали тук, защото и без това едва се владея.

Тя отдръпна ръката си.

— Жалко за интересното предложение — усмихна се той, — но пък, слава богу, вече пристигаме у дома.

Ала какво беше учудването им, когато приближиха апартамента на Блеър. Пред стълбите бяха паркирани две коли, а по тях бяха насядали млади мъже и жени. Някои се бяха настанили на стъпалата и на перилата. Носеше се смях. Сякаш цигански катун се бе разположил пред дома ѝ.

* * *

Шон ядосано рече:

— Но какво е това?

Блеър се отърси от първоначалния шок.

— Доколкото виждам, пристигнали са приятелите ми.

Отвори вратата и весело ги поздрави, макар всъщност никак да не им се радваше.

Едно от момчетата я вдигна високо във въздуха, а другите се изредиха да я целунат и прегърнат. Бяха десетина и я засипаха с въпроси.

— Къде беше?

— Това по краката ти пясък ли е?

— Знаеш ли откога те чакаме?

— Да не би да си заета?

— С Шон бяхме на пикник. Празнувахме успеха на балетната школа. Запознайте се. Шон Гарет, той ми е хазя... приятел.

Блеър посочи сериозния висок рус мъж, небрежно облегат на мерцедеса. Приятелите на Блеър го поздравиха, а той отвърна сдържано.

— Тогава ще продължим празника! Води ни! — възкликна едно от момчетата, дръпна я за ръката и я тупна приятелски по задничето. Преди няколко седмици подобен жест не би й направил никакво впечатление, но сега Блеър се изчерви, защото се притесни от реакцията на Шон.

Приятелите й изразиха шумно възхищението си от апартамента. Тя се обърна и подкани Шон.

— Влез, моля те.

— Не искам да ви преча. — Гласът му беше леден, а само преди няколко минути звучеше толкова нежно и страстно.

— Няма да ни пречиш. Ела.

— Добре.

Приятелите й настоятелно се интересуваха къде са чашите. Отвориха бутилките вино и наредиха в чинии резени сирене, чипс и пушени стриди.

— И как е тук в този пущинак? — попита един от приятелите, надвиквайки се със стереоуредбата.

— Добре е — отвърна Блеър с усмивка. Къде беше Шон? Найсетне го видя. Стоеше в ъгъла и гледаше с насмешка младежа с пънк прическа, фланелка без ръкави и червени панталони. Той е един от най-добрите балетисти, искаше да го уведоми Блеър, но беше далеч от него. — Преподавам балет, знаеш ли?

Всички прихнаха да се смеят.

— На кого? На дебели домакини и на дебелите им дечица? — Смехът не спираше.

— Да, на домакини и на деца. Много е интересно. Идват с удоволствие и дори...

— Боже мой! — възкликна едно момиче и сложи ръце на зачервеното си лице. — Тя е станала даскалица! — Всички се кискаха. Блеър опита да задържи усмивката си, но не можа.

— Каквото и да правиш, Блеър, то не може да се сравни с кариерата ти на балерина — каза едно от момчетата. — Балетът е в кръвта ни. Ако не мога да танцувам, сигурно ще се самоубия.

Блеър се обърна към Шон, който се беше облегнал на рамката на прозореца. Острият му поглед едва ли не подсказваше, че няма нищо против, ако момчето и сега се самоубие.

— Няма да трае дълго — каза Блеър. — Скоро ще бъда добре и лекарят каза...

— Ама какво разбират лекарите?

— Да не би да са играли някога балет! Ще бездействаш цели шест месеца! А после как ще влезеш във форма?

— С тази светкавична блестяща кариера! Ами нали продуцентите ще я забравят! Тяхната памет е къса.

— Стига, стига! — обади се най-мълчаливото момче. Стана и прегърна Блеър. — Да знаеш, че ти завиждат. Ще се върнеш след няколко месеца и ще танкуваш по-добре и от преди.

Блеър го целуна по бузата.

— Надявам се.

— Сигурен съм.

Настъпи мълчание. Останалите изглежда не бяха на същото мнение. Блеър реши да смени темата и с престорено весел глас каза:

— Хайде сега, разправяйте какво ново.

Около половин час ѝ разказваха последните клюки и си спомняха някои общи преживелици. Блеър бе озадачена, защото имаше чувството, че сякаш не е една от тях. Всички тези хора, от които тя бе неделима част, ѝ се виждаха някак незрели, твърде млади и повърхностни. Бяха толкова параноични и досадни. Говореха само за едно и също нещо — за балет.

Шон бе напълно пренебрегван, а и не искаше да се намесва. Няколко пъти усети, че стиска зъбите си твърде силно, и че държи ръцете си в юмрук. Искаше му се с един замах да освободи стаята от

присъствието на тези младежи и да види Блеър отново усмихната, а не така унила и умислена.

Най-сетне някой спомена, че е време да се връщат. Поддържаните веднага се отправиха към колите, а другите целунаха Блеър и я поканиха да им гостува, когато е в града. Колите потеглиха с надуты клаксони, дочуха се и пожелания за приятно продължение на пикника.

Блеър се обърна, за да влезе вкъщи и тогава забеляза, че Шон също си беше тръгнал. Никога не се беше чувствала по-самотна. Няколко минути обикаля из апартамента — ей така напосоки, без цел, каквато беше всъщност и животът ѝ.

Тя нямаше никого. Нямаше нищо. Този живот в Тайдландс беше псевдоживот. Тя не принадлежеше към него. И никога нямаше да принадлежи. Само едно нещо обаче не се бе променило.

Тя грабна чантата си и се втурна по стълбите. Пам бе върнала колата. Блеър я подкара към балетната школа. И на ум не ѝ мина, че не е много разумно да ходи там сама посред нощ.

Отключи вратата в мрака. Влезе в кабинета и пусна грамофона. Облече трикото и обу палците. Свали полата, застана пред огледалата и започна да задрява. Залата се осветяваше само от светлината, която идваше от отворената врата на кабинета. Избра една плоча и я пусна. Движенията ѝ бяха в унисон с постепенно завързващото темпо на мелодията. Блеър се въртеше в средата на залата, когато чу глас в тъмнината.

— Какво, по дяволите, правиш!

Тя не спря дори за миг и най-спокойно отговори на вбесения Шон:

— Онова, за което съм родена!

ГЛАВА СЕДМА

Шон се притесни, когато я видя да танцува така ентузиазирано, и изключи грамофона. Внезапната тишина беше шокираща.

Блеър тъкмо се завърташе за трети път, но не спря рязко, а като балерина в музикална кутийка постепенно замря на място. Приведе рамене и склони тъжно глава. А когато вдигна очи към Шон, той видя две тънки струйки сълзи да се стичат по страните ѝ.

— Не ме спирай — отчаяно изхлипа тя. — Аз трябва да танцувам. Сега. Веднага. Моля те.

— Пак ще те заболи.

Тя склучи ръце.

— Вече ме боли.

Шон я погледна — не знаеше как да постъпи. Беше толкова хубава, косата падаше по раменете ѝ като копринен воал. Разплаканите ѝ очи бяха очи на тъжно дете и Шон я съжали заради отчаяния опит да пренебрегне неопровержимите факти.

Беше го яд, че се беше поддала на влиянието на тайфата приятели, които развалиха радостта ѝ — какво значение имаше тяхното мнение! Ала силното чувство на любов и желание да я закриля надделя и го накара да потръпне. Трябваше да бъде силен и да ѝ помогне. А се чувстваше толкова слаб.

— Аз какво да направя? — промълви той.

— Пусни грамофона и ми помогни.

— Как?

— Танцувай с мен.

При други обстоятелства Шон сигурно щеше да прихне. Той и балет! Дърводелец, спортист, футболист, но не и балетист. Умоляващият ѝ тон възпря смеха му. И все пак той не можеше да ѝ помогне.

— Блеър, не умея да танцувам.

— Аз ще ти покажа. Само трябва да ме придържаш и вдигаш.

Той избърса влажните си ръце в бермудите.

— Ами ако те изпусна?

— Невъзможно. Няма начин. Моля те.

Как да откаже на такава молба...

— Добре — каза Шон и сложи вилката на грамофона.

Тя стоеше в пета позиция и го чакаше.

— Застани зад мен. И се обръщай в моята посока. Ще ти кажа кога трябва да ме вдигнеш.

Рахманинов изпълни залата. Тя се завъртя покрай него, въплътена в образа на своята героиня — влюбена жена, която танцува за своя любим. Всяко движение бе премерено и съвършено.

— Щом се приближа, сложи ръка на кръста ми и аз ще се наведа.

— Шон затаи дъх, защото се страхуваше, че ще направи нещо не както трябва, но тя се опря на ръката му и се наведе до пода с прави крака. Той инстинктивно почувства кога трябва да ѝ помогне да се изправи. Блеър се отдалечи с няколко стъпки.

— Когато отново се приближа, сложи ръце на хълбоците ми и ме вдигни над главата си.

Улови я в последния миг и я вдигна.

— Сега бавно се завърти — с усмивка каза тя.

Главата ѝ бе опъната назад, а ръцете — разперени като крила на птица. Тя и не тежеше повече от птица.

— Бавно ме пусни — рече Блеър, сви колене пред гърдите му и прелъстително се плъзна по тялото му, докато пръстите ѝ докоснаха пода.

Темпото се усили и Блеър се завъртя към Шон.

— Застани на едно коляно — задъхано нареди тя, после се хвърли в дъга с гръб към него, опирайки се на рамото и на бедрото му. Това беше финалът.

Лицето ѝ беше цялото в сълзи, но не от болка, а от радост.

— Благодаря ти. Беше... прекрасно.

— Ти си прекрасна. — Ръцете му обгърнаха тялото ѝ, за да се увери, че тя бе от плът и кръв, а не някаква фея, долетяла, за да го омае. Все още коленичил, Шон притисна глава до корема ѝ.

Блеър зарови пръсти в косата му и го прегърна. През тънкото трико усещаше дъха, който навлажняваше кожата ѝ. Шон обсипа с целувки корема и бедрата ѝ.

— Шон... — едва чуто промълви Блеър и се отпусна в скута му. Той прегръщаше раменете ѝ, а устните му жадно я целуваха. Тя обви ръце около врата му и притисна закопнелите си устни в неговите.

Той пое дъх и прошепна:

— Хайде да тръгваме.

След няколко минути вече бяха в неговата кола. Не беше разумно да отидат в нейния апартамент, защото там всичко щеше да ѝ напомня за посещението на приятелите, а на Шон никак не му се искаше да я види отново разстроена.

Той я внесе на ръце у дома си и се изкачи по широките стъпала към втория етаж. Тя бе сгушила доверчиво глава. Когато я остави сред голямата спалня, Блеър тихо се обади:

— Трябва да взема душ.

Шон се усмихна.

— Аз също.

Посочи ѝ вратата на банята и тя се запъти натам, следвана от него. Светеше само една странична лампа с приятна оранжева светлина.

Той отвори вратата, пусна водата, а когато банята се изпълни с пара, двамата се съблякоха бавно, без да свалят очи един от друг. Шон хвърли небрежно бермудите, ризата и обувките си и я изчака да съблече трикото и събуе чорапогащника от красивите си крака.

Блеър не изпитваше предишния свян и без да се стеснява, огледа стройното му тяло. После бавно протегна ръка и я плъзна надолу по корема му. Ако в този миг го бе погледнала в очите, тя би видяла пламенните искри, които струяха като лазерни лъчи. Шон стисна ръцете си в юмруци, а Блеър, смутена от възбудата му, отдръпна ръка.

— Отпусни се, Блеър, ще бъда много внимателен.

Тя се усмихна.

— Знаем.

Той се наведе и я целуна, после застана под душа и я придърпа до себе си. Шон насапуниса ръцете си и бавно ги прокара по гърба ѝ, по бедрата, чак до глезените. Тя въздъхна. После я обърна към себе си и на свой ред Блеър насапуниса гърба му, стъпила на пръсти, за да стигне до раменете. Водата се стичаше по мускулестия гръб надолу към стегнатите бедра. Тя не смееше да го докосне както преди.

Застанаха лице в лице един срещу друг и той погали с насапунисани ръце гърдите ѝ, пусна няколко сапунени мехурчета над тях и се засмя, проследявайки полета им над розовите връхчета. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Сините му очи блестяха. Блеър не сваляше погледа си от тях.

— Прегърни ме — каза Шон.

Тя обви ръцете около врата и склони глава на гърдите му. Пръстите му я галеха, а тялото ѝ чувствено потръпваше.

— Шон... Шон... — мълвеше Блеър.

Той спря водата, взе голяма и мека хавлиена кърпа, изтри Блеър, а после и себе си.

Вдигна я и я занесе в озарената от луната спалня. Отметна завивките и я сложи да легне на хладните меки чаршафи. Легна до нея и я прегърна.

— Страх ме е да не те притисна.

После я целуна, страстно и дълго. Тя отвърна на целувката му с такъв плам, че Шон усети как губи самообладание.

— Боже мой, Блеър, ти си прекрасна.

Леко гризна ухото ѝ, а мустаците му я погъделичкаха.

— Моля те, Шон...

Той знаеше за какво го моли. Близна устните ѝ и тя отново усети милувката на мустаците. Целувките му обсипаха гърдите ѝ, а езикът му ги галеше като крило на пърхаща пеперуда. Блеър имаше чувството, че устните му я изпиват до дъно и усещането бе омайващо.

Ръката му се спря между бедрата ѝ. Пръстите му знаеха как да я докоснат и как да разгорят огъня, жарещ слабините ѝ. Блеър дишаше сподавено, на пресекулки.

Тя притисна бедрата му към скута си.

— Люби ме, Шон.

— Това и правя. Любя те цялата, чувстваш ме, нали...

Тръпките на блаженство сякаш нямаха край. Тялото ѝ напълно му се подчиняваше. Блеър имаше чувството, че е в някакъв вълшебен плен, от който не можеше да избяга. Шон се наведе над нея и целуна мястото, където преди малко бе ръката му, а Блеър го прегърна и го придърпа върху себе си.

Той бе много внимателен. Тя затвори в унес очи. И тогава Шон усети някаква преграда.

— Блеър? — сепнато каза той. — Не може да бъде.

Тя отвори очи.

— Не спирай.

— Но...

— Моля те, Шон, продължавай, ако ме обичаш поне малко.

Той гледаше лицето ѝ нежно и смаяно.

— Боже мой, разбира се, че те обичам, не го ли чувстваш?

— Тогава не спирай, моля те.

Беше му много трудно да овладее страстта си, но не биваше в никакъв случай да допусне да я заболи. Съвсем бавно и внимателно Шон потъна в нея. Не беше толкова трудно, колкото очакваше, защото тялото ѝ на балерина бе гъвкаво и стегнато. Той я изчака да се отпусне и чак тогава я облада докрай.

Шон вдигна глава и я целуна. Тя отвори очи и го погледна.

— Добре ли си?

Блеър кимна.

— Да — едва чуто изрече тя. От всичко, което се случваше между тях, и от неописуемо вълнение Блеър нямаше сили да говори.

— Сигурна ли си?

Тя отново кимна.

— Защо не ми каза?

— Наистина ли държиш сега да го обсъждаме?

Шон тихо се засмя.

— Май и аз предпочитам да оставим този въпрос.

Той се наведе над Блеър, целуна шията и близна нежната вдлъбнатина в основата ѝ.

— Тогава да се съсредоточим върху друго — промълви тя.

— Да. И то двамата. Заедно.

— Не мислех, че това може да се получи първия път — прошепнаха устните ѝ, долепени до топлото му рамо.

— Сигурен съм, че се случва много рядко. — Шон прокара пръст по ключицата ѝ. — Само когато попаднеш на такава фурия като теб!

Блеър шеговито го плесна по бедрото. Той гризна ухото ѝ.

— Шон Гарет, какво направи ти с мен за една нощ! Хайде, целуни ме. — Прегърна главата му и го целуна.

Шон тихо помоли:

— Разкажи ми за Коул.

Тя отпусна глава на възглавницата и го погледна учудено. Нощната лампа стелеше мека светлина по телата им. Блеър пребледня. Лампата се отразяваше в зелените ѝ очи.

— Нали ти разказах. Живяхме с него известно време...

— Извинявай, но под „живяхме заедно“ се разбира друго.

Тя притвори очи при болезнения спомен.

— В случая, да.

Шон изпита угризения, защото щастливият поглед на Блеър изведнъж бе угаснал, и рече:

— Не ми разказвай, ако ти е неприятно.

— Всъщност искам да знаеш — стисна тя ръката му.

Блеър помълча, за да подреди мислите си, докато Шон разтриваше челото ѝ, загледан в красивите черти на лицето ѝ.

— Живеех вече няколко години в Ню Йорк, когато Коул се появи. Беше по-малък от мен. Тъкмо беше завършил колеж. Пристигането му в Ню Йорк беше един вид бунт срещу баща му — треньор по футбол в родния им град. Та треньорът Слейтър не можел да си представи нищо по-ужасно за сина си от това да стане балетист, макар Коул да беше много по-пластичен и по-артистичен от всичките футболисти закуп в отбора на баща му.

Блеър въздъхна, взе ръката на Шон, сложи я на корема си и я погали.

— След скандалите с баща си Коул пристигнал в Ню Йорк и едва не умрял от глад, докато не си намерил работа като сервитьор. Благодарение на нея плащал и часовете си по балет. Харесах го, съжалих го и го поканих да живее при мен, докато се стабилизира финансово. Много се привързахме един към друг. Всички мислеха, че сме гаджета. А той се фукаше по телефона на баща си, че живее с жена, при това по-възрастна от него. С други думи искаше да му докаже, че освен, че е балетист, той е и мъж.

— И?

— И за година и половина не можа да го докаже.

Блеър се отдръпна и сякаш се смали, а Шон побърза да я прегърне, като че ли се боеше да не изчезне. Сега разбра защо бе така объркана, когато я прегръщаше и целуваше. Нейната наивност бе трогателна, но твърде странна за жена на тази възраст. Чак сега се увери, че наивността ѝ бе напълно естествена.

— После какво стана? — целуна челото ѝ Шон.

— Един ден Коул реши, че повече не може да живее така и се хвърли под влака в метрото.

— Господи! — промълви Шон и затвори очи, притискайки я в обятията си. Представи си какво бе изживяла Блеър, но как би могъл да ѝ помогне... След дълго мълчание той попита: — Ти обичаше ли го?

— Да. Макар сега да разбирам, че това не е било истинска любов. Аз го съжалявах, защото не се разбираше с родителите си. Преживяла съм подобно разочарование и затова бях съпричастна. Той имаше нужда от мен, за да се сдобие с по-голямо самочувствие. Мен пък ми беше приятно да го чувам да ме хвали. А това не е много добра основа за една връзка. След него не съм обичала никой друг. Балетът беше единствената ми любов.

Сърцето на Шон бързо затуптя.

— Беше?!

Тя го погледна и приглади с пръст мустаците му.

— Не ме карай да взимам прибързани решения. Мога само да ти кажа, че до преди час смятах, че най-прекрасното чувство на света е онова, което изпитвам, когато постигна съвършенство в танца. Сега вече знам, че има и други чувства, които дори не съм подозирала, че съществуват.

— Радвам се, защото аз съм този, който те запозна с тях — усмихна се Шон.

Блеър го изгледа подозрително.

— А ти къде си усвоил така добре изкуството на любовта? Имал ли си специална учителка?

Той все така се усмихваше, макар очите му да помръкнаха.

— В един момент бях решил, че май ще има госпожа Шон Гарет, но нищо не излезе.

— О... — Блеър съжали, че бе задала този въпрос. Вероятно щеше да бъде по-добре, ако не знаеше нищо за миналото му.

— Блеър, не се притеснявай, няма нищо неудобно. Решението беше мое. Вече не се сещам за нея, а и да се сетя, тя ми е напълно безразлична. Някой ден ще ти разкажа цялата досадна история, но не сега. Не и сега, когато лежиш до мен гола и изкусителна.

— Ти също си изкусителен. — Тя огледа тялото му от глава до пети. — Пък не си и лош танцьор. — Блеър закачливо дръпна косъмчетата на гърдите му.

Шон изохка и скри лице в ръцете си.

— Представяш ли си някой да ме беше видял в залата! Щях да умра от срам. Толкова съм тромав.

— Не си — заяви Блеър и седна. — Движиш се изящно и... — Тя извърна поглед.

— И какво? — Шон се пресегна и я прегърна.

— И беше там, когато толкова имах нужда от теб. Благодаря ти. — В очите ѝ отново заблестяха сълзи.

Той попи миглите ѝ и побърза да прошепне:

— Няма за какво да ми благодариш. Аз също имах нужда от теб.

* * *

Когато се събуди сутринта, Блеър беше сама в огромното легло. Тя седна и се протегна, оглеждайки стаята. Андрю Делгейдо беше прав — леглото на Шон бе огромно. Стаята беше боядисана в тъмносиньо и ръждивочервено и чудесно контрастираше на останалите стаи в къщата, четири, от които бяха бели. През широките транспаранти и капациите на прозорците се процеждаше слънчева светлина. В стаята си личеше мъжкият стил, който обаче съвсем не беше строг.

Блеър стъпи на хладния паркет и отиде на пръсти до вратата. Отвори я, излезе в коридора и погледна от перилата на площадката към долния етаж. Сепна се, защото чу задната врата да се затръшва. Шон влезе в хола и я видя.

И двамата застинаха изненадани. Тя, защото Шон изглеждаше главозамайващо само по дънки, чиито колан беше на няколко пръста под пъпа, а той, защото никога преди не бе виждал на горната площадка на стълбите красива гола жена с прелъстително разпилени коси, подпухнали от целувки устни и топли от съня розови гърди. Отраженията от стъклописа танцуваха по тялото ѝ като многоцветна дъга.

Тя слезе две стъпала, но погледът му я спря. Шон тръгна към стълбите, захвърляйки дрехите, които носеше.

Без да докосва перилата, той се приближаваше към площадката, сякаш бе сомнамбул, привличан от Блеър като магнит.

Спря на едно стъпало под нея. Гърдите му се повдигаха от неравномерното дишане. Той свали погледа си от очите към устните ѝ. Те бяха леко напукани и той се укори за страстните си целувки. После се загледа в изпънатите ѝ в стойка на балерина рамене и в натежалите от любов гърди и нежните им розови пъпки.

Шон протегна ръка и ги погали с усмивка. Първо едната, после другата. Докосна ги с мустаците си и ги целуна. Езикът му кръжеше и галеше, докато Блеър се олюля и Шон я прихвана през кръста.

Все още на едно стъпало под нея той прегърна бедрата ѝ и я целуна по корема. После слезе на долното стъпало и обсипа с целувки краката ѝ чак до глезените. Целуна и стъпалата, и пръстите на краката ѝ. А после целувките му извървяха обратния път нагоре, до ъгълчето, където се съединяваха бедрата. Устните му се задържаха там и Блеър усети как потъва в сладостна омая. Тя залитна и седна на стълбите. Шон застана до нея.

Той чакаше. Погледът му изгаряше устните ѝ и тя ги навлажни. Сърцето му затупа бързо-бързо. Но Шон не помръдваше. Продължаваше да чака. И да се надява.

Треперещите ѝ пръсти се пресегнаха и дръпнаха ципа на дънките. После бавно ги свалиха. Той погали лицето ѝ. Блеър прилепи устни до корема му, а после по-надолу и по-надолу... Шон потрепери.

След малко двамата се озоваха на пода и телата им тутакси се сляха. Желанието им бе толкова силно, че всичко продължи няколко бурни огнени мига, а когато дишането им се поуспокои, Шон се усмихна нежно и мило каза:

— Добро утро!

ГЛАВА ОСМА

Ако можеше отново да изживее няколко дни от живота си, Блеър би пожелала това да бъде онзи незабравим ден на Бродуей с Лорън Бокал в „Жена на годината“ и съботата и неделята след първата нощ с Шон.

След като се любиха на площадката, и двамата бяха като леко пияни. Блеър облече шортите и фланелката, които Шон бе донесъл от апартамента ѝ.

— Изчистих всичко. Приятелите ти са оставили пълен безпорядък.

Блеър го убеди да остане само по дънки и двамата направиха голям омлет с шест яйца. Шон занесе таблата с омлета, препечените филийки, кафето и портокаловия сок на остъклената веранда. Чак тогава осъзнаха колко са гладни.

Блеър се настани в ъгъла на канапето и подви крака, отпивайки от кафето със сметана.

— Ще трябва да благодариш за гостоприемството ми с малко труд — подхвърли Шон.

Тя го изгледа въпросително.

— Какво трябва да направя? — отегчено попита тя.

— Нищо противозаконно — засмя се той, доловил нежеланието ѝ. — Дори може да ти бъде приятно.

В очите ѝ заблещукаха зелени пламъчета.

— Ако е от онзи вид труд, то...

— Сам съм си виновен! — засмя се Шон. — Не, не е това. Ще боядисаме една стая в къщата, която ремонтирам.

Блеър смръщи нос.

— Значи — робски труд.

— Да, но пък имаш предимство в спалнята ми!

— Чудя се аз защо си взел най-старите ми шорти и фланелка. Сутиен няма ли да получа?

— Не. И без оплаквания, моля. Нали ти донесох бикини?

— Най-тънките, най-дантелените, най-изрязаните.

— Никога не съм бил светец — закачливо рече Шон.

Раздигнаха съдовете в кухнята, Шон натовари джипа с инструменти, а Блеър оправи леглото. Все още не можеше да свикне с мръсния джип.

— Никога ли не го чистиш? — попита тя и с усилие затръшна скрибуцащата врата.

— Ще го лиша от чара му — спокойно отвърна Шон.

Къщата беше красива, на около век, с излаз на брега. Основната работа беше свършена и Шон довършваше някои дреболии.

— Обещах, че ще боядисам тази стая, защото таваните са много високи. Вече съм я минал два пъти. Днес само ще довърша някои ъгълчета.

Той донесе кофи с боя, голямо мече с дълга дръжка и няколко четки за Блеър. Шон я разведе из къщата и след това се заловиха на работа. Времето минаваше бързо.

По обяд Шон се приближи до Блеър, която стоеше на една табуретка и почистваше с отвертка боята по контакта на лампата. Тя се беше съсредоточила и не го забеляза. Сепна се, когато той я прегърна през ханша.

— Имаш прекрасно задниче! Казвали ли са ти го?

— Не един и не двама.

— Лошо им се пише — заяви Шон и пъкна ръце под фланелката, за да погали гърдите ѝ.

— Няма да си свърша работата, ако веднага не престанеш — предупреди го Блеър.

— Много важно. Обърни се и ме целуни.

Тя се обърна и се оказа на едно ниво с него.

— Чудесно — промълви Шон. — Така поне ще мога да те целуна, без да се наложи да си превивам гърба.

— Ако толкова много се измъчваш, няма да се целуваме.

Усмивката му бе многозначителна.

— Не знаеш колко съм изобретателен.

Той я вдигна и добави:

— Обгърни кръста ми с крака. Добре ли е така? Ръцете ти трябва да са на врата ми. Точно така, бързо схващаш.

— Ама какво говориш? Та ние вече бяхме в тази поза, когато побягнах от мишките!

— Възприемам позата с удоволствие. Хайде, целуни ме.

Последва целувка. И още една, и още една. Милувките събудиха спомена от предишната нощ. Шон я държеше само с една ръка, а с другата галеше гърдите ѝ и наболите им връхчета.

— Хайде да се съблечем.

— Ммм — въздъхна Блеър и покри лицето му с бързи целувки — капчици вода върху нажежена пещ. Тя кръстоса глезени на кръста му, бедрата ѝ се притиснаха към него, а между тях възбудата му растеше и пулсираше неудържимо.

— Блеър, моля те — изстена Шон и зарови лице в косата ѝ. Постояха така, докато се овладяха, за да изчакат някой по-удобен момент и място.

Той вдигна глава и попита:

— Добре ли си? — Тя го погледна с премрежени очи и отрицателно поклати глава. Шон се засмя. — И аз не съм добре, но няма как. Една последна целувка?

Двамата се целунаха по устните, като леко докоснаха езиците си.

— Господин Гарет... Ние дойдохме...

Блеър се обърна и видя двама работници на прага. Те стояха с шапки в ръка и се усмихваха. Тя опита да стъпи на пода, но Шон не я пускаше.

— Здравей, Лари. Здравсти, Джил. Запознайте се с госпожица Симпсън. Блеър, Лари и Джил Морис са братя и двама от най-добрите ми работници.

Но какво очакваше той от нея — да се запознае с двамата мъже в тази компрометираща поза?!

— Здра... Здравейте — смотолеви Блеър и изгледа доволно усмихнатия Шон.

— Привет — отвърнаха двамата работници.

— С Блеър приключихме боядисването, оставям на вас някои довършителни работи. Ние ще отидем да хапнем. Да ви донесем ли нещо?

Блеър отново опита да се измъкне от ръцете му. Но той не я пускаше.

— О, не. Благодарим, но обядвахме, преди да дойдем.

— Ще се върнем да ви помогнем. Чао!

— Довиждане, господин Гарет и госпожице Симпсън.

Шон я понесе, а мъжете гледаха учудено след тях.

— Ще те убия — рече Блеър през стиснати зъби.

— Няма — самоуверено отвърна Шон. — Щом влезем в джипа, ще ме целунеш, после пак, докато обядваме, а след обяда — чакам още целувки.

И той се оказа напълно прав.

* * *

— Ама това на нищо не прилича — промълви Блеър и плисна шепа морска вода върху крака на Шон.

— Инак как ще измия боята по теб?

— Там, където ме „миеш“ няма никаква боя.

— Защото я „измих“.

Тя се засмя и се наведе да го целуне.

До вечерта жителите на града научиха, че Шон Гарет завел в къщата, която ремонтира, една жена, за да му „помага“. Това никога не се беше случвало. Всички знаеха, че по принцип Шон не смесва работата с удоволствието.

Когато се върнаха от обяд, Блеър и Шон помогнаха на братята Морис, разпространителите на клюката, да доизчистят къщата. А след като работниците си тръгнаха, двамата отидоха на плажа. Този път и Блеър се съблече и плува с Шон.

Седяха един срещу друг досами плискащите се вълни.

Шон целуна гърдите ѝ и се намръщи:

— Искат още сол! — И плисна шепа вода върху тях.

— Ама че си! — плесна го по рамото тя.

— Блеър, обичам те. — Шон изрече думите толкова сериозно, че тя за миг не се усъмни в тях. Погледна го изненадано и сведе очи.

— Снощи... ми го каза... — едва чуто промълви Блеър и бризът понесе думите ѝ.

— Да, знам. — Шон повдигна брадичката ѝ с пръст. — Но тогава се любехме. Искях да ти го повторя, за да ми повярваш, че наистина е така. Не съм планирал да се влюбя на трийсет и осем години, все пак

това е съвсем зряла възраст... Но ето че съм влюбен до уши и много те обичам, Блеър.

— Шон...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не казвай нищо. Искях само да знаеш.

Луната се показваше над хоризонта и хвърляше трепкащи бледи лъчи върху вълните. Лунната светлина се отразяваше в русата коса на Шон, веждите му блестяха в златисти оттенъци, а очите искряха. Блеър погали лицето му с върха на пръстите си, докосна веждите, носа, вдлъбнатината на брадичката му.

— Не можеш да повярваш, че те обичам ли?

— Защо ме питаш? — В гърлото ѝ заседна буца.

— Искаш ли да направя кратък анализ? — Тя кимна. — Докато си растяла, калъпът не ти е бил по мярка. И тъй като си се отличавала от другите, те не са те приемали и затова си страняла от тях. Родителите ти не разбирали твоята пристрастеност към балета, искали са да се развиваш „нормално“. Това неразбиране е сложило отпечатък върху живота ти. Дори сега, когато вече си успяла балерина, ти непрестанно се нуждаеш от одобрение. Затова посещенията на приятелите ти те разстрои. Ти се влияеш от тяхното мнение.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Как бе възможно да е толкова проникателен! И да говори за неща, които никога не бе признавала пред себе си. Откъде знаеше как се чувства и какъв е животът ѝ...

Без колебание, тя сподели:

— Никога не съм била една от тълпата. Бях различна. А родителите ми, вместо да ме насърчат за нещата, към които проявявах интерес, определиха моята слабост към балета и театъра като странна проява. Не разбираха как така съм различна от братята и сестрите си. И така, аз реших да им покажа на какво съм способна и заминах за Ню Йорк.

Тя отметна назад глава и горчиво се засмя.

— Но все още не са доволни от мен.

— Извинявай, че те заговорих затова. Натъжих те. Мнението на родителите е важно, но не и на останалите хора. Ти се стремиш да получиш одобрение, а всъщност би желала да те приемат такава, каквата си.

Той обгърна лицето ѝ в ръце.

— Ти си прекрасна, разбираш ли, няма значение дали ще танцуваш в бъдеще, или не. Твоят талант е дар от Бога. Не бива да те интересува чуждото мнение. Аз те обичам, Блеър, но чувствам, че това те плаши. Ще ми позволиш ли да мина отвъд стената, която си издигнала около себе си? Можеш ли да го направиш? Ще ми позволиш ли да те обичам? Ще отвърнеш ли на чувствата ми?

Да. Тя като че ли се влюбваше в него. Животът без него ѝ се струваше пуст и нерадостен. Той бе изпълнил дните ѝ със светлина, смях, безгрижие. Ала Блеър се боеше да не се привърже към него. Толкова дълго бе чакала любовта. Мисълта да приеме любовта му я плашеше — ами ако един ден я изостави и отново остане сама?

Но той каза, че я обича. Можеше ли и тя да го обича? Трябваше добре и дълго да си помисли, и то насаме, когато Шон не беше толкова близо, толкова плътно до нея, при това... необлечен.

* * *

— Боже мой! — възкликна Пам, когато отвори вратата.

— Шон настоява да ме носи — обясни Блеър. — Как да го убедя, че краката ми са вече добре!

— Знам ли, може и да не са толкова добре след петък вечерта — каза Шон и погледна Блеър, задавайки си въпроса как бе живял без нея досега. Тя се бе превърнала в част от него. Вече две сутрини се събуждаше щастлив до нея, свита на кълбо и толкова мъничка в обятията му.

Възхищаваше се на меката ѝ кожа и на лъскавата ѝ копринена коса, която се плъзгаше между пръстите му. Гледаше я в захлас, докато се гримираше пред огледалото в банята — слагаше си сенки и туш и ставаше още по-красива. Разпитваше я с любопитство за кремове и гримове ѝ.

Шон вдъхваше уханията на тялото ѝ методично и с наслада — занимание, което завършваше на голямото легло. Той стигна до заключението, че косата, дъхът и кожата ѝ излъчват комбинация от упойващи ухания, несравними с нито един парфюм.

В стаята и банята му се мъдреха какви ли не дамски тоалетни принадлежности. А колко сив бе животът му преди това, без всички

тези доказателства за женско присъствие. Той дори не бе съзнавал за огромната празнота в своя живот, която не всеки би могъл да запълни. Запълни я тази дребничка жена с желязна воля, макар самата тя да бе в труден и решаващ момент на своя живот. Думите ѝ, изречени на този бряг, обещаваха. Тя ще го обикне. Той щеше да се погрижи за това.

При споменаването на петъчната вечер лицето ѝ сякаш се озари.

— Но ти дойде да ми помогнеш. Нямахте да мога да се справя без теб.

Шон прилепи устни до ухото ѝ и пошепна:

— Напоследък и някои други неща не би могла да направиш без мен.

Блеър се засмя.

— Извинявайте, ако ви преча — шеговито подхвърли Пам. — Когато свършите с тайните и с шегичките, и аз ще се включа в разговора.

Тримата се засмяха, а Шон внесе Блеър в антрето.

Сутринта Шон бе оставил Блеър под душа, за да изплакне косата си, и бе изтичал да вдигне телефона. Беше Пам, която го покани да вечерят заедно и да поиграят карти.

— Не можах да намеря Блеър. Да знаеш къде е?

Блеър стоеше на прага само по тънки изрязани бикини и сушеше косата си с хавлиена кърпа.

— Да, знам къде е.

— Ами тогава покани и нея.

— Добре.

Шон захвърли слушалката до телефона, където и остана през следващия час.

— Както обикновено вкъщи е лудница — извини се Пам и им направи път, за да влязат. — Малкото спи, а Анджела и Манди се карат, откакто се върнаха от неделно училище, така че сигурно ще го събудят. Момчетата се радват на новата си топка, но за съжаление преди няколко минути улучиха лампиона и го счупиха. Засега са наказани в задния двор. Заповядайте, седнете.

Шон и Блеър отново се засмяха — този път на отчета, който им бе даден на един дъх. Шон седна на едно от поовехтелите канапета, придърпа Блеър и я прегърна.

Пам донесе табла с четири чаши, гарафа с вино и чиния със сирене и солени бисквитки.

— Ще ги гризкаме, докато стане лазанята — каза тя.

— И други неща стават за гризкане — пошепна Шон в ухото на Блеър.

Джо го чу, но Пам не разбра за какво се усмихнаха и попита:

— Какво каза, Шон? Какво е толкова смешно? Искам да знам, моля ви.

Но за нейно съжаление никой не удовлетвори любопитството ѝ.

Вечерята премина бурно с участието на петте деца. Благодарение на вкусната лазаня и на хубавото настроение, смеха и закачките, атмосферата беше наистина много приятна. Блеър помогна на Пам да раздигнат и четиримата седнаха да поиграят карти.

— Само след няколко седмици ще можем да играем карти в пристройката — каза Пам.

— Нали щеше да бъде за децата — обади се Шон.

— Надявам се понякога да спят.

Двама от играчите доста се разсейваха. Шон галеше бедрото на Блеър под масата, така че в един момент тя дори изтърва картите си. Пам ги изгледа учудено, тъй като и двамата прихнаха безпричинно. Преди да си кажат наздраве, те дълго не можаха да откъснат очи един от друг, сякаш бяха омагьосани.

В един миг, след като Блеър дълго бе гледала Шон, а всички я чакаха, защото беше неин ред, Пам заяви:

— Ако искате, идете за малко до спалнята.

Шон и Блеър се сепнаха. Толкова ли им личеше? Джо се засмя.

— И дума да не става. Не може ли аз и ти да отидем, ами те! И без това като ги гледам, трудно ще стигнат до леглото, нали?

Пам промърмори:

— Е, ако се налага, имам и хапчета против забременяване.

— Против забре... — Блеър изведнъж повиши тон и ужасено погледна Шон.

Той сви рамене и виновно се усмихна.

— Боже мой, не е за вярване — рече Пам и сложи длан на устата си. — Вие двамата... без да... О! — Тя прихна и едва изрече през смях: — Няма да е лошо да внимавате, че като нищо и вие ще се сдобияте с една кола деца.

* * *

— Шон, не сега, не може сега.

Тя сложи ръце на гърдите му, за да спре настоящите целувки.

— Хиляда пъти ти казах, че ако нещо е станало, то вече е станало. Нищо няма да се промени, ако го направим още веднъж, и тогава ще отидеш на лекар.

— От времето на Адам до наши дни това е често чувана реплика сред гимназистите.

— Не знаех, че и Адам е бил гимназист. В Райската градина ли е ходел на училище?

Блеър едва се сдържа да не се разсмее.

— Не сменяй темата. Ако обичаш, Шон... Моля те... — Тя хвана ръката му, която галеше гърдите ѝ, и я дръпна настрана. — Съгласих се да спя с теб, ако се държиш прилично. Ако ли не, тръгвам си веднага.

Шон я изгледа с ръце зад тила.

— Съгласен съм. При условие, че си съблечеш нощницата.

Тя го изгледа изненадано.

— Щом не можеш да се владееш, когато съм с нощница, как ще се въздържиш, ако я съблека?

— Честна приятелска дума!

— Да, все едно да ти повярвам, че нищо не може да се случи, ако го направим още веднъж. Господин Гарет, аз все пак имам някаква представа от биология.

— Моля те, Блеър. Аз съм гол, а ти не си, това ме притеснява.

Тя се засмя.

— Ти и притеснение! Знаеш ли изобщо какво означава?

Само тя знаеше колко ѝ струва да се въздържи да не го докосне. Откакто Пам спомена за хапчетата против забременяване, тя се зарече да не спи с Шон, докато не отиде на лекар. И без това все още ѝ беше трудно да привикне към мисълта, че бе влюбена, само оставаше и да е бременна...

— Моля те. Нека те погледам.

Блеър въздъхна примирено.

— Добре. Ама да не забравиш за честната дума! — Тя съблече нощницата. — Е, доволен ли си?

— Ужасно!

Той я прегърна и я притисна към леглото.

— Шон!

— Никога не вярвай на закопнял за секс мъж, който е с гола жена в леглото. Урок номер едно!

— А урок номер две?

Блеър се извиваше, за да потъне още по-плътно в обятията му. Упорството ѝ бе сломено от целувките по гърдите ѝ, от милувките на ръцете му и от притиснатото между бедрата ѝ коляно.

— Урок номер две е... че... има... и други начини да се любим...

— Ръцете му я подлудяваха от желание и Блеър впи пръсти в мускулестия гръб. — Искаш ли да ти предам един-два?

Уроците продължиха цяла нощ.

* * *

— Нищо няма да стане — промърмори Шон.

— Ще стане. Само не мърдай — заяви Блеър и отрязва с малките ножици крайчеца на мустаците му. — Ти можеш да стоиш и да ми даваш съвети, докато се гримирам, значи и аз мога да ти подстрижа мустаците.

Той ѝ хвана ръката.

— Да не подстрижеш повече, отколкото трябва!

— Няма. Ще подстрижа само краищата.

Блеър се наведе и го целуна по устните, а той недоволно промърмори, когато се отдръпна и отново се залови с подстригването.

Телефонът в спалнята иззвъня и Шон скочи.

— Спасен съм!

Той изхвърча от стаята и след малко извика:

— За теб е.

Тя го погледна учудено, а той сви рамене.

— Ало?

— Блеър, от сутринта се опитвам да те намеря. Къде и при кого си?

— Барни! — възкликна тя. Последният човек, който очакваше да я потърси, бе импресариото ѝ. Преди да застане му каза да не я търси, докато не оздравее напълно.

— Но как ме...

— Чрез Пам Делгейдо. Къде ли не проверявах и не те търсих и най-сетне се сетих да звънна на Пам. Тя ми даде номера. При кого си там? Е, няма значение. Седнала ли си?

Както обикновено, Барни говореше разпокъсано, но тъй като бе неин импресарио вече седем години, тя бе свикнала на главозамайващата скорост, с която говореше и вършеше всичко. Този път бързината на речта му я затрудни — тишината и спокойствието на малкия град, в който беше вече два месеца, явно ѝ влияеха.

— Не, не съм седнала, защо?

— Искаш ли да участваш в новото шоу с Джоел Грей?

Блеър стоеше напълно изумена. После в главата ѝ нахлуха хиляди въпроси.

— Как така?!

— Така! Уволниха пет от момичетата заради някакви профсъюзни проблеми. Има ли значение? Режисьорът ми се обади сутринта, всъщност призори, и ме попита за теб.

— За мен? — Блеър имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне.

— Нещо такова — заувърта го Барни като всеки импресарио. — Каза, че иска да наеме най-добрите ми момичета, а ти си една от тях.

— Да, обаче...

— Блеър, отново си вътре! — Барни ѝ продиктува адреса, деня и часа на прослушването. — Взимай си патъците и се мятай на първия влак. Сигурно ще трябва и да пееш, така че постарай се.

Шон беше облякъл дънки и спортна риза. Седеше на ръба на леглото и гледаше Блеър озадачено. Тя стоеше с гръб към него, изцяло погълната от разговора с Барни.

— Мислиш ли, че ще се справя?

— Разбира се! Ти си върхът!

— Не съм ли вече на години?

— Не задавай глупави въпроси. Обади ми се, когато пристигнеш.

Барни затвори телефона. Блеър остави слушалката, а на ум обмисляше какво да вземе в багажа си. Разполагаше само с час или

два.

— Какво става?

Въпросът на Шон я стресна.

— Викат ме на прослушване — радостно рече тя и му разказа за спектакъла.

— Заминаваш ли? — попита Шон се невярващ глас.

— Разбира се. Та това е огромен шанс.

— Шанс е и отново да влошиш състоянието на краката си.

Той изрече точно онова, което Блеър не искаше и да чуе. Защо не се радваше за нея, защо?

— Ще внимавам. Онази нощ, когато танцувах, почувствах, че напълно съм се възстановила.

— Браво на теб.

— Нищо ми няма! — възкликна тя.

— Няма да е лошо да отидеш на лекар преди прослушването. Ще те заведе.

— Нямам време. — Блеър хукна надолу по стълбите, без да обръща внимание на болката в колената. — Няма нужда да ме водиш. Аз мога сама да се оправя.

Шон ядосано промърмори и слезе след нея.

— Блеър, помисли малко! Съгласен съм, че това е голям шанс, но ще се наложи да репетираш по цял ден и...

— Аз знам какво означава да се подготвя представление и нямам търпение да започна репетиции.

Блеър прекоси двора и се заизкачва по стълбите към апартамента си. Шон я следваше. Тя се обърна на прага, застана на вратата и хладно заяви:

— Ако обичаш!

Той обаче не се предаваше.

— Щом не мислиш за здравето си, помисли за задълженията си тук.

Тя се засмя.

— Какво говориш, Шон! Никой няма да си спомня за мен седмица, след като замина. Тези урочета по балет не означават нищо.

Той стисна зъби.

— За теб, госпожице Симпсън, сигурно са нищо, но не е така и за ученичките ти. Особено за момичетата. Та нали каза, че някои тях

имат голямо бъдеще. Например Манди Делгейдо. Как ще ѝ заявиш, че заминаваш и повече няма да преподаваш?

Думите му я засегнаха повече, отколкото показва.

— Наследила е таланта си от Пам. Всеки може да я учи на балет.

— Но ти си най-подходящата за нея и мисля, че много добре го знаеш!

— Единственото, което знам, е, че ми пречиш да си приготвя багажа.

— Значи ще заминеш и ще изоставиш балетната школа?

— Всички знаеха, че повече от шест месеца няма да остана — повиши тон Блеър. — Какво толкова е станало? Да не би да съжаляваш за похарчените по ремонта средства?

Бръчките над устните му рязко се очертаха, а лицето му запламтя. Шон присви очи и ядосано я изгледа. Стисна ръце в юмруци. Без да продума, той рязко се обърна и излезе, затръшвайки вратата.

След три часа Блеър беше пред залата за репетиции. Чуваше се гласът на хореографа, който даваше инструкции на кандидатките. Както в почти всички зали за репетиции пианото не беше акордирано.

Въпреки разправията с Шон, Блеър успя да стигне навреме на гарата. С шал върху навитата на ролки коса, тя взе такси до сградата на Бродуей и 73-та улица. Среса се в гримьорната, obu чорапогащника и облече трикото.

Не искаше да признае дори пред себе си колко много би искала да получи една окуражителна дума от Шон, едно пожелание и една целувка... Събра смелост, отвори вратата на залата и влезе.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Блеър, какво се е случило? — възкликна Пам, когато я видя на прага на вратата, отчаяно навела глава, обляна в сълзи, с размазан грим и подути от плач очи.

— Шон тук ли е? Видях джипа му.

— Да, тук е, довършва пристройката, но...

— Не искам да ме вижда в този вид. Трябва да говоря с теб.

— Влизай.

Двете отидоха в спалнята.

— Малкото спи. Другите играят навън. Андрю е при Шон. Дано никой не дойде.

Пам затвори вратата и се настани на леглото до Блеър, която седеше на ръба и плачеше. Не искаше да я притеснява с въпроси. Блеър сама щеше да ѝ разкаже за прослушването. Сутринта Шон бе дошъл с навъсено лице и гневен поглед, Пам обаче се пристраши и го попита дали Барни е намерил Блеър. Той ѝ разказа за разговора, но беше побеснял, докато говореше за Барни, за прослушването и за ината на Блеър, която не си давала сметка за неразумната си постъпка.

— Доколкото разбирам, ти си против заминаването и прослушването, така ли?

— Точно така! — викна Шон. — Защото ще се осакати!

Слава богу, Блеър се беше върнала жива и здрава и явно причината за отчаянието ѝ бе друга. Пам я потупа приятелски по гърба, все едно беше едно от децата. Опита да я успокои. Хълцанията стихнаха.

— Блеър, разкажи ми какво се случи — тихо рече Пам.

Приятелката ѝ я погледна с подпухнали очи и прехапа толкова силно устни, че те побеляха. Блеър потрепери в усилието си да се овладее и едва изрече:

— Не успях.

Пам съдържа въздишката си на облекчение. И тя мислеше като Шон — че Блеър не бива да танцува, преди да е напълно оздравяла.

Пам знаеше какво означава да танцуваш часове наред всеки ден. Ако Блеър държеше отново да бъде балерина, то трябваше да изчака да се възстанови.

— Колената ли те предадоха?

— Не. Загрях, танцувах по-добре от всякога. От всякога! Дадох всичко от себе си. — Тя преглътна сълзите. — Дори с пеенето се справих. И другите не пееха особено добре. От петдесет избраха осем. Бях почти сигурна, че съм успяла. Защото имам и повече опит, но... се оказа, че съм с пет години по-възрастна от най-възрастното момиче. Хореографът прочете осемте имена и моето не беше сред тях.

— Блеър, мила, ти знаеш, че всичко това не означава нищо. Просто така се е случило. Не ти е за пръв път, нали? Та това не е последното прослушване на света!

Блеър горчиво се засмя.

— Ще ми се да е така, ала не е. Защото този път трябваше да успея на всяка цена. Не ме питай защо. Просто така! Танцувах толкова добре, толкова добре...

— Само дано не си влошила състоянието на колената си. Сега добре ли се чувстваш?

Блеър сви рамене.

— Горедолу. Всеки случай не по-зле.

Пам внимателно смени темата.

— Шон беше много разтревожен. Направо вилнееше от яд. Но и много се притесняваше за теб — да не би да задълбочиш травмите си и да трябва да отидеш в болница.

— Беше ядосан, защото не послушах съвета му. — Устните й отново затрепераха. — Вместо да ме окуражи, той се развика. Прекрасни отношения, няма що. Аз съм само едно от многото му завоевания и нищо повече.

— Не говори глупости. Ами се стегни и погледни реално на нещата — развика се Пам. Блеър я погледна учудено. Толкова години бяха приятелки, а Пам никога не й беше крещяла. — Човекът е влюбен в теб! Влюбен до уши. И ако имаш малко ум в главата, в което започвам да се съмнявам, ще се позамислиш над това. Толкова се беше разтревожил за теб — и то не дали ще те одобрят, а дали няма да пострадаш. Аз също смятам, че здравето ти е по-важно. Той дори се обади на Джордж Силвъртън...

— На Силвъртън! Продуцентът! — Блеър скочи от леглото.

Пам се сепна от рязката ѝ реакция.

— Да.

— А откъде се познава с него?

Пам навлажни устни. Чудеше се как да ѝ го каже. Ледените искри в зелените очи на Блеър никак не ѝ харесваха.

— Ами той... той му ремонтира къщата миналата година. И двамата са приятели...

— Както и да е — заяви Блеър, отвори вратата и решително се запъти към пристройката.

Пам подтичваше след нея.

— Блеър, почакай. Първо се успокой, чуваш ли?

— Знам аз какво е направил той — кресна тя през рамо. Прекоси градината с войнствена походка и влезе в пристройката.

Шон размахваше чука. Той се обърна — в устата му имаше няколко пирона. Андрю, който помагаше на своя идол, се усмихна, но усмивката му тутакси угасна, когато забеляза вбесеното изражение на Блеър — неговата първа голяма любов.

— Искам да говорим — сдържано рече Блеър.

Шон извади пироните и отговори:

— Сега не мога. Зает съм.

— Сега! — тропна тя с крак.

Шон смръщи застрашително вежди.

— Зает съм — повтори отчетливо той. — Пък и тук не му е мястото, нито времето да се караме.

— Пет пари не давам за твоето мнение и дали някой ни чува, или не.

— Аз обаче не мисля така.

Шон хвърли чука и пироните, които се разпиляха по циментовия под, пристъпи към Блеър и неочаквано я метна на рамо.

Тя изгуби дъх за миг, но щом се съвзе, извика:

— Веднага ме пусни!

Започна да ритя и да опитва да се измъкне, удряше го с юмруци по гърба, докато той я тупна и тя се разплака. Шон я остави на спалнята на Пам и затръшна вратата.

Блеър скочи от леглото и застана с ръце на кръста срещу него.

— Всъщност рано или късно трябваше да очаквам от теб да се държиш точно така — като дивак.

— Да не би аз да правя сцени, ти ги правиш — развика се Шон. — А това, че те нося като чувал, е съвсем нормално, защото и без това ти липсва чувствителност. Може и да не те интересува, че Пам ни слуша, но и Андрю беше там. Той те обожава и сега какво ще си помисли.

— Не желая да ме поучаваш. Искам да знам само едно нещо. — Блеър едва си поемаше дъх. Кръвта ѝ кипеше, пред очите ѝ се въртяха червени кръгове, а ушите ѝ бучаха. — Обаждал ли си се на Джордж Силвъртън?

— Да — спокойно отвърна Шон.

— Приятел ли си му?

— Да. Понякога идва тук през уикендите и играем тенис.

Невъзмутимият му тон я вбеси още повече.

— Имаш ли пръст в това, че не ме одобриха?

— Не.

— Не ме лъжи.

— Не те лъжа.

— Лъжеш ме! Обадил си се на Джордж Силвъртън и си го помолил да не ме вземат. Какво му каза? Че някоя вечер ще се сгромолясам на сцената? Че съм полусаката? Или нещо по-интимно — че спиш с мен в момента и не би искал точно сега да започвам работа, а? Какво му каза?

Шон стоеше в предизвикателна поза с ръце на хълбоците и я гледаше възмутено. От устата му се изля порой гневни думи. Накрая попита:

— Ти сериозно ли мислиш, че бих могъл да постъпя така? — Блеър извърна очи от пламтящия му син поглед. — След тези няколко дни, през които бяхме заедно?

Гласът му отекваше в стаята. Той отметна назад глава и дълбоко пое дъх. Притвори очи и мъчително въздъхна, навеждайки глава.

— Блеър, нищо такова не съм направил. Дори името ти не съм споменал. Обадох се на Джордж, който наистина ми е приятел. Знаех за новото шоу. И го разпитах какво ще представлява, за да преценя дали ще бъде много уморително за теб. И толкова, нищо повече. Ако искаш ми вярвай. Това е истината.

— Не ти вярвам. Защото танцувах много добре. Представих се страхотно. И все пак не ме избраха.

— Това няма нищо общо с мен. Защо ще постъпвам така с теб?
— Гласът му звучеше смутено, защото Шон наистина се вълнуваше. Не допускаше, че Блеър може да го обвини в такава нечестна постъпка.

Тя се изсмя подигравателно.

— Сериозно ли ме питаш?! Ако не за друго, то вероятно, за да си подсигуриш временна любовница.

Лицето на Шон пламна и той пристъпи към Блеър.

— Заслужаваш бой за такива приказки!

— Ами то ще ти бъде в стила — не се предаваше Блеър.

— Дали пък да не те хвърля на това легло и да те любя, докато дойдеш на себе си или поне млькнеш?

— Победа чрез секс, така ли? Това ли се опитваше да постигнеш през тези няколко дни?

— Не победа. А убеждаване. Увещаване. Съветване. Защото животът не е само балет.

— За мен е така.

— Не е така. Защото от петък досега сама се убеди, че любовенето с мен ти носи много по-голямо удовлетворение, отколкото балета.

— Не!

— Да! Видях как сияеш от щастие. Чух как въздишаш в унес. Забелязах радостта ти. Виж се сега! Как се чувстваш след прослушването? Очите ти са се подули от плач. Какво си направила с косата си?

Блеър изведнъж се сепна и опипа косата си.

— Ами... накъдрих я.

— Нарочно ли?

Тя вирна глава.

— Тази прическа е подходяща за сцената. Прави ме да изглеждам по-млада.

— Приличаш на гуру.

— Не искам повече да те слушам — заяви Блеър и се запъти към вратата.

Той я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си.

— Искаш, искаш. Трябва да чуеш, че ти си най-егоцентричната личност на света. Егоизмът ти е толкова голям, че дори не го

забелязваш. Време е да го осъзнаеш.

Блеър напразно се опитваше да се измъкне от ръката му.

— Какво си мислиш, че си единственият човек в света, претърпял неуспех? Кой ти е гарантирал, че всичко в живота ще бъде розово? Ами ако наистина повече не можеш да танцуваш? Това ли ще бъде края на живота ти? Ще се хвърлиш под влака като Коул?

— Пусни ме — рязко дръпна Блеър ръката си. — Няма да се примиря, докато не успея.

— Като какво? Като балерина? Ами ти си балерина! Имаш зад гърба си дванайсет години успешна кариера.

— Не е достатъчно.

— Никога няма да бъде достатъчно. Винаги има и други, по-различни нива на успех. Например — да постигнеш съвършенството да бъдеш добър, грижовен и любвеобилен човек. В това отношение, госпожице Симпсън, вие сте пълен провал.

Думите му сякаш я зашлевиха и тя се разплака.

— Млъкни!

— Ти млъкни и ме слушай. Каквото и да постигнеш, ти никога няма да бъдеш доволна, защото все се опасяваш, че успехът ще отлети като птичка. Непрестанно ще се стремиш все по-нагоре. Каквито одобрения и похвали да получиш, все тая, защото ти самата не се харесваш. Ето там ти е грешката, Блеър. Ти не се харесваш.

Шон говореше самата истина. Но Блеър реши да се защитава докрай. Трябваше някак да се отърве от чувството за вина и огорчение.

— Как смееш да ми приказваш за неща, от които нямаш никаква представа? Какво знаеш ти за провалите и разочарованията? Седиш си тук в уютното гнезденце и четеш проповеди за успеха. Всичко, до което се докосваш, се превръща в злато, така ли? Цар Мидас, ти някога провалял ли си се изобщо?

— Да. Преди осем години фалирах и загубих всичко.

Тишината беше потискаща. Напрежението на Шон се предаде на Блеър и тя усети, че не ѝ достига въздух. Той беше доволен, че Блеър млъкеше. Тя го гледаше и опитваше да проумее думите му.

— Фалирал си?

— Седни.

Тя се подчини и седна на леглото. Той застана до прозореца с гръб към нея.

— Бях на трийсет, строях къщи и купувах земя за строеж. Мислиш си, че не бих могъл да се проваля, но стана така, че фалирах. Всичко се обърка — неразумно инвестиране, неблагоприятен пазар, високи цени, ограничени финанси. Никой не купуваше къщите. Банките си искаха заемите. Останах без нищичко. Приятели и инвеститори забравиха телефонния номер, а вероятно и името ми. Хората не обичат да са с някой, който е губещ, сякаш е болен от заразна болест, която могат да прихванат. Наложих се да продам лодката, кадилака, шестте коня, тенис ракетата и съоръженията за голф. — Шон се засмя. — Не се шегувам. Положението беше трагично. Баща ми се беше оттеглил от бизнеса преди няколко години. Той не одобряваше моите амбициозни проекти — на него му бяха отнели доста време, докато успее. Слава богу, той и майка ми бяха добре финансово. Благодарение на тях успях да погася дълговете си — бавно, наистина бавно, но си върнах почти всичко. Пристигнах тук и започнах отначало. Като дърводелец. Харесваше ми да правя къщите по-красиви. Спестих достатъчно и си купих къща. През уикендите я ремонтирах. После купих друга, а старата продадох — тя беше пример за това как може да се преобрази едно старо жилище. За останалото се досещаш. Имах късмет. И не го проиграх.

Шон се обърна и погледна Блеър.

— Искаш ли да ти разкажа за жената, за която щях да се оженя? Тя ме напусна, когато видях, че вървя към фалит, уплаши се, че ще се свърже с мъж, който няма да бъде богат, а дори ще бъде беден.

— Значи си тръгна? — промълви Блеър, която не можеше да повярва, че този мъж, олицетворяващ сигурност, увереност и успех, се е срещал с такива проблеми и преживял такъв провал. Гневът ѝ се смекчи.

— Да. А аз се зарадвах. Защото проблемите ми намаляха с един. Ядосах се, защото задържа годещия пръстен с диаманти. Мислех да го продам. — В сините му очи проблесна весело пламъче.

— И повече не я ли видях?

— Видях я. След няколко години приятелят ѝ banker я изостави за по-богата разведена жена и тя дойде тук. Ахкаше и охкаше по къщите ми. Тъкмо бях купил мерцедеса и на нея всичко това доста ѝ допадна. В неделното издание на „Таймс“ имаше статия за мен. Отново

се бях издигнал. Тя се влюби в къщите ми. В градчето. И отново в мен, като се чудеше защо ме е изоставила.

Блеър не скри възмущението си.

— А ти какво ѝ отговори?

— Нищо. Изсмях ѝ се в лицето и я изпратих по живо, по здраво. Пожелах ѝ успешен по-нататъшен лов. Доколкото знам, пушката ѝ е още заредена в гонитба на богат съпруг.

Шон седна до Блеър. Взе ръката ѝ и се загледа в тъничките пръсти и сините вени.

— Стигнеш ли до средната възраст, не може да не си преживял разочарования. Жените губят съпрузите си, налага се да започнат да работят, мъжете остават без работа, след като трийсет години са се блъскали, домакините се чудят какво да правят, защото децата им напускат дома... Аз започнах всичко наново. Не се надявах да бъда щастлив, а камо ли и още по-щастлив, както съм сега. Не съм предвиждал да имам такъв живот — това беше чист късмет.

Пам си беше помислила нещо подобно в деня, когато се премести в апартамента. Тя също не беше очаквала такава невероятна промяна.

— Обичам си работата. Гордея се с нея. Изпитвам удоволствие, когато виждам как всичко се преобразява в ръцете ми. Няма такова вълнение, когато купуваш земя — подписваш документите и толкова. — Той вдигна брадичката ѝ. — Нали не ти се виждам луд?

Тя поклати глава.

— Не. Ти си човек, стъпил здраво на земята, който знае цената на нещата вследствие на големия си опит. Ти си успял да оцелееш. И си доволен от живота си.

— Не и от всичко. В живота ми липсва нещо много важно. — Шон вдигна кичур коса и целуна ухото на Блеър.

Блеър отпусна глава и притвори очи.

— И какво е това много важно нещо?

Устните му се приближиха до нейните.

— Жена, която да ме обича. Да живее с мен и да споделя живота си с моя. Жена, с която да се смее, и която да обичам. — Той целуна леко долната ѝ устна. — Блеър, ако можех, щях да ти спестя днешното огорчение, но кой знае, вероятно е по-добре, че стана така.

На нея ѝ беше трудно да разсъждава, защото езикът му се приплъзваше по устните ѝ, а ръката му си играеше с копчетата на блузата.

— И защо да е по-добре?

— Защото сега би могла да оцениш живота си тук. И да не искаш повече да се върнеш там...

Тя хвана ръката му, отмести я, седна и го погледна.

— Няма такова нещо, Шон. Никога няма да се откажа от професията си. — Той се подпря на лакът. — Половин час ми разказваш колко е хубаво да имаш втора възможност в живота. Аз също имам втора възможност. Трябва да се върна, ще се свържа с Барни и...

— Не мога да повярвам — стана Шон и удари с юмрук дланта си. — Ти извърташ нещата, Блеър.

— Гледай кой ме обвинява, че извъртам нещата! Та ти току-що ми разказа за твоя живот. А не за моя!

— Те могат да бъдат един и същ живот. — Блеър се смути от непринудения тон на Шон.

— Ала не са. Не и сега, не и докато...

— Не и докато състоянието на краката ти така се влоши, че да не можеш да танцуваш, а нищо чудно и да не можеш да ходиш.

Шон крещеше. Той се обърна и отвори с трясък вратата.

— Виж това няма да стане. Няма да позволя да осакатееш и тогава да дойдеш при мен, защото никой друг няма да те иска!

* * *

Тези думи ечаха в главата ѝ като сатанински припев. Блеър лежеше на разтегаемия диван — самотна и тъжна след прекараните с Шон нощи. В огромното му легло двамата спяха долепени един до друг като частички от мозайка. Дъхът му галеше ухото ѝ. Ръцете му я закриляха, ръцете му...

Пам я закара до дома ѝ в мълчание. Каза, че колата сигурно ще ѝ трябва през следващите няколко дни. Сбогуваха се сдържано. Оттогава не беше виждала Шон. Само дочу силните удари на чука му върху злощастните пирони.

Не искаше да признае дори пред себе си колко много ще ѝ липсва. Вече беше решила, че ще се върне в Ню Йорк. Да живее срещу къщата му, да го вижда непрекъснато, да разпалват всекидневно противоречията си с риск да изгорят в пламъците им — това бе невъзможно.

И така Блеър започна да си събира багажа. На другия ден щеше да се обади на Пам и да ѝ обясни защо не може да продължи уроците по балет. Мястото ѝ беше в града, за да е под ръка, ако отново я повикат за някое прослушване. Барни много се зарадва на решението ѝ.

Още нещо, което не искаше да си признае — туптенето и в двете колена. Докато беше ядосана, тя не го бе забелязала, но щом се успокои и остана сама, веднага усети мъчителната болка. Започна да редува торбички с лед и затоплящи компреси, но болката не минаваше. Взе три аспирина, след два часа още три. Мърмореше на глас, дори поплака, но и това не помогна. Днес се беше претоварила, танцува доста дълго и резултатът беше налице. Шон сигурно щеше да е доволен да я види в такова състояние.

Шон, Шон, Шон. Как копнееше за ръцете му, които същевременно я успокояваха и възбуждаха. Как жадуваше за изкусителните устни под нежните мустаци. Как искаше да гали мускулите на гърба, раменете и гърдите му, да вкуси уханието му, а тялото ѝ да бъде в...

— По дяволите! — не издържа Блеър и се разплака. Защо плачеше за него, а не за болните си колена? Това, че той я отблъсна, ѝ тежеше много повече, отколкото провала на прослушването. И защо бе така?

Отговорът бе един, но тя все още не беше готова да го изрече.

* * *

Телефонът силно иззвъня в ухото ѝ и рязко я събуди. Тя въздъхна и зарови глава във възглавницата. Толкова трудно бе заспала. Кой я будеше толкова рано! Телефонът отново иззвъня.

Блеър отвори очи. Всъщност не беше толкова рано. Минаваше десет.

Беше се оплела в завивките и докато извади ръката си, телефонът иззвъня още два пъти.

— По-спокойно — промърмори тя.

— Блеър!

Гласът, който най-много искаше да чуе! Гласът, който бе чувала в унес през цялата нощ.

— Блеър!

— Да... Шон? Какво...

— Пам да е при теб?

Все още сънena, Блеър огледа стаята, сякаш очакваше да я види.

— Не. Защо?

— А да си я виждала? Знаеш ли къде може да е? — настоятелно питаше Шон.

— Аз... — Блеър не се чудеше на сърдития му тон, но за пръв го чуваше да говори толкова рязко. — Случило ли се е нещо?

— Трябва да намеря Джо или Пам. Андрю не е добре...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Блеър възкликна:

— Какво се е случило?

— Работех на покрива на пристройката им. Той се качи по стълбата да ми донесе торбата с пирони. Подхлъзна се и падна. Удари си главата. В безсъзнание е и много кърви.

Блеър усети, че ръцете ѝ треперят. Андрю, миличкият весел Андрю — в безсъзнание, с рана на главата! Не, не!

— Извика ли линейка?

— Да, извиках. Ще дойдат всеки момент. Пам излезе с децата преди час. В полицията ще известят Джо. Но как да намерим Пам?

Пам! Сърцето на Блеър се сви. Горката, как ли ще се притесни! Шон добави:

— Трябва непременно да я намеря.

И затвори телефона.

Боже господи, имай милост към Андрю, замоли се Блеър. И към Пам. Дано всичко бъде наред. Трябва да бъде наред. Шон нали е там. Но той... той е сам... И отчаян... А как обича Андрю...

Блеър скочи от леглото, рязко стъпи на пода и усети пронизваща блока в коленете, от която почти и прилоша.

Закуцука към шкафа, взе фланелката и шортите, облече се, обу сандалите и без да обръща внимание на болката, се втурна по стълбите.

— О, джипът! — разочаровано възкликна тя, защото очакваше да види мерцедеса на Шон, но той бе излязъл с него. Налагаше се да отиде със стария джип. Шон ѝ беше казал, че винаги има резервен ключ под седалката. Без да обръща внимание на мръсотията, Блеър опипа пода и намери ключа. Завъртя го. Нищо.

— По дяволите! — избухна тя. — Хайде, пали! Тъп джип такъв!

Опита пак да запали, и пак, и пак, но напразно.

Тя облегна глава на кормилото и се разплака. Сълзите напиреха още от мига, когато чу гласа на Шон. Блеър сграбчи кормилото с две

ръце.

— Трябва да отида при него, трябва! Проклет джип! — гневно крещеше тя.

Отвори вратата, слезе и безпомощно се огледа. Погледът ѝ се спря на задната градина на Шон и тогава изведнъж ѝ просветна. Ами да! Ще мине по прекия път, по който минаваше Андрю. Той ѝ беше разказал за тайната пътечка между тяхната къща и къщата на Шон, която минаваше през задни дворове и алеи.

Блеър хукна, без да се замисля за болката в коленете, в бедрата, по цялото ѝ тяло чак до главата. Всъщност тя дори не я чувстваше.

Миличкият Андрю! Той толкова я обичаше. Нали Пам беше споделила с нея... Пам, най-добрата ѝ приятелка, разумната здравомислеща Пам, с която толкова често се шегуваше, беше изпаднала в беда. Блеър винаги се беше облягала на нейното рамо. Сега беше моментът тя да ѝ помогне. Казвала ли ѝ беше някога колко важно за нея е приятелството им? Ами Шон... Той я обичаше. След като отхвърли любовта му, дали все още я обичаше? Шон, не ме изоставяй. Моля те.

Блеър тичаше през алеи и дворове. Забелязваше учудените погледи на хората, които работеха в градините си, или надничаха през прозорците — по всичко личеше, че тя не бяга просто така, за здраве.

Блеър не забелязваше бурените, които жулеха краката ѝ, нито камъните, които щяха да оставят синини по глезените ѝ. Пред очите ѝ беше Шон, гол, сред вълните, излъчващ жизнерадостта и увереността, която непрестанно ѝ вдъхваше.

Тя не забелязваше, че едва диша от бързия бяг, чуваше смеха на Шон и нежните му любовни слова и те ѝ даваха сили да продължава да тича още по-бързо и с по-голям устрем.

По тялото ѝ се стичаше пот. Ала тя усещаше само ласките на Шон, омайващи, нежни, настойчиви.

Как можеше да допусне, че ще живее без тях? Тя трябва да му покаже, че е способна на много нежност, че и тя може да дава любовта си от сърце и душа. Тя го обичаше, тя милееше за него. А сега той имаше нужда от нея. Не биваше да го разочарова. В никакъв случай! Тичай, Блеър! Остава ти само още една улица...

Краката ѝ тичаха бързо, движеха се като бутала на току-що смазана машина. Вече виждаше пристройката. Благодаря ти, боже,

мълвеше Блеър, благодаря ти. Успях да стигна.

Мина през плета на градината. Виждаше всичко като в забавен кадър. Пам, Джо и Шон се бяха надвесили над Андрю. Той седеше на стъпалата пред къщата с обляна в кръв кърпа на главата. Значи беше по-добре! Щом седеше!

Джо я видя и извика:

— Блеър!

Пам и Шон се обърнаха — и тях видя като в забавен кадър. Чертите на учудените им лица изведнъж се разкривиха и размазаха. Затичаха се към нея, но Блеър ги виждаше като на сън, устните на Шон произнесоха името и, но тя не го чу...

Блеър не усещаше, че се бе привела и колената ѝ почти докосваха земята. Само след миг тя тупна на пътеката и припадна за пръв път в живота си.

* * *

— В никакъв случай!

— Но Пам...

— Никакво „Пам“! Казах ти, че домът ми е и твой дом, лягаш и почиваш. Ще ти готвя, ще те пера, ще те разтривам и така нататък. Няма да мърдаш отгук!

— Ама че си деспот — усмихна се Блеър, подпряна на възглавниците в леглото.

Бяха изминали четири дни след падането на Андрю. Той гордо се разхождаше с бинт около главата. Блеър отказа да седи с възглавница под колената. А сутринта не взе болкоуспокояващите хапчета, предписани от лекаря. Краката почти не я боляха и по този случай реши да се издокара с блуза и панталони.

Пам я беше настанила в малката стаичка. Джо едва бе вкарал широкото легло, на което лежеше. Когато дойде в съзнание, Блеър вече бе настанена на него. Два дни имаше такива силни болки, че не забелязваше обстановката. Ала предишния ден се обнадежди, че състоянието ѝ се подобрява. А днес бе напълно сигурна.

— Аз съм ти приятелка. Имам ти вяра за всичко — например знам, че и цял уикенд да си насаме с мъжа ми, нищо няма да се случи.

Но някои неща не мога да свърша вместо теб. Ако искаш да се изнесеш от апартамента на Шон и да го напуснеш, плати наема и му дай ключа. Виж това не мога да направя вместо теб.

Пам се тръшна на стола — освен него и леглото в стаята нямаше място за други мебели — и хвърли ядосан поглед на приятелката си.

— Вие двамата ще ме подлудите. Шон например не припарва до твоята стая, сякаш си чумава! Работи в пристройката и си тръгва. Непрекъснато мърмори за нещо. Изглежда ужасно — също като теб.

— Благодаря много — прекъсна я Блеър.

— Смята, че го презираш.

— Да го презирам?

— Да. И той е толкова умен, колкото си и ти! Мисли, че го мразиш, защото си тичала, за да му помогнеш за Андрю, и така си влошила състоянието на колената си. И че никога няма да му простиш за това, че ти се е обадил сутринта.

— Що за глупост.

— Това не е единствената глупост, която вършите двамата. Доколкото разбрах, ти пък не желаеш да го видиш, защото е заявил в яда си, че не иска да се върнеш при него полусаката. Пак ти повтарям — докато се оправиш, аз и цялото ми семейство сме на твоите услуги, но с любовните си истории се оправяйте сами!

Пам възмутено се надигна и се запъти към вратата.

— Обади се майка ти. Попита дали изпълняваш нарежданията на лекаря.

Блеър протегна ръка, погледна умоляващо Пам и промълви:

— Ела за малко.

Пам се върна и седна на ръба на леглото.

— Благодаря ти за всичко.

— Защо направи тази глупост, кажи ми? Знаеш много добре, че не бива да тичаш, нали!

Блеър сви рамене, преглътна сълзите си и погледна загрижените очи на Пам.

— Обичам те.

Пам също се просълзи.

— И аз те обичам.

Помълчаха, а после Пам рече:

— Какво ще кажеш, да доведе ли Шон?

Блеър поклати глава.

— Не. По-добре да не идва.

— Ти мислиш, че е по-добре.

И Пам излезе от стаята, все още убедена в глупостта и на двамата, които упорито държаха на своето.

* * *

— Да — каза Блеър. Някой чукаше на вратата. Сигурно беше някое от децата със следващата рисунка за нея. Досега бе получила осемнайсет произведения на изкуството, съвсем неясни като сюжет. Блеър се усмихна в очакване на поредната изненада. Усмивката ѝ угасна. На прага застана Шон.

Не можеха да откъснат очи един от друг. В погледите им се четеше и взаимно състрадание. Лицата им бяха напрегнати и измъчени, а под очите им тъмнееха кръгове — свидетелство за дълбоки емоционални терзания.

— Пам ми каза, че искаш да ме видиш — каза Шон.

— Тя... — Блеър реши да не отрича. Погледът му беше толкова тъжен, че не намери сили да възрази. В очите му се четеше молба за прошка и дълбоко угризение за това, че бе станал причина за състоянието ѝ. Тя сведе очи към стиснатите си в скута ръце. — Аз... такава... Тя ми каза, че ти се обвиняваш за случилото се. Ти не си виновен, Шон.

— Виновен съм. Ако не бях помолил Андрю за пироните, нямаше да му шият главата, и ако не ти се бях обадил да търся Пам, сега нямаше да лежиш и да те боли.

— Вече не ме боли. А ако слушам доктора, съвсем ще оздравея. Стана ми лошо не само от тичането. Имаше и други причини, но нали не чувам какво ме съветваш — тихо се засмя Блеър.

Шон леко се усмихна, ала все така продължаваше да се укорява.

— Андрю само си беше изкарал въздуха. А аз помислих, че е припаднал от удара в главата. Когато Джо дойде, той беше вече в съзнание. А Пам дори ни се накара, че сме изцапали с кръв една от най-хубавите хавлиени кърпи. Докато тя и аз... докато тя се грижеше за теб, Джо го заведе до болницата, за да го зашият.

Блеър се засмя.

— Пам смята, че Андрю ще носи бинта и след като му мине раната.

— Притеснявам се за теб. Какво каза докторът?

Шон всъщност знаеше, защото бе разговарял с него. След като двамата с Пам съблякоха Блеър и я настаниха в леглото, Пам се обади на доктора и го помоли да дойде, тъй като Блеър не беше в състояние да пътува до Ню Йорк. Той се съгласи за огромен хонорар.

Докторът заяви на Шон, че лекарската етика му забранява да обсъжда състоянието на пациентката с човек, който не е неин близък. Шон не се сдържа и гневно му подчерта, че са достатъчно близки, и че ще бъде най-добре господин докторът веднага и всичко да му каже. И така, той оправи връзката си „Карден“, преглътна и обясни на Шон състоянието на Блеър.

— Две седмици не бива да ставам и да ходя — започна Блеър, — после ще правя по няколко крачки и постепенно ще увеличавам разстоянието. Ще ходя в болницата няколко пъти седмично за ултразвукова терапия. Предписа ми кортизонови инжекции, но аз съм против тях. Отказвам да взимам и болкоуспокояващите хапчета — решително заключи тя. Не обърна внимание на недоволния му поглед и продължи: — След месец докторът ще ме прегледа основно. Ако всичко е наред, продължавам в този дух, ако ли не, вероятно ще се наложи операция — тихо добави Блеър. — Това означава дълго лечение и... сигурно вече няма да мога да танцувам. Не и професионално.

Шон мълчеше. Тя му беше предала диагнозата дума по дума.

— Предполагам, че една такава операция и последствията ѝ са убийствени за теб.

— Да. — Блеър седеше с наведена глава и не можа да забележи тъжното изражение на и без това умисленото му лице.

— Ясно...

— Защото ти каза, че не ме искаш полусаката и никому ненужна... Аз...

— Блеър — прекъсна я той и коленичи на леглото, — затова ли си така неутешима? Защото мислиш, че вече не те искам?

Тя кимна.

— Шон, аз ще бъда една развалина. Ще се движа бавно, ще имам белези, ще седя в количка, докато...

— Блеър — Шон зарови лице в скута ѝ, — и по корем да лазиш, аз пак ще те искам.

— Но нали каза, че...

Той вдигна глава и Блеър видя изтерзаното му изражение.

— Прости ми. Милион пъти се проклех, че ти казах тази глупост! Бях се побъркал, откачил от любов по теб, идеше ми да умра, защото любовта ми не бе достатъчна за теб.

Блеър обви с ръце главата му, а пръстите ѝ потънаха в русата му коса.

— Достатъчна е и още как — отчаяно възрази тя. — Държах се много глупаво. Като разглезена егоистка. Не ми се сърди, че не приех любовта ти, не знаех как да ѝ отвърна, разбираш ли? За пръв път ми се случва. Страхувах се да се обвържа с нещо различно от балета. С теб открих един нов свят, един божествен свят, който не подозирах, че съществува. Ако болните ми колена са цената да разбера всичко това, то тогава цената е много ниска.

Силните му мазолести пръсти разтриваха слепоочието ѝ.

— Скъпа, надявам се, че отново ще танцуваш. Аз също го искам. Спирах те, защото се боях, че е опасно за теб. Когато те видях да падаш, помислих, че ще умра.

— Знам, че искаш да ме видиш отново да танцувам. — Блеър прокара пръст по вдлъбнатината на брадичката му, а после погали и мустаците. — Ако не оздравея, поне мога да стана учителка, и то от най-добрите. Пък нали имам и балетната школа! Е, известно време ще почивам, но после...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не си поставяй много високи цели. Не искам отново да се разочароваш.

— Няма. Обещавам. Стига да имам теб.

— Имаш ме. — Шон целуна устните ѝ, шията, гърдите и корема, сякаш искаше да се увери, че Блеър е истинска, че е цяла-целеничка, и че го обича.

Тя понечи да каже нещо, но трудно си пое дъх — виновни бяха целувките на Шон.

— Не знам как ще го приемат родителите ми... Старомодни са... Те не знаеха за Коул. Сигурна съм, че ще бъдат против... аз и ти...

— Против това да живеем заедно ли? Аз съм също старомоден.
— Зелените очи на Блеър се изпълниха със сълзи и тя срещна синия му поглед. — Аз никога не съм живял с друга жена. Тази привилегия е запазена за жена ми. Ще помислиш ли върху тази привилегия? Съгласна ли си да станеш моя съпруга?

Блеър отривисто кимна.

— Да, да.

Шон я прегърна и вдигна от леглото. Тя склочи ръце зад врата му и попита:

— Къде отиваме?

— Вкъщи — тихо отвърна той.

Пам ги срещна в коридора и се усмихна заговорнически.

* * *

— Беше чудесно. Ставаш все по-добър — промълви Блеър.

Силните му ръце я обърнаха на гръб и наместиха възглавниците. Той я целуна по носа.

— Естествено. По два масажа дневно, откакто се оженихме... Това е истински рекорд.

— Така е. Но не точно по масажиране. — Зелените ѝ очи го погледнаха шеговито.

Бяха женени от пет дни. Блеър се чудеше как изобщо се е чувствала добре в другите къщи, в които бе живяла преди. Шон я разнасяше по стълбите, из стайте, а тя непрестанно се извиняваше за неудобството, което му създаваше. Ала за него това не бе неудобство.

Двамата се целунаха.

— Утре ще те изведе на слънце. Бледа си.

— Някъде, където няма хора.

— Защо?

— За да се пека гола. Нали не искаш да ми останат следи от банския?

Шон се наведе и долепи устни до ухото ѝ.

— Не съм съгласен, защото тогава изобщо няма да хванеш тен, а моето „д“ ще изгори! — Престорено срамежливият ѝ поглед го разсмя и той отново я целуна.

— Телефонът не звъня ли преди малко? — попита Блеър. Шон беше изнесъл телефона от спалнята, за да не ѝ пречи, докато почива следобед.

— Барни се обади.

— И?

— Казах му да върви по дяволите.

Тя се засмя.

— Ще му се обадя тези дни. Той лесно се засяга.

Шон не се разтревожи, защото жена му го беше уверила, че няма да танцува, докато напълно не се излекува. След няколко дни вече щеше да ходи. Но не биваше да прибързват.

— Обади се и Андрю. С Манди и Анджела са ти нарисували картинки от сватбения ден. Неговата била най-хубава, защото Анджела те нарисувала по-висока от мен, а Манди заляла картината си с кола. — Дватамата се засмяха. Блеър се притисна в обятията му.

— Родителите ти също се обадиха. Пристигнаха са благополучно. Питаха как си. Тревожат се дали ще можеш отново да танцуваш. На сватбата майка ти ми каза, че винаги се е гордеела с теб. И това е истина, Блеър. Родителите ти са горди с теб, просто не са ти го казвали. Не са могли да преодолеят силното си желание да не ги напускаш, а да си наблизко. Балетът всъщност те е „откраднал“ от тях.

Тя сгуши глава в гърдите му, за да прикрие сълзите си.

— Наистина ли казаха, че се гордеят с мен?

Той кимна. Блеър избърса сълзите. Трябваше да гледа в бъдещето, а не в миналото.

— Добре, че дойдоха на сватбата. Много са радостни, защото най-сетне се омъжих. Толкова те харесаха. — Тя го целуна по брадичката.

— А моите родители, които не вярваха, че ще убедя някое момиче да ме вземе за мъж, смятат, че си луда или пък светица. Влюбиха се моментално в теб. Страхотна сватба беше, нали, Блеър — особено като имаш предвид, че с Пам я подготвихме само за една седмица.

— Малко беше странно, защото седях по време на церемонията, но...

— А след това пък дни наред не стана от леглото!

Тя се засмя.

— Ама ти за друго не мислиш ли?

— Не и откакто ми стана жена.

Блеър се подпря на лакът и провря пръсти през гъстата му коса.

— Прояви голямо мъжество, като спа в другата стая през цялата седмица преди сватбата.

— Заслужавам медал, нали? — Шон я прегърна. — Искях да знаеш, че не това е най-важното за мен, и че желая да бъдеш моя жена и поради много, много други причини. Пък, и ти не беше добре, не смеех...

Той целуна устните ѝ дълго и томително. После въздъхна.

— Госпожо Гарет, вече сте ми съпруга, така че — внимавайте.

— Не е честно. Защото дори не мога да избягам.

Блеър обсипа лицето и шията му с целувки и тихо продължи:

— Умът и сърцето ми бяха другаде. Трябваше ми време. Размислях върху думите ти, колебаех се и се страхувах дали всичко това е за мен...

— А сега?

— Сега искам да бъдеш щастлив и да те обичам, всичко останало е на заден план.

— Обичам те, Блеър.

— Обичам те, Шон Гарет. — Тя се засмя и той я погледна.

— Какво смешно има?

— Трябва официално да знаеш колко много те обичам, щом отсега нататък ще бъда Блеър Гарет!

— Поетичната ми натура винаги го е предусещала.

— Шон, сигурен ли си, че не ти отнемам много време? Непрекъснато се грижиш за мен като за инвалид.

— Засега се справям. Наел съм няколко работници да довършат пристройката на Делгейдо. Наглеждам ги и всичко върви добре. Другите ми клиенти проявиха разбиране — нали сме в меден месец. Не смея да те оставя сама по-дълго, да не вземеш пак да извикаш някой масажист и...

— Няма такава опасност. Само ти си способен на такава нещo. Как се осмели, кажи ми.

Шон се засмя.

— Толкова исках да те докосна. Най-напред, за да се уверя, че не си видение, а че си жена от плът и кръв. Приличаше на малка фея, като изключим зелените пламъчета в очите. Уверих се, че си истинска, и тогава страстта надделя... Исках да те докосвам навсякъде. И все още искам... — Шон плъзна устните си по ключицата ѝ.

После целуна устните ѝ и Блеър усети как потъва в унес под нежните му ласки.

— Шон, толкова те обичам, че дори ме е страх.

— От какво?

— Да не те загубя.

Той я погледна мило и погали устните ѝ с палеца си.

— Никога, Блеър. Никога няма да ме загубиш.

— Люби ме — промълви тя.

Не се наложи да го увещава. Шон плъзна жаден поглед по тялото ѝ — поглед, който я изгаряше. Ръцете му я галеха, а тя откликваше на всяко докосване.

— Прелестна си — въздъхна той, а погледът му се задържа върху тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

— Докосни ме — с тих и любовен глас прошепна Блеър.

— Там ли?

— Да, да, да.

— Блеър, толкова си красива и толкова те желая.

Езикът му попиваше капчиците пот по гърдите ѝ, а устните му отпиваха от плътта ѝ, докато Блеър потрепери от страст.

— Шон, нека аз...

Устните ѝ се плъзнаха надолу по корема му и той изстена, обзет от сладостни тръпки. Шон притвори очи, чувстваше, че едва се владее.

— Блеър, ако не спреш...

В следващия миг тя го приюти в пулсиращите омайващи дълбини на своето тяло.

— Шон, любов моя... — Устните му жадно я целуваха, а пръстите ѝ се впиха в бедрата му. — Всъщност аз... аз не ходих на гинеколог и...

Той се надигна, очите му горяха от любов, но бяха и загрижени.

— Блеър! Забравих за това. Искаш ли да...

— Не, не — усмихна се щастливо тя. — Хореографът е първокласен. Нека видим следващата стъпка!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.